

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΗΜΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΟΠΕΡΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ

LA TRAVIATA

GIUSEPPE VERDI

ΧΟΡΗΓΟΣ

ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ

48 ΔΗΜΗΤΡΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ALPHA BANK

ΧΟΡΗΓΟΣ

ALPHA BANK

ΧΟΡΗΓΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

AEGEAN

A STAR ALLIANCE MEMBER

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

THE MET HOTEL

ΧΟΡΗΓΟΣ

SONY

make.believe

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

epiloges.gr

MAKEADONIA

elc
elculture.gr

Livemedia.gr

M100

M100

M100

ΟΠΕΡΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ

LA TRAVIATA

GIUSEPPE VERDI

12 & 13 OKT. 2013

Μαζί, η μουσική είναι δημιουργία!

**Η μουσική είναι ένας μοναδικός τρόπος εκφράσεως.
Η Alpha Bank υποστηρίζει τη μουσική και την τέχνη γενικότερα,
επικεντρώνοντας τις προσπάθειές της, στην ανάγκη διαδόσεώς τους στις νεότερες γενιές.
Γιατί μαζί, η μουσική είναι έμπνευση!**

ALPHA BANK

☎ 801 11 326 0000, www.alpha.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ

ALPHA BANK

ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Η Alpha Bank συμμετέχει ενεργά στην πολιτιστική ζωή και εξέλιξη του τόπου, εκδηλώνοντας έμπρακτα το ενδιαφέρον της για την τέχνη και τα εικαστικά δρώμενα.

Εφέτος, η Τράπεζα ανέλαβε με χαρά τη χορηγία της όπερας «La Traviata» του Giuseppe Verdi, που θα παρουσιασθεί στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης.

Ο Giuseppe Verdi υπήρξε από τους διασημότερους συνθέτες στο είδος και η «La Traviata» μία από τις πλέον δημοφιλείς ιταλικές όπερες, η οποία παρουσιάσθηκε για πρώτη φορά στη Βενετία, το 1853. Η υπόθεση είναι βασισμένη στο θεατρικό έργο του Αλεξάνδρου Δουμά «Η Κυρία με τις Καμέλιες», το οποίο ο Verdi μελοποίησε σε μία όπερα αποτελούμενη από τρεις πράξεις, σε λιμπρέτο του Francesco Maria Piave.

Το μουσικό αυτό έργο του Verdi, που εξιστορεί τη θλιβερή ιστορία της νεαρής Βιολέτα Βαλερύ η οποία θυσιάστηκε για να λυτρώσει τον αγαπημένο της, θεωρείται υψηλής εμπνεύσεως και με την πάροδο του χρόνου έγινε μία από τις πιο πολυσυζητημένες ιστορίες αγάπης όλων των εποχών.

Για την Alpha Bank, η υποστήριξη αυτή αποτελεί ιδιαίτερη ευχαρίστηση και ευελπιστεί ότι θα συνεχίσει την πολιτιστική της προσφορά και στο μέλλον.

Giuseppe Verdi
1813-1901

LA TRAVIATA

Όπερα σε τρεις πράξεις

Λιμπρέτο του Francesco Maria

Piave, βασισμένο στο θεατρικό

έργο του Αλέξανδρου Δουμά υιού

Η Κυρία με τις Καμέλιες.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ
ΟΡÉΡΑ NOMADE

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μουσική Διεύθυνση
Amaury du Closel

Σκηνοθεσία
Pierre Thirion-Vallet

Σκηνικά
Frank Aracil

Κοστούμια
Véronique Henriot

Φωτισμοί
Véronique Marsy

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Βιολέτα Βαλερύ
Noriko Urata

Αλφρέντο Ζερμόν
Xin Wang

Τζόρτζο Ζερμόν
Pierre-Yves Pruvot

Αννίνα
Jenny Daviet

Φλώρα Μπερβουά
Agnès Loyer

Βαρόνος Ντουφόλ
Ronan Airault

Γκαστόνε (υποκόμης)
François Lilamand

Μαρκήσιος Ντ' Ομπινύ
Samuel Le Bigot

Γιατρός Γκρενβίλ
Hyalmar Mitrotti Ventura

Χορωδοί
Cécile Coulomb
Marie Brétel
Héloïse Koempgen-Bramy
Franck Giraud
Pablo Ramos-Monroy

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ Ο.Μ.Μ.Θ.

Υπεύθυνος Καλλιτεχνικού
Προγραμματισμού
Παναγιώτης Κουντούρης

Παραγωγή
Μαρία Ροδοκαλάκη

Stage Manager
Μαρίνα Ζάβαλη

Υπεύθυνος Ήχου
Τριαντάφυλλος Ζαχαριάδης

Υπεύθυνος Φωτισμού
Τρύφων Καραγιός

Αυτοματισμοί Σκηνής
Εμμανουήλ Τρόγιας

Μηχανικός Σκηνής
Γιώργος Πατουλίδης

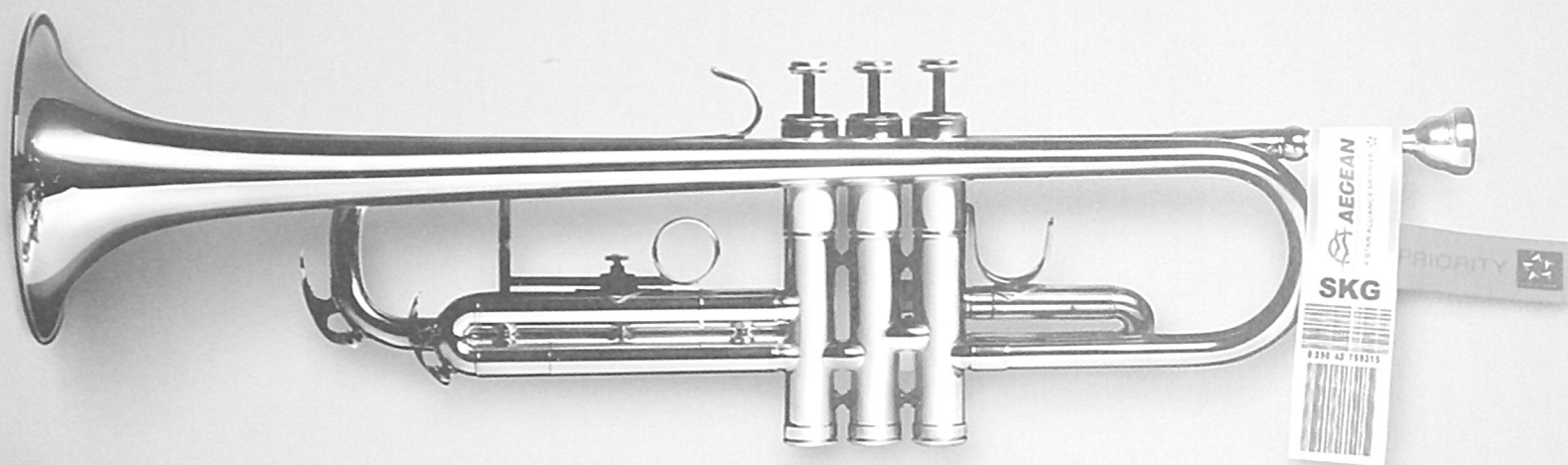
Οδηγός Σκηνής
Δημήτρης Γρηγοριάδης

Βοηθός Φωτισμού
Άγγελος Τενεκετζής

Τεχνικοί Σκηνής:
Τα Τσκομελίτζε
Μάρεκ Προκοπίου
Ντάβιντ Προκοπίου

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕΣ
Κ.Ο.Θ.

Γιώργος Νιμπής
Πέτρος Γιάντσης

Προτεραιότητα σε ό,τι σας ταξιδεύει.

Επίσημος αερομεταφορέας
του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης

A STAR ALLIANCE MEMBER

Καλύτερη Περιφερειακή
Αεροπορική Εταιρία
της Ευρώπης για το 2013

www.aegeanair.com

mobile.aegeanair.com

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Amore e Morte, Έρωτας και Θάνατος, ήταν ο πρώτος τίτλος που επέλεξε ο Verdi. Αυτές οι δυο λυδίες λίθοι της ύπαρξής μας θα είναι και η βάση μιας σκηνοθεσίας που γίνεται αντιληπτή ως μια κλειστή πόρτα πίσω από την οποία θα παλέψει, με δύναμη, μια γυναίκα μοναχική, καθώς παρακολουθεί, ανίσχυρη, την καταδίκη της. Ένα μεγάλο δωμάτιο, με δυσανάλογα μεγάλους τοίχους, μία και μόνη πόρτα, η μοναδική διέξοδος, κι ένα πλήθος ντυμένο στα μαύρα που συγκεντρώθηκε για να γιορτάσει αυτή τη νοσηρή γιορτή - τη θανάτωση μιας ύπαρξης που είναι γέννημα της κοινωνίας, πιστεύει όμως ότι μπορεί να ξεφύγει. Η ασθένεια κι ο θάνατος θα της υπενθυμίσουν το γεγονός ότι δεν αποφασίζει εκείνη για τη μοίρα της.

Θα βρισκόμαστε στα τέλη του καταπιεστικού 19ου αιώνα, μέσα στα βαριά αρώματα των προσχημάτων, και θα παρακολουθήσουμε τη Βιολέτα καθώς μας παρουσιάζεται στην αρχή, φορώντας το ασφυκτικά στενό φόρεμα της γυναίκας που κινείται στις παρυφές της υψηλής κοινωνίας, έως τη σχεδόν πλήρη γύμνια της τελευταίας πράξης, όταν έχει χάσει το εφήμερο και ολάνθιστο όνειρο της πιθανής φυσιολογικής ζωής στην εξοχή, όσο πιο μακριά γίνεται από αυτό που τη δημιούργησε...

Όμως, μπορεί κανείς να ξεφύγει από το πεπρωμένο του; Το μακιγιάζ, η κόμμωση, τα υφάσματα και οι φωτισμοί κινούνται σε γκάμες περιορισμένες για να τονιστεί η ωμότητα ενός έργου μέσω του οποίου αποκαλύπτεται το ανθρώπινο δράμα. Είναι απαραίτητο να μην διαπράξουμε το σφάλμα να προχωρήσουμε πέρα από τη δυναμική του

ρυθμού του Verdi, σε αναζήτηση της σκληρότητας των θεατρικών αλλά και των ρεαλιστικών καταστάσεων. Η όπερα αυτή της θυσίας είναι η όπερα της μοναξιάς μιας γυναίκας. Είναι όμως και η όπερα της μοναξιάς της κάθε ανθρώπινης ύπαρξης που αντιμετωπίζει την αυθαιρεσία. Το γεγονός ότι ο έρωτας μπορεί, εδώ, να αποτελεί το πρόσχημα, δε σημαίνει πολλά. Πάνω απ' όλα πρόκειται για το ζωντάνεμα, επί σκηνής, της απέλπιδος μάχης μιας ηρώιδας που μας μοιάζει τόσο εκπληκτικά.

Pierre Thirion-Vallet

SONY
make.believe

ΠΙΣΤΕΨΤΕ ΤΟ.

Η περιέργεια είναι το κλειδί
για τη δημιουργικότητα.
Μπορείτε να πραγματοποιήσετε
ό,τι φανταστείτε.

LOWE ATHENS

Sony Europe Ltd. δ.τ. Sony Hellas
00800 4412 1496 (για κλήσεις από σταθερό τηλέφωνο)
211 1980 703 (για κλήσεις από κινητό τηλέφωνο)
sony.gr

 facebook.com/SonyGreece
@SonyGreece

GIUSEPPE VERDI 1813-1901 Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

10

Ο Giuseppe Fortunino Francesco Verdi γεννήθηκε στις 10 Οκτωβρίου του 1813 στο μικρό χωριό Ρόνκολε κοντά στην πόλη Μπουσέτο της Πάρμας, από φτωχούς γονείς που συντηρούσαν ένα μικρό πανδοχείο. Οι πρόγονοι του Verdi ήταν αγράμματοι γεωργοί, προέρχονταν από τη Σάντα Αγκάτα κι είχαν εγκατασταθεί στο Ρόνκολε πολλές γενιές πριν. Η ζωή της οικογένειας Verdi ήταν δύσκολη, ειδικά λόγω της μικρότερης κόρης που ήταν διανοητικά καθυστερημένη και της άσχημης κατάστασης που επικρατούσε στη Βόρειο Ιταλία, εξαιτίας των καθημερινών συγκρούσεων ανάμεσα σε Γάλλους, Ρώσους και Αυστριακούς. Μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, που ελάχιστα μπορούσε να προσφέρει στη ζωή και στην εξέλιξη ενός παιδιού, μεγάλωσε ο Verdi, με μόνη παρηγοριά το δημοτικό σχολείο. Η πρώτη του επαφή με τη μουσική έγινε στην εκκλησία του χωριού, όταν άκουσε τον εφημέριο να παίζει εκκλησιαστικό όργανο. Η έφεση του Verdi στη μουσική ήταν τόσο μεγάλη, που ο οργανίστας της εκκλησίας προσφέρθηκε να του δώσει τα πρώτα μαθήματα σολφέζ και να τον μυήσει στην τεχνική του οργάνου. Ο ίδιος ο Verdi αναφερόμενος στα παιδικά του χρόνια έγραψε: «*Δυστυχώς γεννήθηκα φτωχός, σ' ένα πολύ φτωχό χωριουδάκι, όπου δεν μπορούσα να διδαχτώ τίποτε το αληθινά σπουδαίο. Μου πρόσφεραν ένα φρικτό σπινέττο κι έτσι άρχισα να παίζω και να γράφω ατελείωτα νότες... Αυτό ήταν όλο κι όλο...*».

Σπουδές

Σε ηλικία 10 ετών, ο Verdi αναγκάστηκε να πάει στην κοντινή πόλη Μπουσέτο, όπου την εποχή εκείνη ανθούσαν οι τέχνες και τα γράμματα για να συνεχίσει τις σπουδές του στο σχολείο και στη μουσική.

Δάσκαλός του ήταν ο προικισμένος οργανίστας του καθεδρικού ναού, Ferdinando Provezzi, ο οποίος όταν γνώρισε τον Verdi προέβλεψε: «*μια μέρα ολόκληρη η Ιταλία θα μιλάει γι' αυτόν*». Πράγματι, ο Verdi έγινε το αγαπημένο παιδί των μουσικών κύκλων και τον καλούσαν να παίξει σ' όλες τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Ο ίδιος αργότερα έγραψε: «*Από τα 13 ως τα 18 μου χρόνια συνέθεσα διάφορα κομμάτια: εμβατήρια για χάλκινα - πάνω από εκατό - λίγες μικρές συμφωνίες που παίζονταν στις εκκλησίες, στα θέατρα και στις συναυλίες, πέντε ως έξι κοντσέρτα, πολλές σερενάτες, καντάτες (άριες, ντουέτα, πολλά τρίο) κι άλλα κομμάτια εκκλησιαστικής μουσικής απ' τα οποία θυμάμαι μόνο ένα, το Stabat Mater...*».

Μόνο όταν έφτασε στην ηλικία των 19 ετών κατόρθωσε ο Verdi να πάει στο Μιλάνο για να διευρύνει τις σπουδές του, χάρη στην οικονομική βοήθεια που του παρείχε ένας πλούσιος έμπορος του Μπουσέτο, ο Antonio Barezzì και του οποίου την κόρη, Margherita, παντρεύτηκε αργότερα. Τον Ιούνιο του 1832, ο Verdi παρουσιάστηκε στο Ωδείο του Μιλάνου για να περάσει τις απαραίτητες εισαγωγικές εξετάσεις, όμως η επιτροπή έπειτα από σύντομη ακρόαση τον απέρριψε λόγω ηλικίας. Όταν έπειτα από χρόνια το Ωδείο του ζήτησε την άδεια να μετονομαστεί σε Ωδείο Verdi, ο ίδιος αρνήθηκε λέγοντας: «*Δε με θέλησαν όταν ήμουν νέος, δε θα με έχουν τώρα που είμαι γέρος!*». Ο Verdi χωρίς να απογοητευθεί από την απόρριψη στις εξετάσεις μαθήτευσε τα επόμενα τρία χρόνια δίπλα στον αξιόλογο θεωρητικό και τσεμπαλίστα της εποχής, Vincenzo Lavigna, ο οποίος προκειμένου να βελτιώσει την τεχνική του νέου, του επέβαλε να παίζει φούγκες και ασκήσεις αντίστιξης. Από τον ίδιο τον Verdi

μαθαίνουμε τα εξής: «Στα τρία χρόνια που πέρασα δίπλα στον *Lavigna*, δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να μελετώ φούγκες και κανόνες... Κανείς δε με δίδαξε ενορχήστρωση και την τεχνοτροπία της δραματικής σκηνικής μουσικής...». Πράγματι, ο Verdi ήταν ουσιαστικά ένας αυτοδίδακτος μουσικός που έφτασε ψηλά, χάρη στο έμφυτο ταλέντο του και την πείρα που απέκτησε ύστερα από επίπονη προσωπική μελέτη και αναζήτηση.

Το ξεκίνημα

Το 1836, ο Verdi διαδέχθηκε τον Provezi στη θέση του αρχιμουσικού της Φιλαρμονικής Εταιρείας στο Μπουσέτο και στις 4 Μαΐου της ίδιας χρονιάς παντρεύτηκε την Margherita Barezzi με την οποία απέκτησαν δύο παιδιά. Την περίοδο εκείνη συνέθεσε την πρώτη του όπερα *Roccester*, η οποία όμως δεν παρουσιάστηκε ποτέ στο κοινό, ενώ η παρτίτούρα της θεωρείται ακόμα και σήμερα χαμένη. Οι κριτικοί του έργου του, θεωρούν ότι το *Roccester* είναι το ίδιο έργο με την όπερα *Oberto*, η οποία γνώρισε μεγάλη επιτυχία όταν παίχτηκε στη Σκάλα του Μιλάνου, το 1839. Δε συνέβη όμως το ίδιο και με την επόμενη όπερά του, *Un Giorno in Regno* η οποία απέτυχε παταγωδώς. Ο λόγος της αποτυχίας της οφείλεται στο γεγονός ότι όταν ο Verdi έγραφε τη μουσική της κωμικής αυτής όπερας, βρισκόταν σε δραματική ψυχολογική κατάσταση. Μέσα σε λίγους μήνες, ο συνθέτης είχε χάσει τα δύο του παιδιά και την πολυαγαπημένη του σύζυγο, με αποτέλεσμα να μην είναι σε θέση να γράψει μια κωμική όπερα.

Ο πρώτος θρίαμβος

Η εκπληκτική επιτυχία του Verdi άρχισε το 1842, με την πρεμιέρα της όπερας *Nabucco*, επίσης στη Σκάλα. Το λιμπρέτο της όπερας αναφερόταν στη δίψα για την ελευθερία των σκλάβων και καταπιεσμένων Εβραίων που βρίσκονταν αιχμάλωτοι και εξόριστοι στη Βαβυλώνα. Ήταν ένας παραλληλισμός με τους Ιταλούς, που ζούσαν κάτω απ' την αυστριακή κατοχή και αναζητούσαν την ελευθερία τους. Λίγους μόλις μήνες μετά την πρεμιέρα, όλοι οι Ιταλοί τραγουδούσαν το χορωδιακό μέρος των Εβραίων εξόριστων, δίνοντας έτσι κουράγιο ο ένας στον άλλο για να αποτινάξουν το ζυγό των ξένων κατακτητών τους.

Περίοδος μεγάλης δημιουργίας

Την περίοδο ανάμεσα στο 1844 και 1850, παρόλο που ο Verdi υπέφερε από σοβαρά προβλήματα υγείας, διένυε μια εξαιρετικά δημιουργική περίοδο

σύνθεσης καθώς αποδεχόταν διαρκώς νέες παραγγελίες. Κάποιες απ' αυτές γνώρισαν την αποτυχία και κάποιες αποθεώθηκαν από το κοινό. Στην αναζήτηση νέων έργων που θα μπορούσαν να προσαρμοστούν στο λυρικό θέατρο, ο Verdi εξερεύνησε μεγάλους συγγραφείς όπως ο William Shakespeare -του οποίου το έργο θαύμαζε και έκανε συλλογή των παλιών εκδόσεων των έργων του-, ο Victor Hugo, ο Alessandro Manzoni και ο Friedrich Schiller. Όπως ο ίδιος ομολογούσε, έψαχνε πλέον έργα με θέματα πολύ πιο πλούσια, πρωτότυπα, γεμάτα πάθος και το σημαντικότερο κατάλληλα να μελοποιηθούν. Από τη στιγμή που επέλεγε το έργο, έψαχνε τον κατάλληλο λιμπετίστα που θα το επεξεργαζόταν. Συχνά επενέβαινε ο ίδιος στο λιμπρέτο και καθοδηγούσε τους λιμπετίστες στο έργο τους σε βαθμό καταπίεσης. Ο Verdi, σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε μέχρι τότε στο λυρικό θέατρο, παρενέβαινε στη μουσική εκτέλεση, τη σκηνοθεσία, τα σκηνικά, τα κουστούμια, τα φώτα, για τη χρήση των οποίων έδινε όλο και περισσότερες οδηγίες. Ήθελε με ελάχιστες εξαιρέσεις, να επιβλέπει ο ίδιος το ανέβασμα των έργων του χωρίς ποτέ να υπολογίζει τον κόπο.

Η δεκαετία του 1850, επίσης πλούσια σε αριθμό έργων, χαρακτηρίστηκε από ένα άνοιγμα του συνθέτη σε άλλα στυλ, με κυρίαρχο πάντα το προσωπικό του ύφος. Οι μελωδίες του έγιναν πιο σύντομες, οι ρυθμοί λιγότερο συμμετρικοί και η ενορχήστρωση πιο ποικιλόμορφη. Στην περίοδο αυτή ανήκουν οι όπερες *Rigoletto*, *La Traviata*, *Les Vêpres Siciliennes*, *Simone Boccanegra* και *Un Ballo in Maschera*.

Την περίοδο που ακολούθησε ο συνθέτης ανέλαβε να γράψει 4 όπερες -εκ των οποίων η μία ήταν η αναθεώρηση του *Macbeth*-, όλες παραγγελίες για το εξωτερικό. Η πρώτη απ' αυτές *La Forza del Destino*, γράφτηκε για την Αγία Πετρούπολη κατόπιν παραγγελίας της Γενικής Διεύθυνσης των Αυτοκρατορικών Θεάτρων της Ρωσίας και σημείωσε θριαμβευτική επιτυχία, ενώπιον του φιλόμουσου κοινού και των αριστοκρατικών κύκλων της πόλης. Η πρεμιέρα της αναθεωρημένης εκδοχής του *Macbeth* στα γαλλικά, δόθηκε στην Όπερα του Παρισιού το 1865, γνωρίζοντας επίσης μεγάλη επιτυχία. Σε αντίθεση ο *Don Carlos* παρουσιάστηκε στο ίδιο κοινό χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία, έπειτα από πολλά τεχνικά προβλήματα και προβληματισμούς του συνθέτη. Στις αρχές του 1870, ο αντιβασιλέας της Αιγύπτου θέλοντας να εγκαινιάσει τη Διώρυγα του Σουέζ, παρήγγειλε στον Verdi ένα μεγάλο λυρικό έργο, την *Aida*.

Η πρεμιέρα δόθηκε στην Όπερα του Καΐρου το 1871 γνωρίζοντας τέτοια επιτυχία, που σύντομα παρουσιάστηκε σ' όλα τα μεγάλα λυρικά θέατρα της Ευρώπης.

Ο Verdi ανακηρύσσεται εθνικός ήρωας

Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του ο Verdi υπήρξε παρατηρητής των πολιτικών εξελίξεων της Ευρώπης και ένθερμος υποστηρικτής της ελευθερίας της χώρας του από την αυστριακή κηδεμονία. Η ιδέα μιας Ιταλίας ελεύθερης, ενωμένης κάτω από ένα δημοκρατικό πολίτευμα ήταν το όνειρό του. Το πατριωτικό πνεύμα στις όπερές του *I Lombardi alla Prima Crociata*, *Ernani*, *Giovanna d' Arco* και *Attila* που έκρυβαν πολιτικούς υπαινιγμούς τον ανέδειξαν σε σημαντικό της Επανάστασης. Τα γεγονότα του 1848 απασχολούσαν τόσο το συνθέτη, ώστε την περίοδο εκείνη να ενδιαφέρεται μόνο για τις πολιτικές εξελίξεις και να παραμελεί τη μουσική του. Η εξέγερση του Μιλάνου το 1848 προκάλεσε σ' όλους έναν προσωρινό ενθουσιασμό και σ' ένα γράμμα του Verdi προς τον συνεργάτη του λιμπρετίστα Francesco Maria Piave διαβάζουμε «*Κάθε διασπαστική τάση πρέπει να καταδικαστεί. Πρέπει όλοι να δώσουμε αδελφικά τα χέρια, για να κάνουμε την Ιταλία το πρώτο Κράτος στον κόσμο*». Ο ενθουσιασμός όμως σύντομα έσβησε, όταν οι Αυστριακοί κατέλαβαν και πάλι την πόλη και τα γεγονότα που ακολούθησαν βύθισαν τον Verdi σε βαθιά κατάθλιψη εγκαταλείποντας το Μιλάνο και αναζητώντας την ησυχία στο Μπουσέτο. Τότε αποφάσισε να επενδύσει μέρος της περιουσίας που είχε αποκτήσει, αγοράζοντας μια φάρμα στη Σάντα Αγκάτα, κοντά στο Μπουσέτο. Η φάρμα αυτή έγινε αργότερα ο αγαπημένος τόπος διαμονής του μαζί με τη σύντροφό του Giuseppina Strepponi με την οποία παντρεύτηκαν αργότερα, το 1859.

«Viva Verdi»

Στα τέλη της δεκαετίας του 1850, μετά την εξαιρετική επιτυχία της πρεμιέρας της νέας όπερας *Un Ballo in Maschera*, το όνομα του Verdi έγινε το σύμβολο της ενωμένης Ιταλίας που ποθούσε όλος ο Ιταλικός λαός. Μετά την παράσταση, ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους φωνάζοντας το περίφημο «Viva Verdi». Από την επόμενη μέρα, το σύνθημα αυτό βρισκόταν στα χείλη όλων των Ιταλών και στους τοίχους της Ρώμης, καθώς πίσω από το Verdi κρύβονταν τα αρχικά του Βασιλιά της Ιταλίας Vittorio Emmanuelle (Vittorio Emmanuelle Re D' Italia). Το 1859, μετά την

υπογραφή της Συνθήκης της Villafranca, ο Verdi αποφάσισε να ασχοληθεί ενεργά με την πολιτική. Έτσι αποδέχθηκε να εκπροσωπήσει την κοινότητα του Μπουσέτο στην εθνοσυνέλευση που ψήφισε την προσάρτηση του Δουκάτου της Πάρμας στο Βασίλειο του Πιεμόντε και να συμπεριληφθεί στους Βουλευτές που θα μετέβαιναν στο Τορίνο να επικυρώσουν την εκλογή του βασιλιά Vittorio Emmanuelle Β'. Ο πατριωτικός ενθουσιασμός που ένοιωθε ο Verdi την εποχή εκείνη και η προοπτική μιας Ιταλίας ενωμένης γύρω από το Βασίλειό της, τον οδήγησε να αποδεχθεί την πρόσκληση να γίνει Βουλευτής του πρώτου ιταλικού κοινοβουλίου το 1861. Όταν όμως ήρθε ο καιρός να επανεκλεγεί, ένιωσε ότι η αποστολή του είχε τελειώσει και αποφάσισε να εγκαταλείψει την πολιτική και να επιστρέψει στην μουσική που είχε παραμελήσει.

Οι τελευταίες όπερες

Μετά τη μεγάλη επιτυχία της *Aida*, ο Verdi σκόπευε να αποσυρθεί στην αγαπημένη του βίλα στη Σάντα Αγκάτα, αποφασισμένος να μη συνθέσει άλλη όπερα. Εάν δεν είχε έρθει σ' επαφή με το νέο συνθέτη και ποιητή Arrigo Boito, του οποίου το έργο γνώρισε υπό την παρότρυνση του εκδότη των έργων του, Giulio Ricordi, μπορεί πράγματι να μην είχε συνθέσει τις δύο τελευταίες του όπερες *Otello* και *Falstaff*. Το λιμπρέτο του *Otello*, το οποίο δούλευε ο Boito εκείνη την εποχή, ήταν το έναυσμα για να ριχθεί ο Verdi με ενθουσιασμό στη σύνθεση της νέας όπερας. Βρήκε σ' αυτό, το υποδειγματικό λιμπρέτο που έψαχνε. Πλούσια δράση, μεταβαλλόμενα συναισθήματα και ευελιξία στη δομή. Όταν δόθηκε η πρεμιέρα του έργου το 1887 στην Σκάλα του Μιλάνου, το κοινό ενθουσιάστηκε και για μια ακόμα φορά αποθέωσε τον μεγάλο συνθέτη της Ιταλίας.

Το «κύκνειο άσμα» του Verdi ήρθε με τον *Falstaff*. Παρόλο που η πρώτη του αντίδραση στην πρόταση του Boito για μια νέα όπερα ήταν αρνητική, επικαλούμενος την κακή υγεία του, ο συγγραφέας κατάφερε να τον πείσει γράφοντάς του «*Έχετε ακατάβλητη επιθυμία να δουλέψετε. Αυτό είναι απόδειξη καλής υγείας και αναμφισβήτητης εσωτερικής δύναμης... Τα Άβε Μαρία δε φτάνουν! Υπάρχει ένας και μοναδικός τρόπος να τελειώσει κανείς θριαμβευτικά και καλύτερα απ' τον Otello γράφοντας τον Falstaff*». Έτσι, δόθηκε η ευκαιρία στον Verdi, παρά την προχωρημένη ηλικία του, να γράψει μια ακόμα όπερα φτάνοντας θριαμβευτικά στην ύστατη δημιουργία του, με την οποία έθεσε τις βάσεις της λυρικής τέχνης του 20ου αιώνα.

Συνέθεσε συνολικά 31 όπερες, μαζί με τις επαναδιασκευασμένες, με τις οποίες κάλυψε τρεις ολόκληρες εποχές, από το ρομαντισμό στο ρεαλισμό κι από εκεί στη νεωτερικότητα, που την προαναγγέλλει με την τελευταία όπερα, τον *Falstaff*.

Το τέλος

Ο Verdi είχε την τύχη να γνωρίσει τη δόξα και ν' αναγνωριστεί ως ένας από τους μεγαλύτερους συνθέτες όσο ήταν ακόμα στη ζωή. Είχε τιμηθεί με τις μεγαλύτερες διακρίσεις και παράσημα, είχε δημιουργήσει μια τεράστια περιουσία και το όνομά του ήταν γνωστό σε όλο τον κόσμο. Τα έργα του παίζονταν παντού και τα έσοδα από τα πνευματικά του δικαιώματα αύξαναν καθημερινά. Ασχολήθηκε με τα κοινά αφήνοντας πίσω του μεγάλο κοινωνικό έργο. Το 1888 έχτισε ένα μικρό νοσοκομείο στη Villanova, υποστήριξε φτωχούς καλλιτέχνες και μετά το θάνατό του κληροδότησε τη μισή του σχεδόν περιουσία για αγαθοεργίες. Ίδρυσε στο Μιλάνο έναν οικο ευγηρίας για μουσικούς που λειτουργεί μέχρι σήμερα, την Casa di Riposo per musicisti, όπου άφησε τα δικαιώματα από τα έργα του. Παρόλα αυτά, ο Verdi δεν ένιωθε ευτυχισμένος και περνούσε περιόδους όπου η ασθένεια, η κούραση και η απώλεια αγαπημένων του ανθρώπων, συνένειναν στην εμφάνιση ενός είδους κατάθλιψης. Στους φίλους του έλεγε συχνά, «η ματαιότητα των αγώνων των ανθρώπων πάνω στη γη αποκαλύπτεται μόνο όταν ο θάνατος καταλύει μεμιάς τα πάντα». Τα δύο τελευταία έργα του έχουν θρησκευτικό περιεχόμενο: το *Te Deum* (1895) - για το οποίο επιθυμία του ήταν να τοβάλουν στην κηδεία του κάτω από το κεφάλι του- και το *Stabat Mater* (1897). Μετά μάλιστα τον ξαφνικό θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας Giuseppina Strepponi, ο Verdi, βυθίστηκε στην απόγνωση και στην απομόνωση, περιμένοντας καρτερικά το δικό του θάνατο. Ο Giuseppe Verdi άφησε την τελευταία του πνοή στις 27 Ιανουαρίου 1901, στην πολυτελή σουίτα του ξενοδοχείου Grand Hotel, στο Μιλάνο, όπου διέμενε συχνά. Πέθανε στα ογδόντα επτά του χρόνια, αφήνοντας πίσω του μια τεράστια κληρονομιά στην ανθρωπότητα και γεφυρώνοντας με το έργο του έναν ολόκληρο αιώνα.

Μαρία Μπελίδου

FRANCESCO MARIA PIAVE (1810-1876)

Ο Francesco Maria Piave γεννήθηκε στη Βενετία, στο διάσημο για τους περίφημους κατασκευαστές υαλικών νησάκι Murano. Ήταν δημοσιογράφος, μεταφραστής, stage manager και λιμπρετίστας, συγγραφέας ορισμένων από τα δημοφιλέστερα έργα του Verdi. Η πρώτη του συνεργασία με το συνθέτη ξεκίνησε με την όπερα *Ernani*. Ο Piave ήταν τότε ακόμα άπειρος λιμπρετίστας κι έτσι ο Verdi είχε την ευκαιρία να επέμβει προσωπικά στην επεξεργασία του κειμένου έως ότου να προσαρμοστεί κατάλληλα στις ανάγκες του δράματος. Τον *Ernani* ακολούθησαν οι όπερες *I due Foscari*, *Attila*, *Macbeth*, *Il Corsaro* και *Stiffelio*. Οι δύο άντρες είχαν πλέον συνδεθεί με στενή φιλία παρόλο που ο Verdi εξακολουθούσε να του φέρεται επιτακτικά, όταν θεωρούσε πως τον ανάγκαζαν οι περιστάσεις. Άλλες όπερες για τις οποίες έγραψε ο Piave τα λιμπρέτα είναι οι *Rigoletto*, *La Traviata*, *Simon Boccanegra*, *Aroldo* και *La Forza del Destino*.

Ο Piave, ξεκίνησε αρχικά τις σπουδές του στη Ρώμη ως ιερέας αλλά αργότερα στράφηκε στη δημοσιογραφία. Το 1844 έγινε μόνιμος ποιητής και stage manager του Teatro Fenice στη Βενετία, μένοντας σ' αυτή τη θέση μέχρι το 1860 όταν μεταφέρθηκε στη Σκάλα του Μιλάνου, έπειτα από συστάσεις του Verdi. Το 1848 πήρε ενεργό μέρος στη δράση ενάντια στην αυστριακή κατοχή.

Το 1867, έπειτα από ένα εγκεφαλικό επεισόδιο, ο Piave έμεινε παράλυτος, χάνοντας και την ικανότητα της ομιλίας μέχρι το τέλος της ζωής του. Έκτοτε, ο Verdi βοηθούσε οικονομικά τη γυναίκα του και την κόρη του, αναλαμβάνοντας ακόμα και τα έξοδα της κηδείας όταν πέθανε το 1876. Το 1869, ο Verdi, παροτρύνοντας και άλλους συνθέτες της εποχής να συνεισφέρουν υλικό, εξέδωσε ένα άλμπουμ με τίτλο «Album Piave», το οποίο περιείχε τα σημαντικότερα έργα του συγγραφέα.

Εκτός από τα έργα για τον Verdi, ο Piave έγραψε περίπου 30 λιμπρέτα για όπερες άλλων συνθετών της εποχής όπως οι Mercadante, Puccini, αδελφοί Ricci, κανένα από τα οποία όμως δεν έτυχε της επιτυχίας των έργων του Verdi.

LA TRAVIATA ΤΟ ΕΡΓΟ

Η όπερα *La Traviata* θεωρείται η πιο εσωστρεφής όπερα του Verdi. Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι πρόκειται για «όπερα δωματίου». Για ν' αναδείξει αυτήν την εσωστρέφεια ο Verdi, χρησιμοποιεί μια σχετικά μικρή ορχήστρα, που θεωρείται συντηρητική ακόμα και με τα κριτήρια εκείνης της εποχής.

Η δυναμική της όπερας βρίσκεται στο διάχυτο από τις πρώτες κιόλας νότες του αρχικού Πρελούδιου λυρισμό και στη μελαγχολική διάθεση που επικρατεί σ' ολόκληρο το έργο. Η υπόθεση εκτυλίσσεται συναρπαστικά χάρη στην ψυχολογική ευστοχία της μουσικής. Η εισαγωγή της όπερας αποτελείται από σαράντα ένα μέτρα χωρισμένα σε τρία μέρη. Παρά τη μικρή τους έκταση, παρουσιάζουν μια μικρογραφία της Βιολέτας, αποδίδοντας με ευστοχία την προσωπικότητά της και υποδηλώνοντας το μοιραίο τέλος της. Όλα τα θέματα της αρχικής αυτής εισαγωγής επανεμφανίζονται κατά τη διάρκεια της όπερας μεταλλαγμένα. Μόνο τα επτά πρώτα μέτρα, αυτά που συμβολίζουν την ασθένεια της Βιολέτας, επαναλαμβάνονται απ' το συνθέτη αυτούσια, προτού αρχίσει η ανάπτυξη και η επεξεργασία τους στην αρχή της εισαγωγής της τρίτης πράξης. Το θαυμαστό αποτέλεσμα της ενορχήστρωσης και στα δύο πρελούδια (16 βιολιά *divisi*, χωρισμένα ανά 4, που εκτελούν μοιρασμένα τις ισάριθμες φωνές των διαδοχικών συγχορδιών), θυμίζει σε πολλούς φανατικούς οπαδούς της βαγκνερικής όπερας το ηχώχρωμα της εισαγωγής της πρώτης πράξης του έργου *Lohengrin*. Όμως την περίοδο που ο Verdi συνέθετε την *Traviata*, δεν είχε ακούσει ακόμα ούτε μια νότα του Wagner και άλλωστε, η ιδέα του

διαχωρισμού των εγχόρδων προϋπήρχε στην ιταλική όπερα.

Η *La Traviata* είναι ουσιαστικά μια όπερα για «prima donna». Σύμφωνα με τον συνθέτη, η επιτυχία της παράστασης έγκειται στην ερμηνεία της Βιολέτας. Ο Verdi σχεδίασε αυτόν τον ρόλο για μια τραγουδίστρια προικισμένη συναισθηματικά και φωνητικά. Ο ρόλος απαιτεί σοπράνο κολορατούρα στην πρώτη πράξη, λυρική στη δεύτερη και δραματική στην τρίτη. Επιπλέον, στην τρίτη πράξη, η Βιολέτα πρέπει να διαβάσει ένα γράμμα (*con voce bassa senza suono ma a tempo*, όπως σημειώνει ο συνθέτης στην παρτιτούρα) και να φτάσει στο παρλάντο του τέλους («*cessarono gli spasmi del dolore*»), όπου για τη συλλαβική αντιμετώπιση του κειμένου απαιτούνται ικανότητες ηθοποιού. Όπως και στον *Il Trovatore*, έτσι και στη *La Traviata*, η φωνή της σοπράνο είναι αυτή που κυριαρχεί, είναι η πρωταγωνίστρια.

Πιθανολογείται πως σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι στις αρχές του 1852, ο Verdi είχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει την παράσταση του έργου *Η Κυρία με τις Καμέλιες*, του Αλέξανδρου Δουμά υιού, που παίχτηκε στις 2 Φεβρουαρίου στο θέατρο Vaudeville, σημειώνοντας εκπληκτική επιτυχία. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο Verdi δεν παρακολούθησε την πρεμιέρα του έργου, αλλά διάβασε το βιβλίο που του έστειλε ο εκδότης Λεόν Εσκυντιέ, το φθινόπωρο του 1852. Έτσι ή αλλιώς, η υπόθεση του έργου τον συγκίνησε βαθιά, γεννώντας μέσα του τα πρώτα ερεθίσματα και σκέψεις μεταφοράς του στο λυρικό θέατρο. Την εποχή εκείνη

αναζητούσε θέματα που θα του έδιναν τη δυνατότητα να γράφει όπερες με δραματική αλήθεια και σκηνική ποικιλία. Δεν τον ενδιέφερε τόσο η λογοτεχνική αξία των κειμένων στα οποία στήριζε τα λιμπρέτα του όσο το θεατρικό αποτέλεσμα. Ανέθεσε στον λιμπρετίστα και φίλο του Francesco Maria Piave να διασκευάσει το έργο σε μορφή λιμπρέτου ώστε να το μελοποιήσει. Η *La Traviata*, (Η Παραστρατημένη) όπως ονόμασαν τη διασκευή, ήταν η πρώτη όπερα που συνέθεσε ο Verdi βασισμένη σε θέμα σύγχρονο της εποχής του.

Η υπόθεση

Η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται στο Παρίσι στα μέσα του 19ου αιώνα. Η Βιολέτα Βαλερύ, μια νεαρή και όμορφη εταίρα απαρνιέται την πολυτελή ζωή που ζούσε ως ερωμένη κάποιου βαρόνου για να ζήσει με ένα νέο άντρα που ερωτεύεται, τον Αλφρέντο Ζερμόν. Ο πατέρας όμως του Αλφρέντο, Τζόρτζο Ζερμόν, επισκέπτεται την Βιολέτα, πάσχουσα ήδη από φυματίωση, και προσπαθεί να την πείσει να εγκαταλείψει το γιο του ώστε να αποκατασταθεί η υπόληψη της οικογένειάς του και να μπορέσει να προχωρήσει σε γάμο ο αρραβωνιαστικός της αδελφής του Αλφρέντο. Η Βιολέτα συντετριμμένη δέχεται και παρά τις προσβολές και τις ικεσίες του νέου, απομακρύνεται από τη ζωή του. Όταν αργότερα λύνεται η παρεξήγηση ανάμεσα τους, είναι ήδη πολύ αργά και η Βιολέτα προσβεβλημένη από φυματίωση, πεθαίνει στην αγκαλιά του αγαπημένου της. Σε ολόκληρο το έργο η λέξη *Traviata* ακούγεται μόνο μια φορά στην άρια της Βιολέτας στην τέταρτη σκηνή της τρίτης πράξης, όταν απελπισμένη συνειδητοποιεί πως ο θάνατος πλησιάζει.

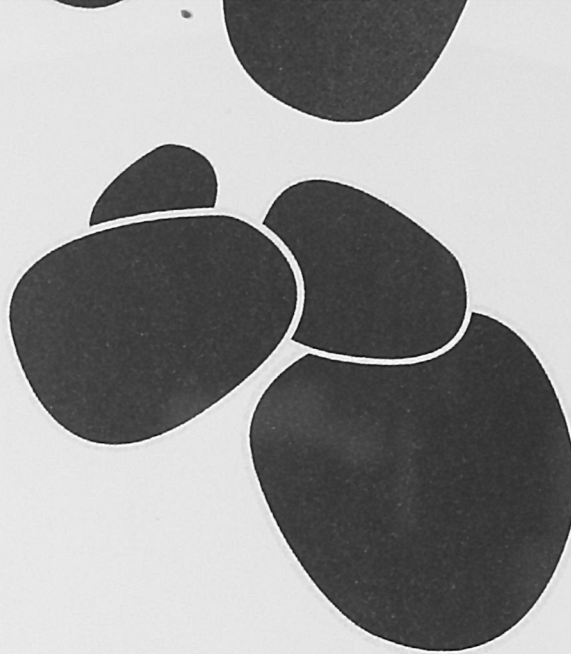
Η πρεμιέρα

Η πρεμιέρα της παράστασης δόθηκε στις 6 Μαρτίου του 1853, στο Teatro La Fenice, στη Βενετία. Ο Verdi, για την πρώτη αυτή παρουσίαση στη Βενετία, μετέθεσε τη δράση της όπερας γύρω στα 1700, παρόλο που το λιμπρέτο όριζε καθαρά τη δράση της όπερας στο Παρίσι και τα περίχωρα του, περίπου το 1850. Η πρεμιέρα γνώρισε παταγώδη αποτυχία. Σύμφωνα με μαρτυρίες μάλιστα, στην τελευταία πράξη οι θεατές γελούσαν με την πρωταγωνίστρια. Οι αιτίες της αποτυχίας της παράστασης φαίνονται να είναι αντιφατικές. Παρόλο που η διεύθυνση του θεάτρου δημιούργησε ζήτημα, αρνούμενη να επιτρέψει την αφήγηση της τολμηρής ιστορίας

που εκτυλίσσόταν σε σύγχρονη εποχή, η άποψη πως οι έρωτες μιας εταίρας θα σκανδάλιζαν τα ήθη του κοινού στα μέσα του 19ου αιώνα φαίνεται υπερβολική. Αυτό αποδεικνύει και το γεγονός ότι η θεατρική εκδοχή της *Κυρίας με τις Καμέλιες* που παιζόταν την ίδια εποχή στη Βενετία, δε δημιούργησε κανένα απολύτως πρόβλημα. Η αποτυχία της *La Traviata* στη Βενετία πρέπει να αποδοθεί στην αποτυχημένη επιλογή των τραγουδιστών και κυρίως της Salvini-Donatelli στο ρόλο της Βιολέτας, την οποία επέβαλε η διεύθυνση του θεάτρου. Η συγκεκριμένη τραγουδίστρια δεν συγκέντρωνε κανένα από τα τρία χαρακτηριστικά που ο ίδιος ο Verdi θεωρούσε απαραίτητα για τη Βιολέτα, και τα οποία ήταν να είναι νέα, ελκυστική και να τραγουδά με πάθος. Σ' ένα γράμμα του ο συνθέτης την επομένη της παράστασης προς τον φίλο του Emanuele Muzio, γράφει: «Αγαπητέ Emanuele, η *Τραβιάτα* χτες βράδυ ήταν ένα φιάσκο. Ήταν δικό μου το λάθος ή των ερμηνευτών;...Ο χρόνος θα δείξει». Και η ιστορία δεν τον διέψευσε. Άλλωστε, τον επόμενο κιόλας χρόνο, στις 6 Μαΐου του 1854, η *La Traviata* θριάμβευσε ενώπιον του ίδιου κοινού, όταν παίχτηκε κάτω από καλύτερες προϋποθέσεις και επιλεγμένους τραγουδιστές στο θέατρο Σαν Μπενεντέτο.

Μαρία Μπελίδου

LA TRAVIATA ΣΥΝΟΨΗ

Πρώτη Πράξη

Βρισκόμαστε στο Παριζιάνικο σπίτι της Βιολέτας Βαλερύ, η οποία έχει διοργανώσει μια γιορτή για τους φίλους της. Μεταξύ των προσκεκλημένων είναι η Φλώρα Μπερβουά, ο Μαρκήσιος ντ' Ορπινύ, ο εραστής της Βαρόνος Ντουφόν, ο Γκαστόνε ντε Λετοριέρ και ο φίλος του Αλφρέντο Ζερμόν.

Στο αρχικό πρελούδιο ξεδιπλώνεται όλη η συναισθηματική ατμόσφαιρα του έργου. Από τα πρώτα μέτρα του, μια μελαγχολική μελωδία στα βιολιά προμηνύει το θάνατο της ηρωίδας ενώ η μελωδία που ακολουθεί από τα πρώτα βιολιά, τις βιόλες και τα βιολοντσέλα συμβολίζει τον έρωτα των δύο νέων. Το ζωηρό θέμα που ακούγεται λίγο μετά το άνοιγμα της αυλαίας μας εισάγει στην γιορτινή ατμόσφαιρα που πρόκειται ν' ακολουθήσει. Ο Γκαστόνε θα εκμυστηρευτεί στη Βιολέτα τον έρωτα του φίλου του Αλφρέντο για κείνη, ο οποίος ρωτούσε καθημερινά για την υγεία της όσο ήταν άρρωστη. Η Βιολέτα αναρωτιέται πώς είναι δυνατόν αφού δεν έχουν ποτέ συναντηθεί.

Το κέφι εν τω μεταξύ φουντώνει και η ορχήστρα μας οδηγεί σε μια έκρηξη χαράς καθώς όλοι φωνάζουν «Ας πιούμε! Ας πιούμε!». Η Βιολέτα βάζει κρασί στο ποτήρι του Αλφρέντο κι εκείνος κάνει την περίφημη πρόποση,

ένα από τα πιο δημοφιλή αποσπάσματα της όπερας, «*Libiamo, ne' lieti calici*» («Ας πιούμε, στα χαρούμενα ποτήρια»).

Μια μουσική ακούγεται από την διπλανή αίθουσα και η Βιολέτα καλεί τον κόσμο να χορέψει. Καθώς όλοι κατευθύνονται προς τα εκεί, η Βιολέτα χλομιάζει κι οι φίλοι της τη ρωτούν τι έχει. Εκείνη τους διαβεβαιώνει πως είναι καλά και τους προτρέπει να μπουν στην αίθουσα χορού ενώ ο Αλφρέντο μένει μαζί της. Της εξομολογείται τον έρωτά του τραγουδώντας «*Un di felice, eterea*» («Μια μέρα ευτυχισμένη, αιθέρια») κι εκείνη του απαντά «*Ah, se ciò è ver, fuggitemi...*» («Εάν είναι αλήθεια, φύγε...»). Καθώς ο Αλφρέντο φεύγει η Βιολέτα του δίνει μια καμέλια, λέγοντάς του να τη φέρει πίσω όταν θα έχει μαραθεί. Στη συνέχεια η χορωδία αναγγέλλει ότι έχει πια ξημερώσει κι οι καλεσμένοι φεύγουν. Το σπίτι αδειάζει κι η Βιολέτα μένει μόνη μονολογώντας (ρετσιτατίβο) «*Seria per me sventura un serio amore?*» («Θα ήταν για μένα συμφορά μια αληθινή αγάπη;»). Η Βιολέτα εκπλήσσεται από την εντύπωση που της έχει κάνει ο νέος γιατί πίστευε πως της ήταν αδύνατο να ερωτευθεί. Διερωτάται μήπως είναι ο Αλφρέντο εκείνος που θα γεμίσει την ψυχή της με φροντίδα και αγάπη. Σύντομα όμως συνέρχεται από το ερωτικό μεθύσι και αναφωνεί «*ανοησίες, ανοησίες... δεν είναι παρά*

ένα μάταιο παραλήρημα αυτό!...». Η Βιολέτα διακηρύσσει και πάλι τα πλεονεκτήματα της ελευθερίας τραγουδώντας τη γνωστή καμπαλέτα* «*Sempre libera...*» («*Πάντα ελεύθερη...*»), ενώ ο Αλφρέντο ακούγεται από το παράθυρο να εξυμνεί τον έρωτα. Ο διάλογος των δύο νέων οδηγεί την πρώτη πράξη στο τέλος.

Δεύτερη Πράξη

Σκηνή πρώτη: Τρεις μήνες αργότερα. Ο Αλφρέντο και η Βιολέτα ζουν ευτυχισμένοι τους τελευταίους τρεις μήνες σ' ένα εξοχικό σπίτι λίγο έξω απ' το Παρίσι. Ο Αλφρέντο μας διηγείται με την άρια «*Lunge da lei per me non v' ha diletto!*» την ευτυχία τους και την αφοσίωση της Βιολέτας, που αρνήθηκε όλη την προηγούμενη ζωή της για να ζήσει μαζί του. Ξαφνικά, μπαίνει στο σπίτι η πιστή υπηρέτρια της Βιολέτας, η Αννίνα, η οποία ομολογεί στον Αλφρέντο ότι η Βιολέτα την έστειλε στο Παρίσι να πουλήσει τα υπάρχοντά της. Ο Αλφρέντο συνειδητοποιεί ότι όλον αυτόν τον καιρό ζούσαν πουλώντας τα κοσμήματα και τα άλογα της Βιολέτας και αποφασίζει να φύγει αμέσως στο Παρίσι για να βρει χρήματα. Ενώ ο Αλφρέντο φεύγει, ένα γράμμα φτάνει για την Βιολέτα από τη φίλη της Φλώρα, προσκαλώντας την το ίδιο βράδυ σε χορό. Η Βιολέτα πετάει το γράμμα αποφασισμένη να διακόψει οριστικά με το παρελθόν της. Την ίδια στιγμή ο υπηρέτης αναγγέλλει την άφιξη ενός άγνωστου κυρίου. Πρόκειται για τον πατέρα του Αλφρέντο, Τζόρτζο Ζερμόν. Έρχεται να ζητήσει από τη Βιολέτα να διακόψει τη σχέση της με τον Αλφρέντο. Ο λόγος είναι η κόρη του. Προκειμένου να προχωρήσει σε γάμο με τον αρραβωνιαστικό της, πρέπει να αποκατασταθεί η υπόληψη της οικογένειας. Η Βιολέτα αρνείται πεισματικά και εξομολογείται στον Ζερμόν ότι ο αληθινός έρωτας που νιώθει για τον γιο του είναι η μόνη της παρηγοριά στην αρρώστια που σύντομα θα την οδηγήσει στον θάνατο. Του λέει πως η θυσία που της ζητάει είναι υπερβολικά σκληρή και η ορχήστρα ενισχύει την τραγική εξέλιξη την υπόθεσης. Τελικά η Βιολέτα πείθεται, όταν ο Ζερμόν της θυμίζει ότι ο Αλφρέντο μπορεί να μην είναι για πάντα μαζί της. Η Βιολέτα υποφέρει, νιώθει δυστυχισμένη και του ζητά να την αγκαλιάσει δίνοντάς της κουράγιο

για τη μεγάλη απόφαση που παίρνει. Η ατμόσφαιρα που δημιουργούν η συνοδεία και το τραγούδι της Βιολέτας «*Dite alla giovine...*» («*Πείτε στο παιδί...*»), γίνεται όλο και πιο φορτισμένη, καθώς η Βιολέτα ζητά από τον Ζερμόν να διηγηθεί στην κόρη του τη θυσία μιας γυναίκας για χάρη της. Ο Ζερμόν φεύγει ευχαριστώντας τη για τη μεγάλη της θυσία. Μένοντας μόνη, η Βιολέτα απαντά θετικά στην πρόσκληση της Φλώρας. Αποφασίζει να γράψει ένα γράμμα στον Αλφρέντο, ζητώντας του να διακόψουν το δεσμό τους. Ο Αλφρέντο όμως μπαίνει ξαφνικά και αναστατωμένος της λέει ότι έρχεται ο πατέρας του. Η Βιολέτα κρύβει το γράμμα, καθώς και τη συνάντησή της με τον πατέρα του και προφασίζεται ότι πρέπει να φύγει για να μην τη βρει εκεί. Πριν φύγει το μόνο που ζητά από τον Αλφρέντο κλαίγοντας είναι αγάπη «*Amami, Alfredo, quant' io t' amo... Addio!*» («*Αγάπα με Αλφρέντο, όσο σ' αγαπώ εγώ... Αντίο!*») που είναι το αρχικό θέμα του έρωτα και ακούγεται για πρώτη φορά στην εισαγωγή της όπερας από την ορχήστρα. Η Βιολέτα φεύγει κρυφά για το Παρίσι και σε λίγο ένας απεσταλμένος παραδίδει στον Αλφρέντο το γράμμα της. Ο Αλφρέντο ταραζεται και υποπεύεται ότι η Βιολέτα γύρισε στο Βαρόνο Ντουφόλ. Μάταια ο πατέρας του, που φτάνει εκείνη τη στιγμή, προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Ξαφνικά βλέπει το γράμμα της Φλώρας στο τραπέζι και σκέφτεται να τη συναντήσει εκεί το βράδυ. Ο πατέρας του δεν μπορεί να τον συγκρατήσει. Ο Αλφρέντο διψάει για εκδίκηση.

Σκηνή δεύτερη: Βρισκόμαστε στο σπίτι της Φλώρας, όπου όλα είναι έτοιμα για τη γιορτή. Η Φλώρα ανακοινώνει στους καλεσμένους της ότι θα έρθουν η Βιολέτα και ο Αλφρέντο, αλλά ο Μαρκήσιος Ντ' Ομπινύ διαδίδει το νέο ότι χώρισαν και η Βιολέτα θα έρθει στη γιορτή με το Βαρόνο. Η γιορτή ανάβει με τους χορούς και τα τραγούδια μιας ομάδας τσιγγάνων που μπαίνει ξαφνικά από την πόρτα τραγουδώντας «*Noi siamo zingarelle!*» («*Είμαστε τσιγγάνες!*»). Τις τσιγγάνες διαδέχονται ο Γκαστόνε και μερικοί φίλοι που είναι μεταμφιεσμένοι σε ισπανούς ταυρομάχους και πικαντόρ. Καθώς οι μεταμφιεσμένοι βγάζουν τις μάσκες για να παίξουν χαρτιά, μπαίνει ο Αλφρέντο μόνος, προς έκπληξη όλων, και μετά από λίγο

* Η καμπαλέτα (γρήγορη άρια) είναι μια μουσική φόρμα που στη δεκαετία του 1850 είχε ήδη αποκτήσει κακή φήμη, επειδή τη θεωρούσαν τυπικό παράδειγμα εφέ χωρίς ουσιαστικό λόγο ύπαρξης. Ο Verdi όμως διαβεβαίωνε τους λιμπρετίστες του ότι δεν είχε αντίρρηση να συνθέσει μία, εφόσον κάτι καινούργιο στη δράση ή στην εξέλιξη θα μεσολαβούσε ανάμεσα στην αργή και στη γρήγορη άρια, που να δικαιολογεί την έξαψη της τελευταίας.

η Βιολέτα συνοδευόμενη από τον Βαρόνο. Η Βιολέτα μόλις πληροφορείται πως βρίσκεται εκεί ο Αλφρέντο φαίνεται να μετανιώνει για την αποδοχή της πρόσκλησης. Εκείνος δεν την έχει δει ακόμα, παίζει χαρτιά και κερδίζει. Στο τραπέζι κάθεται σε λίγο και ο Βαρόνος και οι δύο αντίπαλοι ανταλλάσσουν ειρωνικές φράσεις. Τους διακόπτει η αναγγελία ότι το δείπνο είναι έτοιμο και η Βιολέτα ζητάει να μιλήσει ιδιαιτέρως στον Αλφρέντο. Τον παρακαλεί να φύγει γιατί απειλείται από τον Βαρόνο. Ο Αλφρέντο δέχεται να φύγει με την προϋπόθεση ότι η Βιολέτα θα τον ακολουθήσει για πάντα. Εκείνη αρνείται προσποιούμενη, με πόνο, πως αγαπάει τον Βαρόνο. Ο Αλφρέντο τότε σε έξαλλη κατάσταση καλεί τους καλεσμένους και μπροστά σε όλους πετά στα πόδια της Βιολέτας τα χρήματα που είχε κερδίσει στα χαρτιά από τον Βαρόνο. Η Βιολέτα λιποθυμά στα χέρια της Φλώρας και του γιατρού ενώ μπαίνει ο πατέρας του Αλφρέντο κατηγορώντας τη στάση του γιου του. Ο Αλφρέντο μετανιώνει αμέσως για την πράξη του και η Βιολέτα καθώς συνέρχεται του εξομολογείται πως όλα τα έκανε γι' αυτόν «*Alfredo, Alfredo, di questo core*» («Αλφρέντο, Αλφρέντο, δεν μπορείς να καταλάβεις όλη την αγάπη αυτής της καρδιάς»). Ο Βαρόνος, προσβεβλημένος από τη στάση του Αλφρέντο, τον καλεί σε μονομαχία.

Τρίτη πράξη

Η ορχηστρική εισαγωγή της τρίτης πράξης -που είναι ίδια με την αντίστοιχη της πρώτης- μας εισάγει στη τελική σκηνή του δράματος. Το μουσικό θέμα του θανάτου, παιγμένο στην τονικότητα της ντο ελάσσονα, μας προαναγγέλλει ότι το τέλος δεν είναι μακριά. Καθώς ανοίγει η αυλαία βλέπουμε το υπνοδωμάτιο της Βιολέτας και την ίδια ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Η κατάσταση της υγείας της έχει επιδεινωθεί πολύ. Δίπλα της βρίσκεται η υπηρέτριά της, Αννίνα. Μόλις έχει ξημερώσει. Η Βιολέτα ζητά από την Αννίνα να ανοίξει τις κουρτίνες για να μπει λίγο φως. Ο γιατρός Γκρενβίλ εξετάζει τη Βιολέτα και προσπαθεί να την πείσει πως σύντομα θα γίνει καλά. Η Βιολέτα, που καταλαβαίνει πως όλα είναι ψέματα παρηγοριάς, ζητά από τον γιατρό να μην την ξεχνά. Φεύγοντας, ο γιατρός λέει στην Αννίνα χαμηλόφωνα ότι της μένουν λίγες ώρες ζωής. Είναι περίοδος καρναβαλιού και η Βιολέτα στέλνει την Αννίνα να δώσει χρήματα στους φτωχούς. Μένοντας μόνη, βγάζει από το στήθος της ένα γράμμα και το διαβάζει. Είναι του πατέρα του Αλφρέντο και την πληροφορεί πως η μονομαχία έγινε και ο Αλφρέντο είναι καλά. Της αποκαλύπτει ότι ομολόγησε ο ίδιος στο γιο του

την αλήθεια κι εκείνος θα είναι σύντομα κοντά της. Καθώς η Βιολέτα διαβάζει το γράμμα, τα έγχορδα παίζουν τη μελωδία του έρωτα του Αλφρέντο της πρώτης πράξης «*Di quell amor...*» («αυτή η αγάπη...»). Η Βιολέτα όμως, απογοητευμένη από την αρρώστια της, αναρωτιέται πώς μπορεί να ελπίζει, τραγουδώντας την άρια «*Addio, del passato bei sogni redenti*» («Αντίο του παρελθόντος ωραία γελαστά όνειρα»), στην οποία ακούγεται για πρώτη και μοναδική φορά η λέξη *Traviata* «...*ah, della traviata sorridi al desio*» («...α, χαμογελάστε στην επιθυμία της παραστρατημένης»). Από το δρόμο ακούγονται τα τραγούδια κι οι φωνές του καρναβαλιού. Η Αννίνα της αναγγέλλει τον ερχομό του Αλφρέντο και μόλις εκείνος μπαίνει, οι δύο νέοι αγκαλιάζονται και ο Αλφρέντο της υπόσχεται ότι θα φύγουν από το Παρίσι και θα περάσουν μαζί την υπόλοιπή τους ζωή «*Parigi, o cara noi lasceremo*» («Το Παρίσι αγαπημένοι θ' αφήσουμε...»). Η Βιολέτα χλομιάζει και πέφτει εξαντλημένη σε μια πολυθρόνα. Κάνει προσπάθειες να ντυθεί αλλά δεν τα καταφέρνει. Ο Αλφρέντο τρομαγμένος στέλνει την Αννίνα να φέρει το γιατρό. Η Βιολέτα μονολογεί πως αν ο ερχομός του αγαπημένου της δεν μπορεί να την κάνει καλά, τίποτε δεν μπορεί πια να τη σώσει και φωνάζει σπαρακτικά «*Gran Dio! Morir si giovane*» («Μεγάλε Θεέ! Να πεθάνω τόσο νέα»). Έρχεται ο πατέρας Ζερμόν και σφίγγει στην αγκαλιά του τη Βιολέτα σαν να ήταν κόρη του, ζητώντας της να τον συγχωρέσει. Η Βιολέτα βγάζει από ένα συρτάρι ένα μενταγιόν της και το δίνει στον Αλφρέντο για να τη θυμάται, παρακαλώντας τον να το χαρίσει στην αγνή κοπέλα που θα παντρευτεί. Ενώ τα έγχορδα παίζουν το θέμα του έρωτα η Βιολέτα αναφωνεί «*È strano!... Ah! io ritorno a vivere... oh gio-ia!*» («Παράξενο!... Α! Ξαναγυρίζω στη ζωή... Τι χα-ρά!»). Αυτές όμως είναι και οι τελευταίες της λέξεις. Μετά από λίγο πέφτει νεκρή.

Μαρία Μπελίδου

Πηγές:

Julian Budden, *THE OPERAS OF VERDI*, Volume 2, *From Il Trovatore to La Forza del Destino*, εκδ. Oxford University Press.

BEPNTI, *Η ζωή, το έργο, η εποχή του*, εκδ. Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος & ΣΙΑ Ο.Ε., 1995.

Stanley Sadie, *The New Grove Dictionary of Music and Musicians*, Macmillan Publishers Ltd, 1980.

G. Martin, *Aspects of Verdi*, First Limelight Edition, 1993.

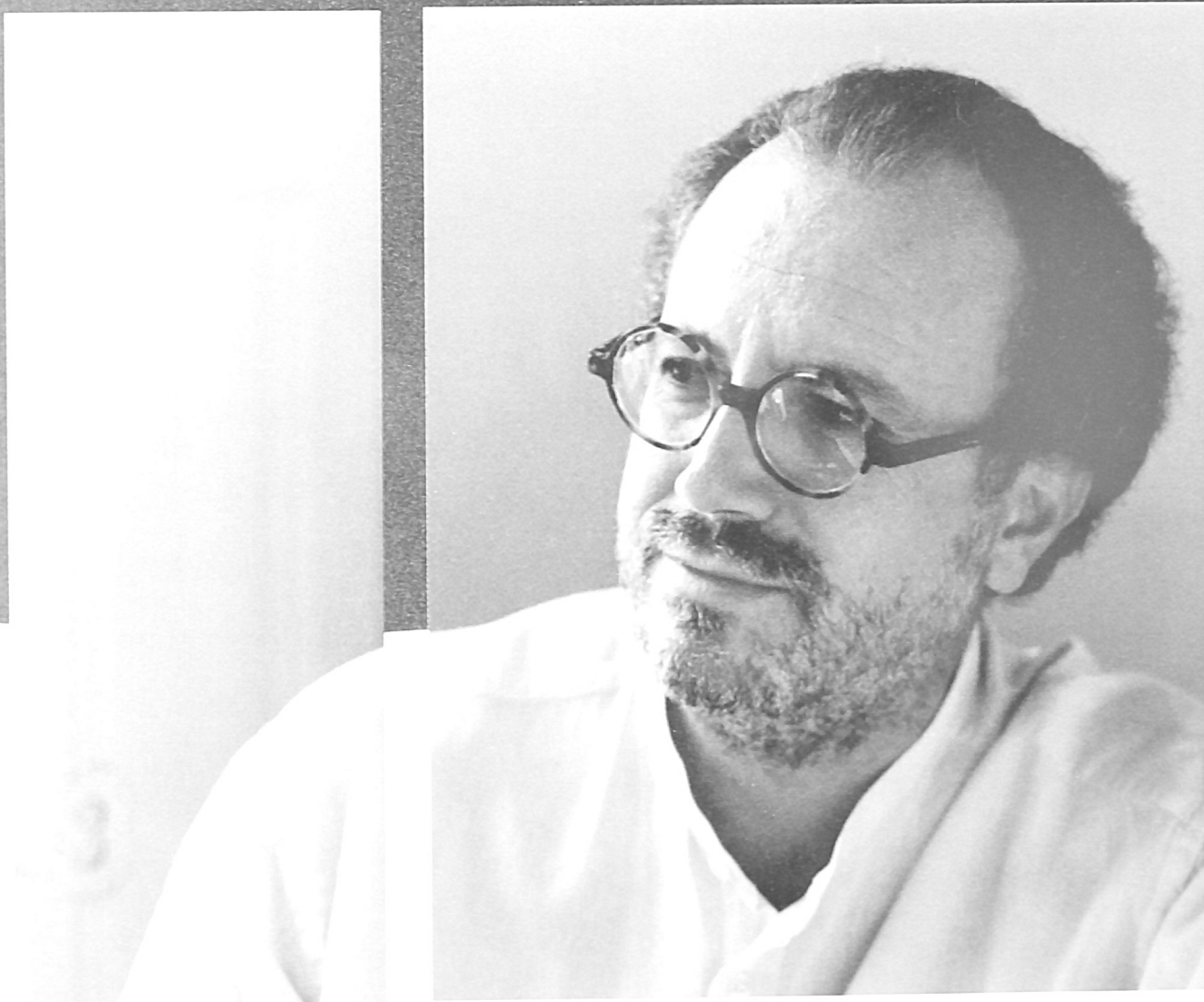

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

AMAURY
DU
CLOSEL

20

Γεννημένος το 1956, ο Μαέστρος και συνθέτης Amaury du Closel σπούδασε Σύνθεση με τον Max Deutsch (μαθητή του Schoenberg) και Διεύθυνση Ορχήστρας με τους Αλέξανδρο Μυράτ, Karl Oesterreicher και Sir Charles Mackerras. Παράλληλα παρακολούθησε σεμινάρια με τους Pierre Boulez και Vladimir Delman.

Συνεργάστηκε με πολλές ορχήστρες στο Λονδίνο, τη Βαρσοβία (με το Πολωνικό Ραδιόφωνο και την Τηλεόραση της Βαρσοβίας), το Μεντόν της Γαλλίας (με τη Sinfonia Varsovia στο Φεστιβάλ Μουσικής του Μεντόν), τη Σουγόν της Κορέας, την Αθήνα (με την Καμεράτα-Ορχήστρα των Φίλων της Μουσικής) και το Κατάρ, ενώ σήμερα είναι Φιλοξενούμενος Μαέστρος σε Ιταλία, Γερμανία, Ρουμανία (με την George Enescu Philharmonic Orchestra, τις Ορχήστρες του Ρουμανικού Ραδιοφώνου και τις Κρατικές Φιλαρμονικές του Târgu Mureș και του Ιασίου) και Βουλγαρία (με τη Φιλαρμονική της Σόφιας και την Κρατική Όπερα της Βάρνας).

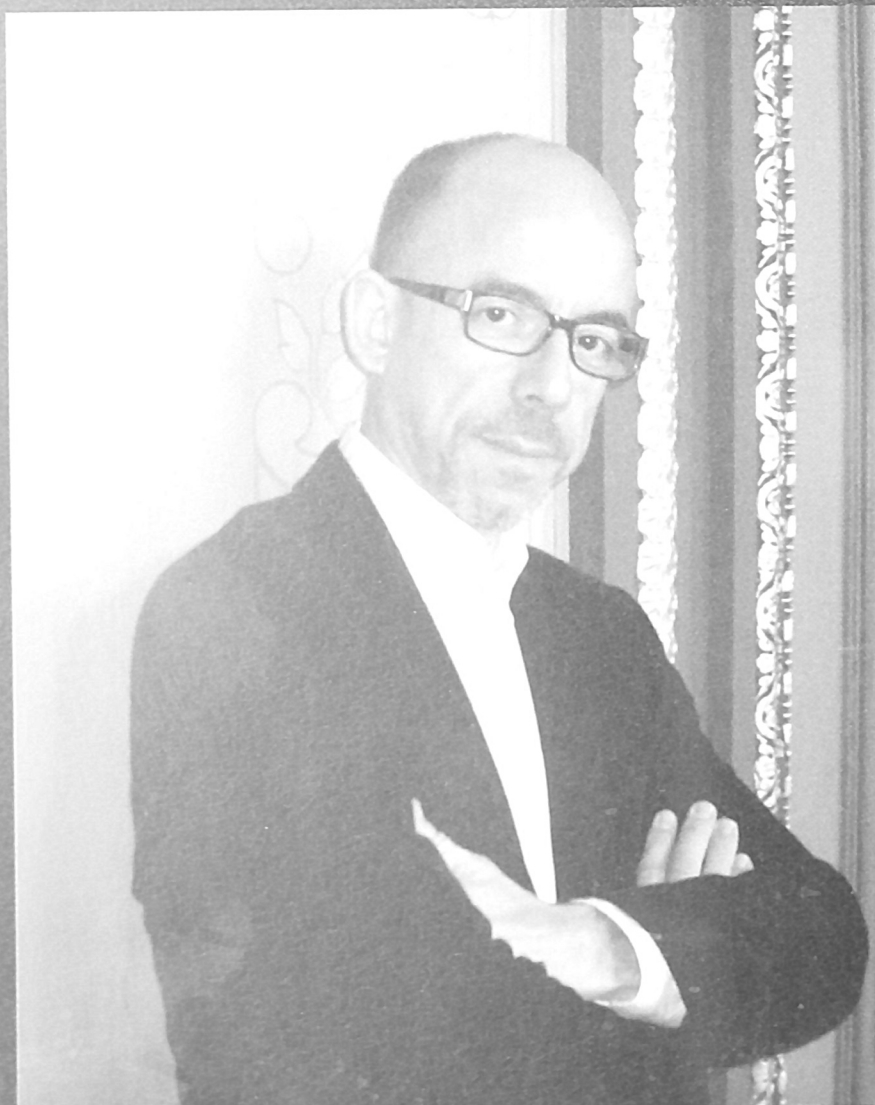
Το 2002 διορίστηκε Μόνιμος Προσκεκλημένος Ξένος Μαέστρος των Ορχηστρών Μουσικής Δωματίου και του Κρατικού Ραδιοφώνου της Ρουμανίας και Μόνιμος Αρχιμουσικός της Κρατικής Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Târgu Mureș. Από το 2006 είναι Καλλιτεχνικός Διευθυντής της Διεθνούς Ακαδημίας Όπερας "L'Académie Lyrique", ενώ διατελεί επίσης Μουσικός Διευθυντής της Opéra Nomade.

Ο Amaury du Closel έχει συνθέσει περίπου τριάντα (30) έργα στα οποία περιλαμβάνονται έργα ορχηστρικής μουσικής, μουσικής δωματίου και κινηματογραφικής μουσικής. Πολλά από αυτά έχουν παρουσιαστεί από το Μουσικό Φεστιβάλ Σύγχρονης Μουσικής του Ρουμανικού Ραδιοφώνου και έχουν ηχογραφηθεί για τη Γαλλική, την Ελληνική και τη Γερμανική Ραδιοφωνία.

Το 2005 δημοσίευσε ένα βιβλίο σχετικά με τους Ευρωπαίους συνθέτες που υπήρξαν θύματα του ναζιστικού καθεστώτος το οποίο βραβεύτηκε με το "Βραβείο των Κριτικών" ως το "Καλύτερο Μουσικό Δοκίμιο" εκείνης της χρονιάς, ενώ ήδη από το 2003 έχει αναβιώσει πολλά έργα των παραπάνω συνθετών, σε μία σειρά συναυλιών με την ονομασία "Forum Voix Étouffées" σε Γαλλία, Αυστρία, Γερμανία, Ρουμανία, Πολωνία, Λιθουανία και Βουλγαρία.

PIERRE THIRION-VALLET

22

Αφού σπούδασε Ιατρική, ο Pierre Thirion-Vallet ξεκίνησε τις μουσικές του σπουδές στην Ακαδημία του Clermont-Ferrand, το 1985. Σύντομα απέσπασε πολλά βραβεία πρώτης εμφάνισης αλλά και πρώτα βραβεία σε εθνικούς και διεθνείς διαγωνισμούς τραγουδιού και ανέπτυξε σολιστική καριέρα η οποία τον οδήγησε να προσεγγίσει ερμηνευτικά μια μεγάλη ποικιλία μουσικών στυλ με προτίμηση στη μουσική μπαρόκ, υπό τη διεύθυνση των Jean-Claude Malgoire, Antonio Florio, Gérard Lesne κ.α.

Ταυτόχρονα με την καριέρα του ως τραγουδιστή και Καλλιτεχνικού Διευθυντή, άρχισε να αναπτύσσει έντονο ενδιαφέρον για τη σκηνοθεσία. Από το 1997 σκηνοθετεί παραστάσεις όπερας (*Il Signor Bruschino*, *L'Inganno Felice* και *Il Barbiere di Siviglia* του Rossini, *Imeneo* του Händel, *La Chanson de Fortunio*, *La Grande-Duchesse de Gérolstein*, *Le Voyage dans la Lune*, *Le Violoneux*, *Tromb-al-ca-zar* και *Ba-Ta-Clan* του Offenbach, *The Tempest* του Purcell, *Le Toréador* του Adam, *Die Entführung aus dem Serail*, *Così fan Tutte* και *Don Giovanni* του Mozart, *Die Fledermaus* του J. Strauss, *Carmen* του Bizet, *La Traviata* του Verdi, *Tosca* του Puccini, *Die Walküre* του Wagner) και μουσικού θεάτρου (*La Festa Napoletana*).

Από το 1997 επιβλέπει την οργάνωση του Centre Lyrique του Clermont-Ferrand, του Διεθνούς Διαγωνισμού Τραγουδιού και της Λυρικής Σαιζόν του Clermont-Ferrand για την Auvergne και ολόκληρη τη Γαλλία.

Τα μελλοντικά του σχέδια περιλαμβάνουν τις ακόλουθες σκηνοθετικές δουλειές: *The Telephone* του Menotti, *La Voix Humaine* του Rouleux και *Rigoletto* του Verdi.

Ο Pierre Thirion-Vallet είναι συγγραφέας μιας βιογραφίας της Μαρίας Κάλλας με τίτλο *Maria Callas, les années françaises* (Μαρία Κάλλας, τα γαλλικά χρόνια).

FRANK ARACIL

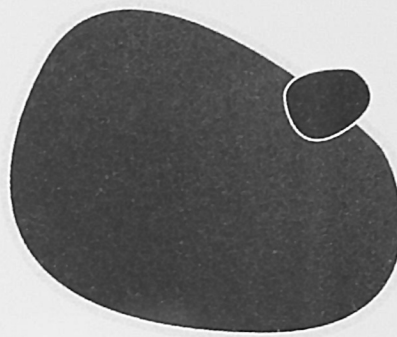
23

Έχοντας σπουδάσει Αρχιτεκτονική, σήμερα είναι Διευθυντής Σκηνογράφος του Centre Lyrique του Clermont-Ferrand στην Ωβέρν της Γαλλίας.

Από το 1999 έχει σχεδιάσει τα σκηνικά για μεγάλο αριθμό οπερατικών παραγωγών, μεταξύ των οποίων οι *La Grande-Duchesse de Gérolstein* (Offenbach) και *Le Toréador* (Adam), ενώ ήταν υπεύθυνος για τη σκηνογραφία των εκθέσεων *Maria Callas* και *Les Années Françaises* (Τα Γαλλικά Χρόνια). Μετά το σχεδιασμό των σκηνικών των *Die Entführung aus dem Sérail*, *Così fan Tutte* και *Don Giovanni* (Mozart), *Ba-ta-clan* (Offenbach), *Die Fledermaus* (J. Strauss), *Carmen* (Bizet), *L'Heure Espagnole* (Ravel), *La Cambiale di Matrimonio* (Rossini), *Hänsel und Gretel* (Humperdinck) και *Tosca* (Puccini), εργάζεται τώρα πάνω στα έργα *The Telephone* του Menotti και *La Voix Humaine* του Poulenc.

Εμπνεόμενος από τη σύγχρονη αρχιτεκτονική, δημιουργεί σκηνικά με καθαρές αρχιτεκτονικές γραμμές και προτιμά τους συμβολικούς χώρους περισσότερο παρά τις ρεαλιστικές κατασκευές.

VÉRONIQUE HENRIOT

24

Γεννημένη στη Roanne της Γαλλίας, η Véronique Henriot ξεκίνησε ράβοντας αρχικά ρούχα για τον εαυτό της και στη συνέχεια για διάφορες κολεξιόν, καθώς συναντούσε σχεδιαστές και εταιρείες μόδας που της γέννησαν το πάθος για τα υφάσματα.

Η αγάπη της για την όπερα την οδήγησε στο Εργαστήρι Κοστούμιών του Centre Lyrique του Clermont-Ferrand (Ωβέρν, Γαλλία), δημιουργώντας για την *Carmen* του Bizet ή τη *L'Heure Espagnole* του Ravel. Έχει σχεδιάσει πληθώρα κοστούμιών για έργα όπως τα *Le Médecin Malgré lui* (Gounod), *La Chauve-Souris* (J. Strauss), *Così fan Tutte* και *Don Giovanni* (Mozart), *Hänsel und Gretel* (Humperdinck) και *Tosca* (Puccini).

Πρόσφατα διηύθυνε ένα Δημιουργικό Εργαστήρι στο Εθνικό Κέντρο Κοστούμιού του Moulins, ενώ διευθύνει το Εργαστήρι Κοστούμιών του Centre Lyrique του Clermont-Ferrand.

VÉRONIQUE MARSY

25

Πτυχιούχος Γεωλογίας και Ιστορίας της Τέχνης του Πανεπιστημίου του Παρισιού Paris X, η Véronique Marsy ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της το 2005 με τη δημιουργία των φωτισμών του θεάματος *Oh Girl* στο Café-Théâtre Le Lieu και των *Les laboratoires du rire* (Εργαστήρια του γέλιου) στο Kibélé του Παρισιού.

Από το 2005 έχει υπογράψει περισσότερους από 12 σχεδιασμούς φωτισμού για θεατρικές παραστάσεις στη Γαλλία, μεταξύ των οποίων οι *J'achète* των Simon Leblond και Florence Bardot στο Théâtre de la Main d'or (Παρίσι, 2007), *Emilie, ma chérie* της Cathy Guillemin στην Comédie des Boulevards (Παρίσι), *Justin* (σε σκηνοθεσία Julien Rochas) στην Cour des Trois Coquins (Clermont-Ferrand, 2010) και *La Traviata* και *Tosca* (σε σκηνοθεσία Pierre Thirion-Vallet) με την Opéra Nomade και το Centre Lyrique του Clermont-Ferrand.

NORIKO URATA

Η σοπράνο Noriko Urata γεννήθηκε στο Τόκιο και σπούδασε στο Κολέγιο Μουσικής Kunitachi όπου έλαβε "Master of Arts in Opera". Το 1997 μια κρατική υποτροφία από τη "France-Culture" της επέτρεψε να έρθει στην Ευρώπη και να συνεχίσει τις σπουδές της στο Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris (CNSMP), από όπου το 2001 απέσπασε Α' Βραβείο.

Έκανε το ντεμπούτο της στη σκηνή το 2001, στην Όπερα της Ρεν, ερμηνεύοντας το ρόλο της Miss Wordsworth στο έργο *Albert Herring* του Britten. Το 2002 η ARCAL την προσκάλεσε να ερμηνεύσει Rosane για την παγκόσμια πρεμιέρα του *La Verità in Cimento* του Vivaldi (μία όπερα που ανακαλύφθηκε στην Ιταλία) υπό τη διεύθυνση του Jean-Christophe Spinosi, σε περιοδεία σε Γαλλία και Ιταλία.

Το επόμενο έτος ερμήνευσε πολλούς ρόλους σε διάφορες σκηνές και διεθνή φεστιβάλ, ανάμεσα στους οποίους οι: Susanna/*Le Nozze di Figaro* στο Φεστιβάλ "Opéra en plein air" σε Γαλλία και Βέλγιο, Parasha/*Mavra* του Stravinsky υπό τη διεύθυνση του Daniel Klajner με το Théâtre de Marseille, Donzella/*Il Re Teodoro in Venezia* του Paisiello στο Festival de Radio France et Montpellier υπό τη διεύθυνση του Enrique Mazzola, Frau Fluth/*Die lustigen Weiber von Windsor* του Nicolai με Μαέστρο τον Nicolaus Richter στην Bayreuth Stadthalle, Erste Dame/*Die Zauberflöte* υπό τη διεύθυνση του Giuliano Carella για την Όπερα της Τουλόν, Mimì/*La Bohème* του Puccini με την "Zomeropera" και Μαέστρο τον Koen Kasselt. Το 2007 ερμήνευσε την Pamina/*Die Zauberflöte* με τον Θίασο Opera North. Το 2008, μετά την εμφάνισή της στην Τηλεόραση ('FRANCE 2'), ερμήνευσε τον ρόλο της Cio-Cio San/*Madama Butterfly* για το Φεστιβάλ "Musique au coeur 5 étoiles" στην Antibes. Μετά την ερμηνεία της Butterfly η καριέρα της την οδήγησε σε ρόλους του ρεπερτορίου της Lirico-spinto και το 2012 ερμήνευσε τον ομώνυμο ρόλο στην *Tosca* αλλά και Violetta/*La Traviata* με το Θίασο Opéra Nomade, υπό τη διεύθυνση του Amaury du Closel.

Στα μελλοντικά της σχέδια συγκαταλέγεται ο ρόλος της Fiordiligi/*Così fan tutte* με την Opéra Nomade, το 2014.

XIN WANG

Αφού σπούδασε στο Ωδείο του Πεκίνου, ο Xin Wang συνέχισε την εκπαίδευσή του στη L'École Normale de Musique de Paris και στο Cnirpal (Εθνικό Κέντρο Λυρικών Καλλιτεχνών της Μασσαλίας), το 2007, με τους Carlo Bergonzi, Charles Burles, Mady Mesplé και Tom Krause. Το 2008 διετέλεσε σολίστ του Στούντιο Όπερας της Εθνικής Όπερας του Ρήνου και το 2012 σολίστ της Όπερας της Rouen. Έχει βραβευθεί πολλές φορές, ενώ απέσπασε το Α' Βραβείο του Διεθνούς Διαγωνισμού Λυρικού Τραγουδιού της Ταϊπέι (Κίνα) και του Béziers (Γαλλία), το "Μεγάλο Βραβείο" και το "Βραβείο Κοινού" στο Διεθνή Διαγωνισμό Λυρικής Τέχνης του Στρασβούργου και το Β' Βραβείο του Διεθνούς Διαγωνισμού Λυρικού Τραγουδιού της Κίνας.

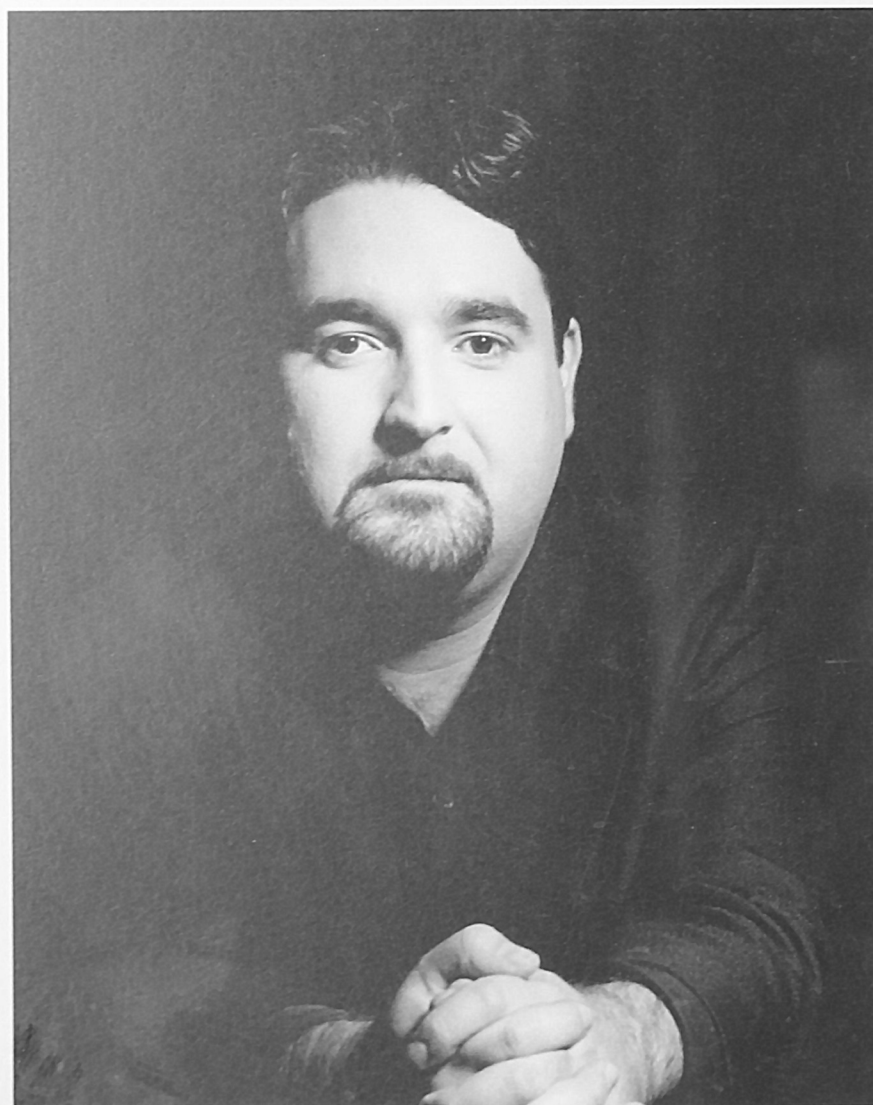
Στους ρόλους που έχει ερμηνεύσει περιλαμβάνονται οι: Tamino/ *Die Zauberflöte* με τη Συμφωνική Ορχήστρα της Σαγκάης και τη Συμφωνική Ορχήστρα του Guangzhou, Tybalt/*Roméo et Juliette* στην Όπερα του Saint-Étienne, Le Noctambule/*Louise* του Charpentier, Paolino// *Matrimonio Segreto*, Aladino/*Aladino e la Lampada Magica* του Nino Rota και Scaramuccio/*Ariadne auf Naxos* στην Όπερα του Ρήνου, Brighella/*Ariadne auf Naxos*, Achille/*La Belle Hélène* και Malcolm/*Macbeth* στην Όπερα του Μπορντώ, Pâris/*La Belle Hélène* στο Φεστιβάλ του Chamonix-Megève, Prunier/*La Rondine* στην Όπερα της Λωρραίνης, Remendado/*Carmen* στην Όπερα της Rouen και των Βερσαλιών, Yamadori/*Madama Butterfly* στην Όπερα της Τουλόν, Belmonte/*Die Entführung aus dem Serail*, Le Petit Ami de Lolo και Le Chirurgien/*Lolo Ferrari* του Michel Fourgon και Jacquino/*Fidelio* στην Όπερα της Rouen, Uldino/*Attila* στην Αίθουσα "Béla Bartók" της Βουδαπέστης, Tamino/*Die Zauberflöte* για το Φεστιβάλ Opéra en plein air και Goro/*Madama Butterfly* στο Φεστιβάλ του Sanxay (Γαλλία).

Τα μελλοντικά του σχέδια περιλαμβάνουν την ερμηνεία των ρόλων των Roderigo/*Otello* στην Όπερα του Μπορντώ και L'aubergiste/*Les Caprices de Marianne* του Henri Sauguet στις Όπερες των Reims, Μασσού, Νίκαιας, Μασσαλίας, Rennes, Saint-Étienne, Τουλούζης και Μπορντώ.

PIERRE-YVES PRUVOT

28

Γοητευμένος από την εκ νέου ανακάλυψη ξεχασμένων ή άγνωστων έργων ενός ρεπερτορίου που εκτείνεται από τη μουσική του 17ου αιώνα έως τις σύγχρονες δημιουργίες, ο Γάλλος Βαρύτονος Pierre-Yves Pruvot είδε πρόσφατα την καριέρα του να εκτινάσσεται, καθώς καλείται να συμμετάσχει σε πλήθος παραγωγών ανά τον κόσμο τις οποίες ακολούθησαν οι πρώτες του ηχογραφήσεις. Τα φωνητικά και υποκριτικά του ταλέντα είναι ιδιαίτερα περιζήτητα για έργα της γαλλικής και ιταλικής όπερας του 19ου και 20ού αιώνα: ρωσική πρεμιέρα της όπερας του Debussy *Rodrigue et Chimène* με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Αγίας Πετρούπολης, ο πρωταγωνιστικός ρόλος στον *Bolivar* του Milhaud, στην πρώτη παρουσίαση του ολοκληρωμένου έργου από τη δημιουργία του, με την Orquesta Sinfónica Simón Bolívar στο Καρακάς, το έργο του Meyerbeer *L'Africaine* στην πλήρη πρωτότυπη έκδοσή του στο Chemnitz, *Iris* του Mascagni στο Teatro Verdi του Τριέστε υπό τη διεύθυνση του Nello Santi, καθώς και έργα που αργότερα ηχογραφήθηκαν: *Amadis de Gaule* (Johann Christian Bach) στην Πράγα, *La Mort d'Abel* (Kreutzer) στη Λιέγη, *Céphale et Procris* (Grétry) στη Βασιλική Όπερα των Βερσαλιών, *Lodoïska* (Cherubini) στο Théâtre des Champs-Élysées του Παρισιού, το Teatro La Fenice της Βενετίας και το Parco della Musica της Ρώμης, *Falstaff* (Salieri) υπό τη διεύθυνση του Jean-Claude Malgoire και *Mathilde von Guise* (Hummel) στην Μπρατισλάβα.

Επί σκηνής έχει επίσης ερμηνεύσει τους μείζονες ρόλους του οπερατικού ρεπερτορίου, ανάμεσα στους οποίους οι: Scarpia/*Tosca*, Gianni Schicchi/*Gianni Schicchi*, Iago/*Otello*, Giorgio Germont/*La Traviata*, Nabucco/*Nabucco*, Figaro/*Il Barbiere di Siviglia*, Leporello/*Don Giovanni*, Don Alfonso/*Così fan Tutte*, Golaud/*Pelléas et Mélisande*, Méphistophélès/*La Damnation de Faust*, Zurga/*Les Pêcheurs de Perles*, Le Grand-Prêtre de Dagon/*Samson et Dalila* κ.α.

Η δισκογραφία του περιλαμβάνει πλήθος ηχογραφήσεων με ορχήστρα αφιερωμένων στους G. Bizet, J. Massenet κ.α. και επίσης ηχογραφήσεις με τα Μουσικά Σύνολα Quatuor Manfred και Debussy Quartets.

Ο Pierre-Yves Pruvot έχει βραβευθεί στους Διεθνείς Διαγωνισμούς του 's-Hertogenbosch (1998), του Παρισιού (1999) και της Βασίλισσας Ελισάβετ (2000). Είναι ο ιδρυτής του εκδοτικού οίκου Symétrie (Lyon).

JENNY DAVIET

Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές Πιάνου και Τραγουδιού στο Ωδείο του Poitiers, η σοπράνο Jenny Daviet συνέχισε στο Κέντρο Κατάρτισης Νέων Τραγουδιστών (με Καλλιτεχνικό Διευθυντή τον Laurence Equilbey), υπό την αιγίδα του Conservatoire à Rayonnement Régional (CRR) του Παρισιού. Πολύ σύντομα έδειξε μια προτίμηση για το ρεπερτόριο του Mozart και το 2010 πραγματοποίησε το ντεμπούτο της ερμηνεύοντας τον ρόλο της Pamina/*Die Zauberflöte*, για να συνεχίσει με την Donna Elvira/*Don Giovanni* και την Erste Dame/*Die Zauberflöte*. Το 2011 συνεργάστηκε με την Ορχήστρα Δωματίου Les Siècles για μια σειρά συναυλιών κατά τις οποίες ερμήνευσε αποσπάσματα από τις όπερες *Idomeneo* και *Le Nozze di Figaro*, καθώς και άριες, υπό τη διεύθυνση του François-Xavier Roth. Το 2013 ερμήνευσε ένα πρόγραμμα έργων των Mozart και Haydn με το Ορχηστρικό Σύνολο La Petite Symphonie, υπό τη διεύθυνση του Daniel Isoir. Αισθάνεται επίσης άνετα με το ιταλικό ρεπερτόριο, ερμηνεύοντας τακτικά Verdi και Puccini (*Annina/La Traviata*, *Musetta/La Bohème*, *Lauretta/Gianni Schicchi* και *Suor Genovieffa/Suor Angelica*).

Όσον αφορά το σύγχρονο ρεπερτόριο, παρουσίασε το έργο *Bouchara* του Claude Vivier με το Μουσικό Σύνολο Le Balcon, ενώ το 2011 ερμήνευσε τα *Deux Poèmes pour Soprano et Orchestre* του Renaud François με την Orchestre Les Siècles.

Κατά την πρώτη της σαιζόν με το Πρόγραμμα Νεαρών Καλλιτεχνών στην Όπερα της Rouen ερμήνευσε *Frasquita/Carmen*, *Blonde* σε διασκευή του *Die Entführung aus dem Serail* και *La Visiteuse* στην παγκόσμια πρεμιέρα του *Lolo Ferrari* του Michel Fourgon. Έχει επίσης ερμηνεύσει το *Salve Regina* του Puccini και το *Requiem* του Fauré υπό τη διεύθυνση του Laurence Equilbey.

Κατά την τρέχουσα σαιζόν θα τραγουδήσει *Annina/La Traviata* με το Centre Lyrique του Clermont-Ferrand, θα ερμηνεύσει το *Ein Sommernachtstraum* του Mendelssohn υπό τη διεύθυνση του Laurence Equilbey, ενώ θα πραγματοποιήσει το ντεμπούτο της στον ρόλο της Second Woman/*Dido and Aeneas* του Purcell με το Σύνολο Παλαιάς Μουσικής Le Poème Harmonique, καθώς και της *Serpetta/La Finta Giardiniera* του Mozart υπό τη διεύθυνση του Andreas Spering.

AGNÈS LOYER

30

Αφού σπούδασε Πιάνο, Μπαλέτο και Τραγούδι στο Ωδείο του Παρισιού, η μέτζο σοπράνο Agnès Loyer τελειοποίησε την τεχνική της στο τραγούδι με τους Jean-Pierre Blivet και Lionel Sarrazin και στη σκηνική της ερμηνεία με την Claudine Hunault.

Ξεκίνησε την καριέρα της με το θίασο της Nicole Broissin ερμηνεύοντας *Métella/La Vie Parisienne* (Offenbach) και *Tante Hortense/Madame* και *Junon/Paris ou Le Bon Juge* (H. Christiné). Στη συνέχεια τραγούδησε τους ρόλους της *Mercédès/Carmen* (Bizet) και της *Flora Bervoix/La Traviata* (Verdi) στο Théâtre Reuilly-Diderot καθώς και της *Aurora/Così fan Tutti* (É. Breton) στο Φεστιβάλ της Avignon.

Το 2010 ερμήνευσε *Carmen* στο Φεστιβάλ της Vendôme με την Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Ρουμανίας υπό τη διεύθυνση του Amaury du Closel και *Flora Bervoix/La Traviata* με την Οπέρα Nomade σε περιοδεία σε όλη τη Γαλλία. Το καλοκαίρι του 2011, υπό τη διεύθυνση του Gaspard Brécourt και σε σκηνοθεσία του Humbert Camerlo, ερμήνευσε το ρόλο της *Marcellina/Le Nozze di Figaro*.

Το 2012 ήταν η χρονιά της πρώτης θεατρικής της διασκευής. Σκηνοθέτησε και ερμήνευσε τον ομώνυμο ρόλο στην *Carmen* με τη συμμετοχή μεικτών χορωδιών και φωνητικών συνόλων που διηύθυνε επί τρία χρόνια.

Από το 2007, εκτός από τη σόλο εμπειρία της, τραγουδά ως χορωδός σε πολλά θέατρα και όπερες.

RONAN AIRAULT

Αφού σπούδασε Μουσικολογία και Βιολί, μουσικό όργανο που δίδαξε επί ορισμένα χρόνια σε σχολές της Rennes, ο Ronan Airault συνέχισε σπουδάζοντας Τραγούδι στο Ωδείο της Rennes (τάξη της Martine Surais) και έγινε μέλος της Χορωδίας της Όπερας της πόλης.

Έχει συνεργαστεί με διάφορα Μουσικά Σύνολα, όπως το Ensemble Vocal Mélisme(s) (υπό τη διεύθυνση του Gildas Pungier), η Ορχήστρα Δωματίου Les Siècles (με Μαέστρο τον François-Xavier Roth), η Χορωδία Δωματίου Les Cris de Paris (με Μαέστρο τον Geoffroy Jourdain) κ.α.

Έχει ερμηνεύσει τους ρόλους των Thoms Blunt/*Der Vampyr* του Marschner, Le Marquis de la Force/*Dialogues des Carmélites* του Poulenc, Ben/*The Telephone* του Menotti, Der Totengräber/*Der Rose Pilgerfahrt* του Schumann, Don Alfonso/*Così fan Tutte* του Mozart για το Ίδρυμα Royaumont και των Cesare Angelotti/*Tosca* του Puccini και Barone Douphol/*La Traviata* του Verdi σε περιοδεία σε πολλές πόλεις της Γαλλίας με την Opéra Nomade. Το Φεβρουάριο του 2013 ηχογράφησε το έργο *Les Sept Paroles du Christ sur la Croix* (Οι Τελευταίες Επτά Λέξεις του Χριστού στο Σταυρό) του Franck με το Ensemble Vocal Mélisme(s), ενώ τον Αύγουστο του 2013 ερμήνευσε τον Mercutio/*Roméo et Juliette* του Gounod στο Φεστιβάλ "Nuits Lyriques de Marmande". Τον Νοέμβριο του 2013 θα ερμηνεύσει τον Biterolf/*Tannhäuser* του Wagner στο Centre Lyrique του Clermont-Ferrand.

FRANÇOIS LILAMAND

32

Ο λυρικός τενόρος François Lilamand σπούδασε στην Ακαδημία Μουσικής του Saint-Maur-des-Fossés, στην τάξη του Yves Sotin (2004). Τον ίδιο χρόνο έλαβε το Α' Βραβείο της Επιτροπής.

Έχει επανειλημμένα τραγουδήσει ορατόρια όπως τα *Magnificat* (J.S. Bach), *Der Messias* (Händel), *Petite Messe Solennelle* (Rossini), *Messa di Gloria* (Puccini) και Καντάτες του Janáček με διάσημους Μαέστρους, μεταξύ των οποίων οι Françoise Macciochi, Daniel Bargier, Jérôme Kaltenbach και Claude Bardou.

Στους ρόλους που έχει ερμηνεύσει επί σκηνής συγκαταλέγονται οι Lensky/*Eugene Onegin*, Harlekin/*Der Kaiser von Atlantis* και Charlie/*Mahagonny-Songspiel*. Υπήρξε ο Don José στη *La Tragédie de Carmen* του Peter Brook υπό τη διεύθυνση του Stéphane Petitjean, ενώ συμμετείχε στη δημιουργία της σύγχρονης όπερας του Olivier Kaspar, *Le Roi se Meurt*. Πιο πρόσφατα ερμήνευσε Gastone/*La Traviata* και Spoletta/*Tosca* στις παραστάσεις του Centre Lyrique του Clermont-Ferrand υπό τη διεύθυνση του Amaury du Closel και σε σκηνοθεσία του Pierre Thirion-Vallet.

Ο François Lilamand συνεχίζει, από το 2009, να μελετά με τον Malcolm King.

SAMUEL LE BIGOT

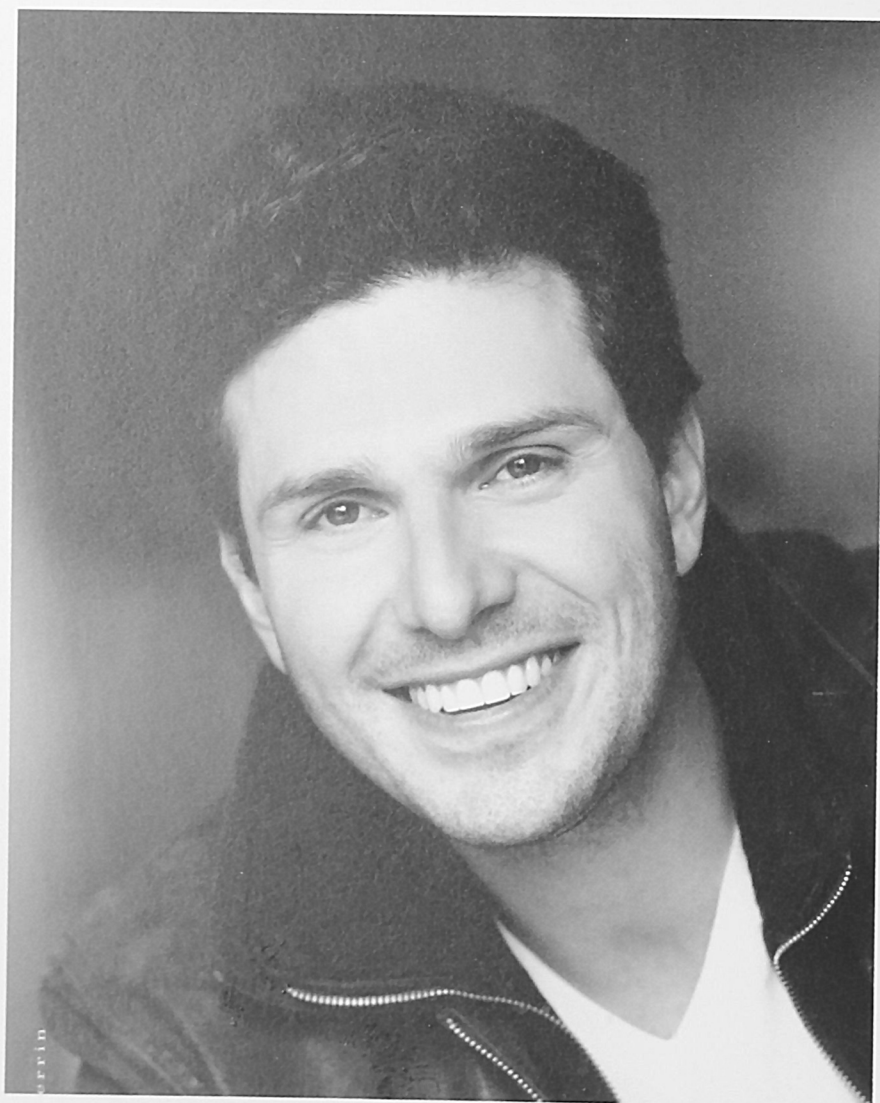
Ο Βαρύτονος Samuel Le Bigot έκανε την πρώτη του γνωριμία με το τραγούδι ως μέλος παιδικών χορωδιών. Έλαβε Πτυχίο Μουσικών Σπουδών με Έπαινο από τον Δήμο του Παρισιού, έχοντας σπουδάσει με τη Michèle Command. Συμμετείχε σε σεμινάρια, μεταξύ άλλων, με τους Rachel Yakar, Gabriel Bacquier, François Le Roux και André Lischké. Σπούδασε σκηνοθεσία με τη Mireille Larroche και απέκτησε Πτυχίο από την École Normale de Musique του Παρισιού, το οποίο ακολούθησε το Πτυχίο-Μάστερ "Τέχνης του Ρεσιτάλ" από τη Σορβόνη.

Ξεκίνησε την επαγγελματική σταδιοδρομία ως μέλος χορωδίας στο Φεστιβάλ Chorégies d'Orange και στο Théâtre du Capitole της Τουλούζης. Έκτοτε συνεργάζεται τακτικά με τα Théâtre des Champs-Élysées, Théâtre Musical de Paris, καθώς και με περίβλεπτα Σύνολα όπως τα: Talens Lyriques (υπό τη διεύθυνση του Christophe Rousset), Les Musiciens du Louvre (υπό τη διεύθυνση του Marc Minkowski), Atelier Lyrique de Tourcoing (με Μαέστρο τον Jean-Claude Malgoire) και La Chapelle Rhénane (με Μαέστρο τον Benoît Haller).

Στους ρόλους που έχει ερμηνεύσει περιλαμβάνονται οι Papageno (*Die Zauberflöte*), Guglielmo (*Così fan Tutte*), Il Conte d'Almaviva (*Le Nozze di Figaro*), Don Giovanni (*Don Giovanni*), Figaro (*Il Barbiere di Siviglia*), Tarabotto (*L'Inganno Felice*), Escamillo/Zuniga/Moralès (*Carmen*), L'Horloge Comtoise/*Le Chat* (*L'Enfant et les Sortilèges*) κ.α. Το ρεπερτόριό του περιλαμβάνει επίσης γαλλικά και γερμανικά Lieder καθώς και ορατόρια. Πέραν των εμφανίσεών του στη Γαλλία, έχει επίσης τραγουδήσει σε αίθουσες συναυλιών σε Ιταλία, Γερμανία, Πορτογαλία, Φινλανδία, Ισπανία, Βέλγιο και Κίνα.

HYALMAR MITROTTI VENTURA

34

Γεννημένος σε οικογένεια Κολομβιανών παραγωγών ταινιών, ο μπάσο-βαρύτονος Hyalmar Mitrotti Ventura απέκτησε Πτυχία Κινηματογράφου και Θεάτρου στο Πανεπιστήμιο του Μόντρεαλ και της Σορβόνης και συνέχισε με σπουδές Μουσικής και Τραγουδιού στη Schola Cantorum του Παρισιού, το Ωδείο "Francis Poulenc" (τάξη της Fusako Kondo) και την Guildhall School of Music and Drama του Λονδίνου με τους Laura Sarti και Susan Waters (φωνητική τεχνική), Robin Bowman και Susan McCulloch (ερμηνεία) και Emanuele Moris (ιταλικό ρεπερτόριο). Συγχρόνως μελέτησε μπαρόκ ρεπερτόριο με τον Yves Castagnet, γαλλικό τραγούδι με τους François Le Roux, Jeff Cohen και Noël Lee, ενώ συμμετείχε σε σεμινάρια τραγουδιού των Margret Höning και Paul Esswood. Συνέχισε να μελετά πλάι στους Lionel Sarrazin, Robert Dean, Susan Waters, Emma Kirkby, Peter Robinson, Christian Curnyn, Graham Johnson, Jean-Philippe Lafont και Michel Sénéchal.

Νικητής πολλών διεθνών διαγωνισμών τραγουδιού, ερμήνευσε, ως μέλος της Μουσικής Σχολής Maîtrise Notre-Dame de Paris, ποικίλα έργα φωνητικής μουσικής υπό τη διεύθυνση των John Nelson, Michel Laplénie, Dominique Visse κ.α., έργα τραγουδιστικού ρεπερτορίου όπως τα *La Fedeltà Premiata* (J. Haydn), *Così fan Tutte* και *Le Nozze di Figaro* (Mozart), *La Belle Hélène* (Offenbach), *La Serva Padrona* (Pergolesi), *Ercole Amante* (Cavalli), *Il Pensieroso ed il Moderato* (Händel), *La Fanciulla del West* και *Tosca* (Puccini), *Falstaff* και *La Traviata* (Verdi), *Les Pêcheurs de Perles* (Bizet), *L'Italiana in Algeri* και *Il Signor Bruschino* (Rossini), *Il Postino* (Catán) κ.α., αλλά και ορατόρια στη Γαλλία και ολόκληρο τον κόσμο.

Έχει συνεργαστεί με σημαντικά λυρικά θέατρα και οργανισμούς (Théâtre du Tambour Royal, Théâtre Mouffetard και Théâtre du Châtelet στο Παρίσι, Théâtral Impérial de Compiègne, Grange Park Opera, Opéra Nomade, Opéra Bastide, Académie d'Ambronay, Compagnie In-Sense, Centre Lyrique του Clermont-Ferrand κ.λ.π.), κοντά σε εξέχουσες μουσικές προσωπικότητες όπως οι Plácido Domingo, Bryn Terfel, Jean-Francis Monvoisin, Philippe Ermelier, Iain Burnside, Gabriel Garrido, Jean-François Vinciguerra κ.α.

Τον Μάιο του 2013 μελέτησε τον ρόλο του Don Alfonso/*Così fan Tutte* με την Teresa Berganza. Το διάστημα αυτό τραγουδά *Sacristan/Tosca*, έναν ρόλο που θα τον οδηγήσει σε περιοδεία σε όλη τη Γαλλία, και *Oroveso/Norma*.

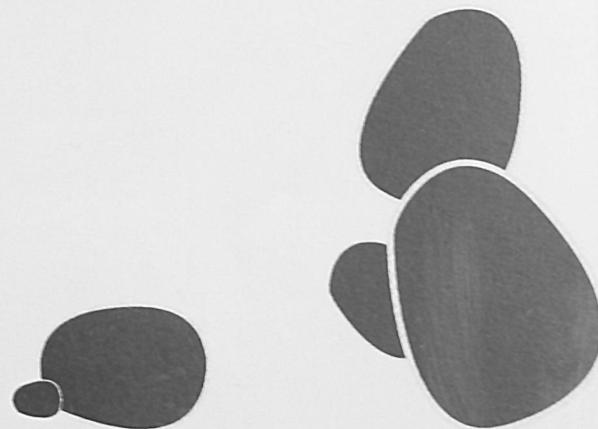
CÉCILE COULOMB

Η σοπράνο Cécile Coulobomb αποφάσισε να αφιερωθεί στο τραγούδι αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές και έλαβε Μάστερ Γεωπονικής. Σπούδασε διαδοχικά με τους Xavier le Maréchal και Valérie Millot στο Ωδείο της Reims και Gaël de Kerret στο Ωδείο των Βερσαλιών, από όπου και έλαβε Πτυχίο Τραγουδιού με Έπαινο.

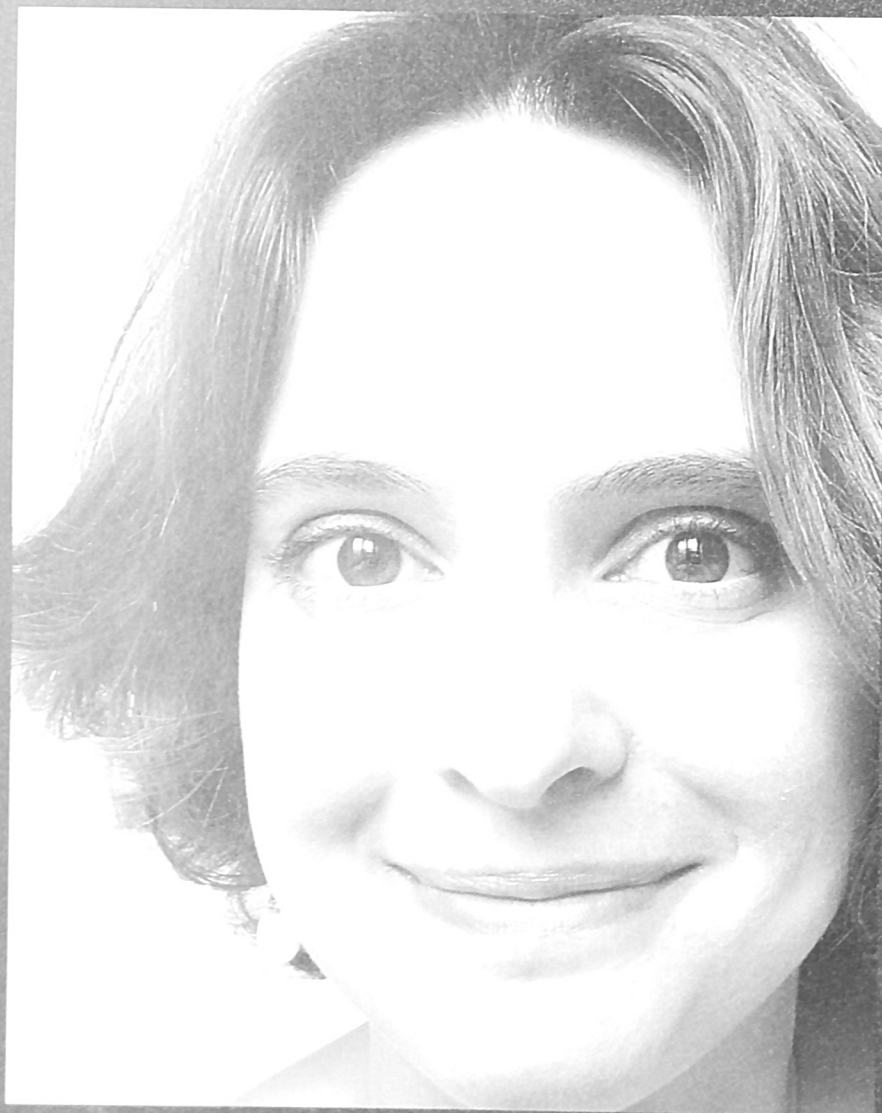
Στη σκηνή ερμήνευσε τους ρόλους των Fé-An-Nich-Ton/*Ba-Ta-Clan*, Dorothée/*La Bonne d'Enfant* και Grittly/*Le 66* του Offenbach, Aspasié/*Phi-Phi* του Christiné, Blanche de la Force/*Dialogues des Carmélites* του Poulenc και Flora Bervoix/*La Traviata* του Verdi. Το 2013 ενσάρκωσε τη Micaëla/*Carmen* του Bizet στο Théâtre Montansier των Βερσαλιών και τραγούδησε τη *La Voix Humaine* του Poulenc στο Φεστιβάλ "Le Mois Molière" ("Μήνας του Μολιέρου") στις Βερσαλίες.

Έχει συνεργαστεί με διάφορες χορωδίες δωματίου, μεταξύ των οποίων οι Les Cris de Paris υπό τη διεύθυνση του Geoffroy Jourdain, ενώ είναι μέλος της Opéra Nomade υπό τη διεύθυνση του Amaury du Closel.

MARIE BRÉTEL

36

Η σοπράνο Marie Brétel ξεκίνησε σπουδές φωνητικής ενώ σπούδαζε ιατρική. Αφού έλαβε το Πτυχίο της και καθώς η επιθυμία της παρέμενε άσβεστη, στράφηκε οριστικά στην όπερα το 2007, ολοκληρώνοντας τις σπουδές της στο Conservatoire de Musique της Γενεύης. Το ίδιο έτος απέσπασε το Βραβείο "Cercle Romand Richard Wagner".

Είναι ανά τακτά διαστήματα προσκεκλημένη διαφόρων φωνητικών συνόλων, ανάμεσα στα οποία το Ensemble Vocal de Lyon (υπό τη διεύθυνση του Guy Cornut) και το Ensemble Vocal d'Avignon, ενώ ταυτόχρονα πραγματοποιεί ρεσιτάλ σε συνεργασία με την πιανίστα Sandra Carina Meier και τον διάσημο οργανίστα Loïc Mallié.

Η αγάπη της για το λυρικό θέατρο την οδήγησε να εργαστεί υπό τη διεύθυνση μεγάλων Μασέτρων όπως οι Leonardo García Alarcón και Kevin Farrell, ερμηνεύοντας μπαρόκ όπερες (*L'Incoronazione di Poppea* του Monteverdi, Festival d'Ambronay, 2009), όπερες του Haydn (*Orlando Paladino*, Γενεύη, 2009), καθώς επίσης και όπερες του 20ού αιώνα, σε σημαντικά θέατρα, ανάμεσα στα οποία το Théâtre du Châtelet.

ΗΕΛΟΪΣΕ ΚΟΕΜΡΓΕΝ-BRAMY

Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη Φιλοσοφία (Μάστερ Φιλοσοφίας), η σοπράνο Héroïse Koempgen-Bramy αποφάσισε να αφιερωθεί στην όπερα. Τραγούδησε με το φωνητικό σύνολο Arthémys και ολοκλήρωσε με τη Mireille Larroche τις σπουδές Μουσικού Θεάτρου που είχε ξεκινήσει στο CREA, ενώ συνέχισε στο Ωδείο του 10^{ου} Διαμερίσματος του Παρισιού. Μετά από ένα Πτυχίο Σπουδών Όπερας στο Παρίσι με τη Mireille Alcantara, φοίτησε στην Ακαδημία Spazio Musica του Ορβιέτο υπό τη διεύθυνση της Gabriella Ravazzi. Παρακολούθησε επίσης σεμινάρια με την Inna Mula και την πιανίστα Irène Kudela (δασκάλα στην Όπερα του Παρισιού) στο Αββαείο του Royaumont. Σήμερα μελετά με τον Daniel Ottevaere στην École Normale de Musique του Παρισιού.

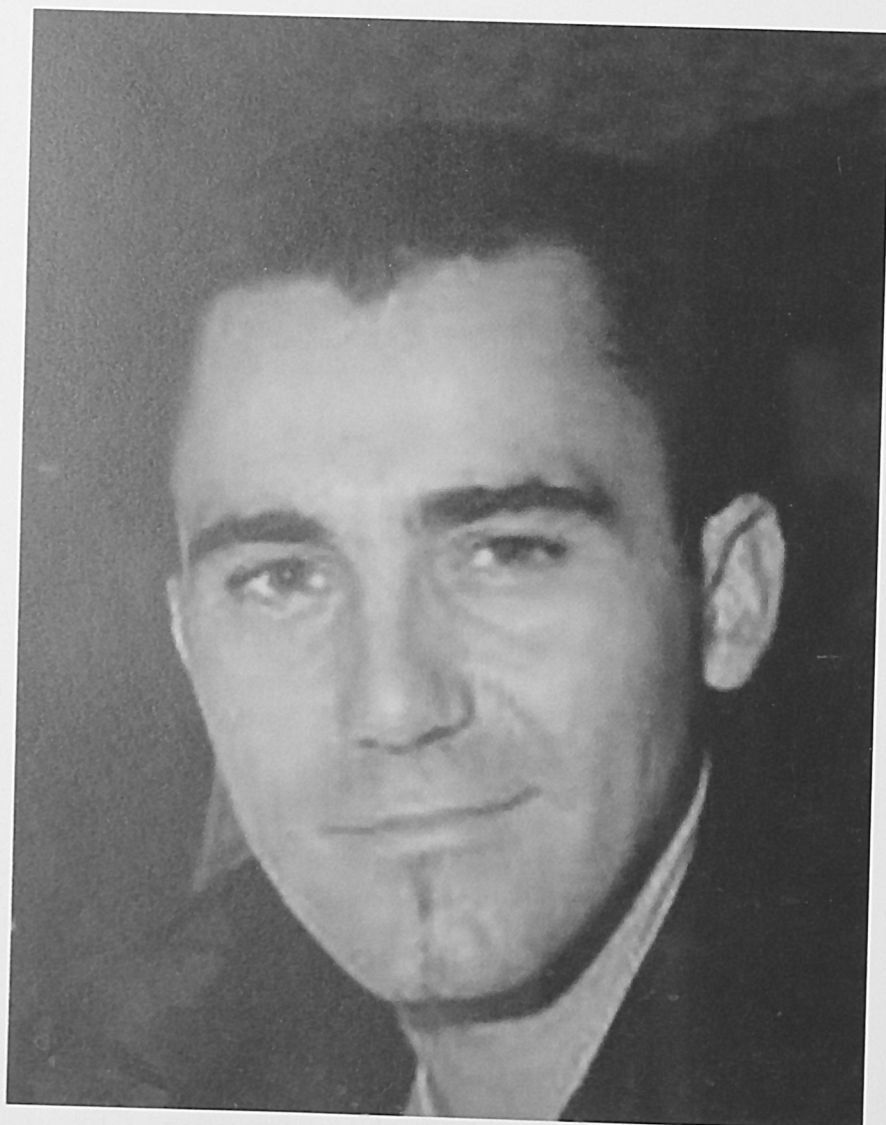
Μοιράζει το χρόνο της μεταξύ Γαλλίας και Ιταλίας, έχοντας συμμετάσχει σε Φεστιβάλ στο Orvieto και το San Casciano (*La Cambiale di Matrimonio*, *Il Geloso Schernito*, *Suor Angelica*, *La Bohème*, *Le Nozze di Figaro*, *Don Giovanni* κ.α.). Ως μέλος της Opéra Nomade έχει ερμηνεύσει επίσης τη Valencienne στην οπερέτα *Die lustige Witwe*, Papagena και Zweiter Knabe στον *Die Zauberflöte*, Annina και Flora Bervoix στη *La Traviata*, ενώ πρόσφατα συμμετείχε στις παραγωγές των έργων *Faust*, *Nabucco* και *Tosca*.

Έχει αποσπάσει Α' Βραβείο στους Διαγωνισμούς του Béziers και του Ιδρύματος "Léopold Bellan", δεύτερα βραβεία και "Βραβείο Κριτικών" στο Διαγωνισμό "ad honorem Mozart Prag".

Συνεχίζει να μελετά ρόλους του οπερατικού ρεπερτορίου με τους Tom Krause, Ruggero Raimondi, Janine Reiss, Denis Dubois, Nina Uhari, Javier Camarena, Elisa Cenni, Ugo Mahieux κ.α.

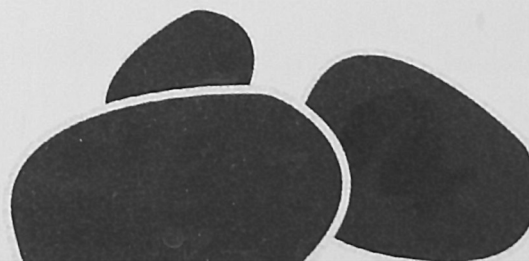
FRANCK GIRAUD

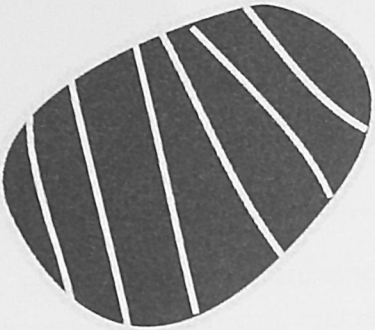
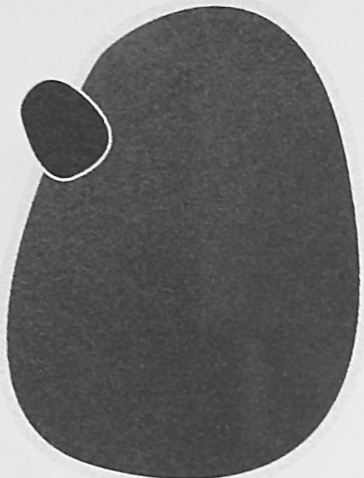
38

Ο Franck Giraud σπούδασε Πιάνο στη Μασσαλία επί 20 χρόνια πριν ξεκινήσει το Τραγούδι ως τενόρος σε διάφορες χορωδίες του Παρισιού (Συμφωνική Χορωδία του Παρισιού) και, πιο πρόσφατα, στο Μουσικό Σύνολο Opera Fuoco υπό τη διεύθυνση του David Stern.

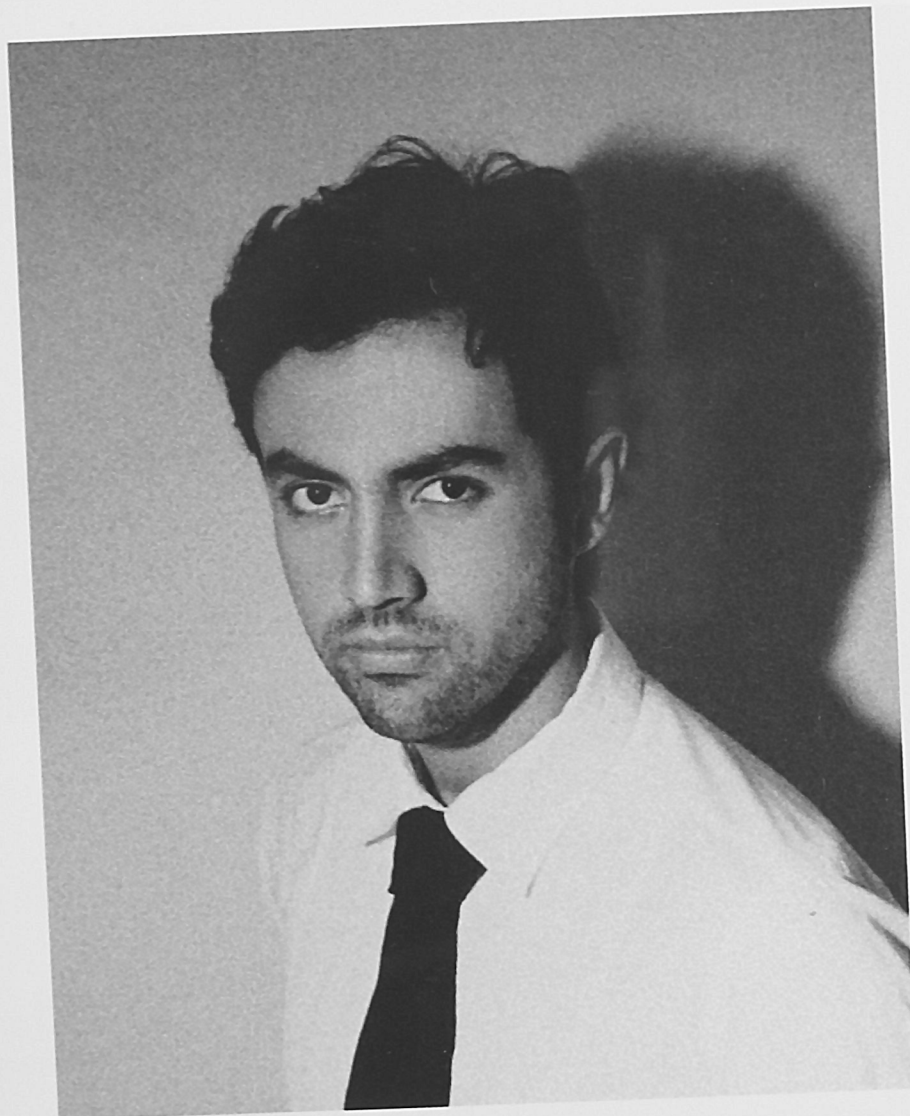
Τραγούδησε ως σολίστ σε όπερες και οπερέτες, ανάμεσα στις οποίες η *Die Fledermaus* του Johann Strauss. Τα τελευταία χρόνια συνεργάζεται με την Opéra Nomade, με την οποία έχει ερμηνεύσει πολλούς ρόλους σε έργα του Offenbach, ανάμεσα στα οποία ο *Barbe-Bleue*.

PABLO RAMOS-MONROY

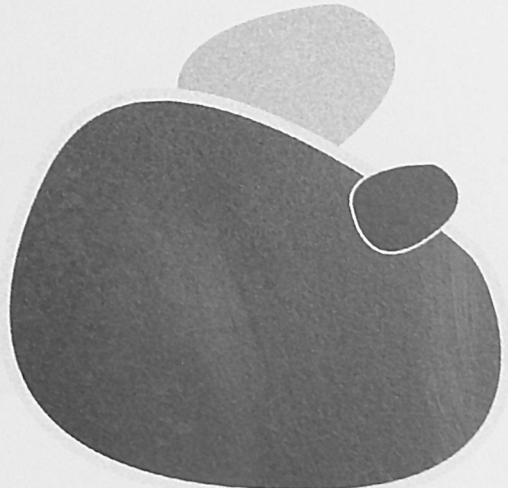
39

Ο Pablo Ramos Monroy σπούδασε τραγούδι με τον Daniel Ottevaere στο Ωδείο της Valenciennes στη Γαλλία.

Πραγματοποίησε το ντεμπούτο του στη σκηνή ερμηνεύοντας τον ρόλο του Piquillo στη *La Périchole* του Offenbach και συνέχισε με ρόλους όπως οι Pâris/*La Belle Hélène* και Le Brésilien/*La Vie Parisienne* του Offenbach, Il Duca di Mantova/*Rigoletto* του Verdi, Vincent/*Mireille* του Gounod κ.α.

Έχει επίσης τραγουδήσει σε συναυλίες λατινοαμερικανικής μουσικής και έντεχνου ιταλικού τραγουδιού.

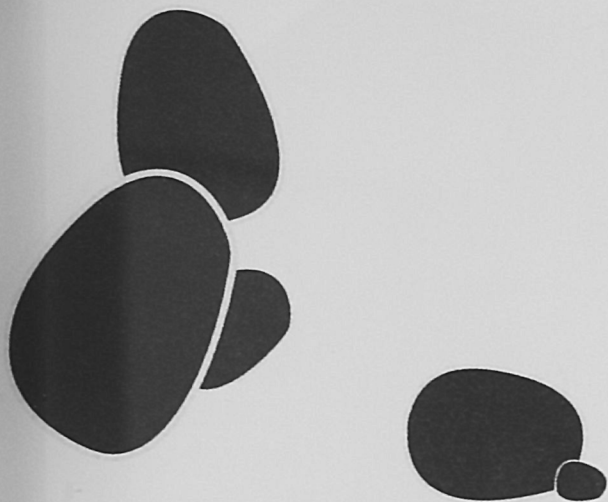

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

40

©Νώντας Στυλιανίδης

...από το 1959

Θεσσαλονίκη και κλασική μουσική φέρνουν ασυναίσθητα στο μυαλό την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης. Τα τελευταία πενήντα χρόνια η Κ.Ο.Θ. είναι ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά, εξαγωγίμα προϊόντα της πόλης και ένα από τα δύο σημαντικότερα συμφωνικά σχήματα της χώρας. Η Κ.Ο.Θ., με την σχεδόν εξηντάχρονη πορεία της στην μουσική, έχει κατορθώσει να εντάξει την κλασική μουσική στην καθημερινότητα της πόλης με εκπαιδευτικά προγράμματα, εβδομαδιαίες συναυλίες, αλλά και διεθνείς δισκογραφικές παραγωγές. Ιδρύθηκε το 1959 από τον Σόλωνα Μιχαηλίδη και στα χρόνια που πέρασαν, μαέστροι με διεθνή καταξίωση έχουν αναλάβει την καλλιτεχνική της διεύθυνση, ενώ παράλληλα μεγάλα ονόματα, γνωστά στο διεθνές μουσικό στερέωμα, συνέπραξαν μαζί της. Σήμερα η Κ.Ο.Θ. αριθμεί 110 μουσικούς και καλλιτεχνικός διευθυντής της είναι ο Αλέξανδρος Μυράτ.

Εκτός από τις τακτικές συναυλίες της, οι οποίες παρουσιάζονται σε εβδομαδιαία βάση στην πόλη της Θεσσαλονίκης, η ορχήστρα έχει επενδύσει και σε αξιόλογα και πρωτότυπα προγράμματα, που συνδυάζουν περισσότερες από μια τέχνες ή είδη μουσικής, όπως την συνοδεία ταινιών βωβού κινηματογράφου, παραγωγές όπερας και μπαλέτου, συναυλίες συμφωνικού ροκ, συναυλίες σε ασυνήθιστους χώρους. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσονται και συναυλίες κοινωνικού χαρακτήρα για ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, εμφανίσεις σε φυλακές, νοσοκομεία, σχολεία και σε διάφορα κοινωνικά ιδρύματα.

Σαν συνέχεια της εκπαιδευτικής της παράδοσης, πραγματοποιούνται κάθε χρόνο προγράμματα, που στόχο έχουν την διάδοση της κλασικής μουσικής στις νεότερες γενιές. Ένα από αυτά είναι η πολιτική της «ανοιχτής πρόβας», όπου σχολεία από όλη την πόλη και την περιφέρεια έχουν την δυνατότητα να παρακολουθήσουν πρόβες των συναυλιών, να συνομιλήσουν με τους μουσικούς και να γνωρίσουν από κοντά τα όργανα της ορχήστρας. Μέρος της εκπαιδευτικής της δραστηριότητας αφιερώνεται στην ανάδειξη νέων ταλέντων, με διαγωνισμούς νέων καλλιτεχνών, στους οποίους προσφέρεται η δυνατότητα σύμπραξης με την ορχήστρα στα πρώτα βήματα της καλλιτεχνικής τους πορείας.

Πρωτοπορώντας στον ελληνικό χώρο, τα τελευταία χρόνια η Κ.Ο.Θ. συνεργάζεται με διεθνούς κύρους δισκογραφικές εταιρείες, όπως οι NAXOS, EMI, BIS σε ηχογραφήσεις με σπάνια και ξεχωριστά έργα, που αποσπούν εξαιρετικές κριτικές και βραβεία τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό.

Η Κ.Ο.Θ. πραγματοποιεί συναυλίες σε ολόκληρη την Ελλάδα. Κάθε χρόνο το πρόγραμμά της περιλαμβάνει περιοδείες και εμφανίσεις στην περιφέρεια και στα μεγάλα αστικά κέντρα, ενώ σταθερή είναι η παρουσία της στα μεγάλα μουσικά φεστιβάλ της χώρας. Τα τελευταία χρόνια έχει ταξιδέψει και στο εξωτερικό, πραγματοποιώντας συναυλίες σε Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Τσεχία, Κύπρο και Κίνα.

Με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης έχουν συμπράξει κατά καιρούς σημαντικοί καλλιτέχνες και μαέστροι, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι η Κ.Ο.Θ. θεωρείται και στο εξωτερικό ένα από τα αξιόλογα σχήματα συμφωνικής μουσικής.

Από το 2007 η Κ.Ο.Θ. διαθέτει την δική της Αίθουσα Δοκιμών, επί της Λεωφόρου Νίκης, στην οποία πραγματοποιούνται συναυλίες μουσικής δωματίου και άλλες εκδηλώσεις.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

42

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες

Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου

Κορυφαίοι Α'

Μίκης Μιχαηλίδης
Γιώργος Πετρόπουλος
Θεόδωρος Πατσαλίδης

Tutti

Μαρία Σουέρεφ
Ευάγγελος Παπαδημήτρης
Εύη Δελφινόπουλου
Κρυστάλλης Αρχοντής
Γιώργος Κανδυλίδης
Ανδρέας Παπανικολάου
Γκρέτα Παπά
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάμπας
Στράτος Κακάμπουρας
Ραΐσα Εφίμοβα

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαία Α'

Ανθούλα Τζίμα

Κορυφαίοι Β'

Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ Μπόγκοραντ
Tutti

Μίμης Τοπτσίδης
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μικέλ Μιχαηλίδης
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Ίγνα Συμονίδου
Αναστασία Μισυρλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

ΒΙΟΛΕΣ

Κορυφαίοι Α'

Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά

Κορυφαίοι Β'

Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτσπ

Tutti

Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκια
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Βιολέτα Θεοδωρίδου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Θανάσης Σουργκούνης

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι Α'

Βασίλης Σαΐτης
Απόστολος Χανδράκης
Ντμίτρι Γκουντίμοβ

Κορυφαία Β'

Λίλα Μανώλα

Tutti

Βίκτωρ Δάβαρης
Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Κορυφαίος Α'

Χαράλαμπος Χειμαριός

Κορυφαίοι Β'

Γιάννης Χατζής

Ηρακλής Σουμελίδης

Tutti

Ελένη Μπουλασίκη

Ειρήνη Παντελίδου

Λεωνίδας Κυρίδης

Μιχάλης Σαπουντζής

Γιώργος Πολυχρονιάδης

Αγάπη Παρθενάκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι Α'

Νικόλαος Δημόπουλος

Όθωνας Γκόγκας

Κορυφαίοι Β'

Γιάννης Ανισέγκος

Μάλαμα Χατζή

Tutti

Νίκος Κουκής

ΌΜΠΟΕ

Κορυφαίοι Α'

Δημήτρης Καλπαξίδης

Δημήτρης Κίτσος

Κορυφαίοι Β'

Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ

Ντάριο Σαρτόρι

Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι Α'

Κοσμάς Παπαδόπουλος

Χρήστος Γραονίδης

Κορυφαίοι Β'

Αλέξανδρος Σταυρίδης

Tutti

Βασίλης Καρατζίδης

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι Α'

Βασίλης Ζαρόγκας

Γιώργος Πολίτης

Κορυφαίοι Β'

Κώστας Βαβάλας

Μαρία Πουλιούδη

Tutti

Μαρίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίος Α'

Τραϊανός Ελευθεριάδης

Κορυφαίοι Β'

Βασίλης Βραδέλης

Παντελής Φειζός

Tutti

Δημήτρης Δεσποτόπουλος

Νικόλαος Μήτρος

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι Α'

Σπύρος Παπαδόπουλος

Γρηγόρης Νέτσκας

Κορυφαίος Β'

Γιώργος Λασκαρίδης

Tutti

Δημήτρης Κουρατζίνος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι Α'

Φιλήμων Στεφανίδης

Αθανάσιος Ντώνες

Κορυφαίοι Β'

Φώτης Δράκος

Γιώργος Κόκκορας

Tutti

Ευάγγελος Μπαλτάς

ΤΟΥΜΠΕΣ

Κορυφαίοι Β'

Γιώργος Τηνιακούδης

Παύλος Γεωργιάδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι Α'

Δημήτρης Βίτσης

Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίος Β'

Κώστας Χανής

Tutti

Ελευθέριος Αγγουριδάκης

Ντέλια Μιχαλίδου

ΑΡΠΑ

Κορυφαία Α'

Κατερίνα Γιμα

ΠΙΑΝΟ

Κορυφαία Α'

Μαρίλένα Λιακοπούλου

Έφορος Κ.Ο.Θ.:

Ελένη Μπουλασίκη

Βοηθός Εφόρου Κ.Ο.Θ.:

Εύη Δελφίνοπούλου

* Οι μόνιμοι μουσικοί της Κ.Ο.Θ.
αναφέρονται με σειρά αρχαιότητας
Σ.Μ.Υ.Κ.Ο.Θ.: Λ. Νίκης 73, 54622
Θεσσαλονίκη, 2310 257900 (εσωτ.842)
E-mail: smykoth@gmail.com

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος
Αλέξανδρος Μπακατσέλος

Αντιπρόεδρος
Γεώργιος Πενέλης

Γενικός Γραμματέας
Παρασκευάς Αρβανιτάκης

Ταμίας
Παναγιώτης Δέντσορας

Μέλη
Ελισάβετ Γυιόκα - Σουλτάνη
Αλέξανδρος Ευκλείδης
Κωνσταντίνος Ράπτης
Ιφιγένεια Ταξοπούλου
Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γιώργος Χριστιανάκης

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ»

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος
Κωνσταντίνος Πυλαρινός

Αντιπρόεδρος
Αλέξανδρος Μπακατσέλος

Γενικός Γραμματέας
Ιωάννης Σφενδόνης

Ταμίας
Παναγιώτης Μάμαλης

Μέλη
Παρασκευάς Αρβανιτάκης
Αλεξάνδρα Βουτυρά
Πάτροκλος Γεωργιάδης
Πάυλος Δημητριάδης
Αναστασία Χατζηγεωργίου
Δημήτριος Ψωινός

Γενική Διευθύντρια: **Μηλίτσα Χασάπη**
Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Γιώργος - Εμμανουήλ Λαζαρίδης**
Τεχνικός Διευθυντής: **Απόστολος Ανδριάς**

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ

Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Κέλλυ Μιμηκοπούλου

ΕΙΔΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ
(Ε.Τ.Ο.Σ.) ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Πρόεδρος
Κωνσταντίνος Ζέρβας

Αντιπρόεδρος
Δόμνα Ευνουχίδου

Μέλη
Μαρία Βοζίκη
Μιχάλης Λαπιδάκης
Ευσταθία Μαυρίδου-Γκουτζίκα

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ

Σύλλογος Φίλων Μουσικής
Αθηνών

Αθηναϊκή Ζυθοποιία
(επί Προεδρίας Μηνά Τάνε)

Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος
(επί Διοικήσεως Θεόδωρου
Καρατζά)

Ακτή Μύρινας

Εμπορική Τράπεζα της Ελλάδος
(επί Προεδρίας Ιωάννη Στουρνάρα)

ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ

Μαργαρίτα Γελβάρη
Γαλάτεια Κόφφα

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΩΡΗΤΕΣ

Βικτωρία Κ. Πυλαρινού
Σάκης και Μαργαρίτα Αθανασιάδη

ΕΚΔΟΣΗ Ο.Μ.Μ.Θ. / ΤΜΗΜΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ, ΠΩΛΗΣΕΩΝ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Κείμενα
Μαρία Μπελίδου

Μετάφραση Λιμπρέτου/ Υπέρτιτλοι
Έφη Καλλιφατίδη

Μεταφράσεις
Κριστίν Κοόρεμαν

Διόρθωση Κειμένων
Δήμητρα Αθανασάτου

Υπεύθυνος Marketing
Πρόδρομος Μοναστηρίδης

Επιμέλεια Εντύπου
Ελένη Κανάκη, Ελένη Πανίδου

Σχεδιασμός
dolphins // communication design

Εκτύπωση
Φίλιππος-Εκδοτική Β.Ε.

Ο Οργανισμός Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης
εφαρμόζει Σύστημα Διαχείρισης Ποιότητας ISO 9001:2008,
πιστοποιημένο από την TÜV Rheinland - Hellas S.A.

MEGARΟ
GOES
GREEN

GIUSEPPE VERDI
LA TRAVIATA

ΛΙΜΠΡΕΤΟ

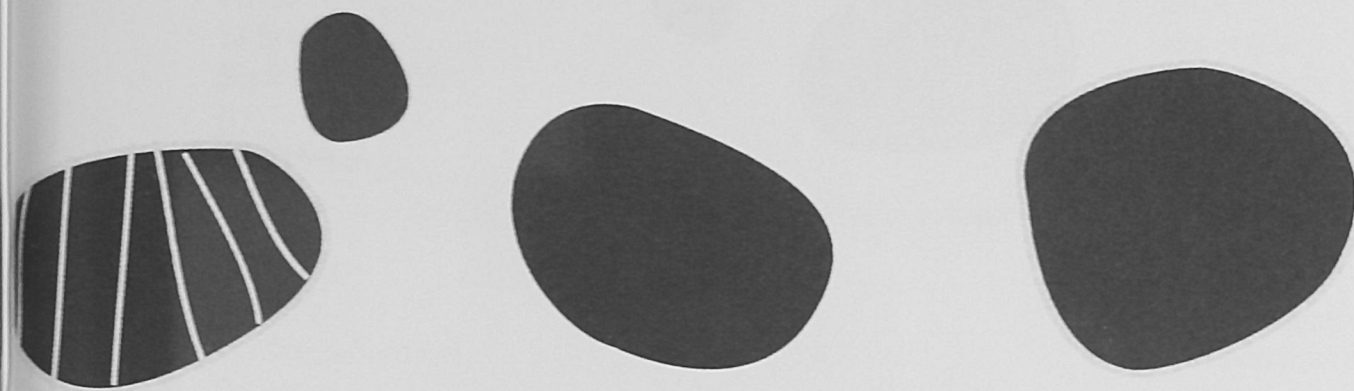
Giuseppe Verdi
1813-1901

LA TRAVIATA

Όπερα σε τρεις πράξεις

Λιμπρέτο του Francesco Maria Piave, βασισμένο
στο θεατρικό έργο του Αλέξανδρου Δουμά υιού,
Η Κυρία με τις Καμέλιες.

Μετάφραση Λιμπρέτου
Έφη Καλλιφατίδη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

3

Βιολέτα Βαλερύ
σοπράνο

Αλφρέντο Ζερμόν
τενόρος

Τζόρτζο Ζερμόν
βαρύτονος

Αννίνα
σοπράνο

Φλώρα Μπερβουά
μέτζο σοπράνο

Βαρόνος Ντουφώλ
μπάσος

Γκαστόνε (υποκόμης ντε Λετοριέρ)
τενόρος

Μαρκήσιος ντ'Ομπινύ
βαρύτονος

Γιατρός Γκρενβίλ
μπάσος

Τζουζέπε (υπηρέτης της Βιολέτας)
τενόρος

Υπηρέτης (της Φλώρας)
μπάσος

Αγγελιαφόρος
μπάσος

Ανδρική και γυναικεία χορωδία, φίλοι και φίλες της Βιολέτας και της Φλώρας, ταυρομάχοι, τσιγγάνες, υπηρέτες, μασκαράδες

Τόπος και χρόνος της δράσης της όπερας
Παρίσι, 1850 περίπου

ATTO PRIMO

SCENA I

Σαλόνι στο σπίτι της Βιολέτας. Στο βάθος είναι μια πόρτα που οδηγεί σε μια άλλη αίθουσα, καθώς και άλλες δύο πόρτες στα πλάγια. Στ' αριστερά ένα τζάκι μ' έναν καθρέφτη από πάνω του. Στο κέντρο ένα τραπέζι, πλούσια στρωμένο. Η Βιολέτα, καθισμένη σ' έναν καναπέ, συνομιλεί με τον γιατρό και μερικούς φίλους, ενώ άλλοι πηγαίνουν να υποδεχτούν τους νεοφερμένους, ανάμεσα στους οποίους είναι και ο Βαρόνος, καθώς και η Φλώρα στο μπράτσο του Μαρκήσιου.

CORO I

Dell'invito trascorsa è già l'ora...
Voi tardaste!

CORO II

Giocammo da Flora,
E giocando quell'ore volar.

VIOLETTA

Flora, amici, la notte che resta
D'altre gioie qui fate brillar!
Fra le tazze
più viva la festa...

FLORA e MARCHESE

E goder voi potrete?

VIOLETTA

Lo voglio;
Al piacere m'affido, ed io soglio
Col tal farmaco
I mali sopir.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ I

ΧΟΡΩΔΙΑ I

Της πρόσκλησης πέρασε πια η ώρα...
αργήσατε!

ΧΟΡΩΔΙΑ II

Παίζαμε στις Φλώρας
και παίζοντας, πέταξαν οι ώρες.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(πηγαίνοντας κοντά τους)
Φλώρα, φίλοι, τη νύχτα που απομένει
μ' άλλες χαρές, εδώ, κάντε να λάμψει!
Μέσα από τις κούπες
είναι πιο ζωντανή η γιορτή

ΦΛΩΡΑ και ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μπορείτε να χαρείτε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Το θέλω.
Στη χαρά αφήνομαι
και μ' αυτό το φάρμακο
τα δεινά γαληνεύω.

TUTTI

Sì, la vita
S'addoppia al gioir.

SCENA II

Οι ανωτέρω, ο υποκόμης Γκαστόνε ντε Λετοριέρ, ο Αλφρέντο Ζερμόν. Υπηρέτες γύρω απ' το τραπέζι.

GASTONE

In Alfredo Germont,
O signora,
Ecco un altro
Che molto vi onora;
Pochi amici a lui simili sono.

VIOLETTA

Mio Visconte,
Merce' di tal dono.

MARCHESE

Caro Alfredo...

ALFREDO

Marchese...

GASTONE

T'ho detto: L'amistà qui s'intreccia al diletto.

(Στο μεταξύ οι υπηρέτες έχουν ετοιμάσει το τραπέζι.)

VIOLETTA

Pronto è il tutto?

Miei cari sedete:
È al convito che s'apre ogni cor.

TUTTI

Ben diceste. Le cure segrete
Fuga sempre l'amico licor.

GASTONE

Sempre Alfredo a voi pensa.

ΟΛΟΙ

Ναι, η ζωή
διπλασιάζεται με το γλέντι.

ΣΚΗΝΗ II

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(μπαίνοντας μαζί με τον Αλφρέντο)
Στο πρόσωπο του Αλφρέντο Ζερμόν,
ω κυρία,
ένας ακόμη
που πολύ σας τιμά.
Λίγοι φίλοι του μοιάζουν.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(τείνοντας το χέρι να της το φιλήσει ο Αλφρέντο)
Υποκόμη μου,
ευχαριστώ για τούτο το δώρο.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Αγαπητέ Αλφρέντο!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Μαρκήσιε!
(σφίγγουν τα χέρια)

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(στον Αλφρέντο)
Σου είπα: η φιλία εδώ σμίγει με την απόλαυση.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στους υπηρέτες)
Είναι όλα έτοιμα;
(ένας υπηρέτης γνέφει ναι)
Αγαπητοί μου, καθίστε.
Το φαγητό ανοίγει κάθε καρδιά.

ΟΛΟΙ

Καλά είπατε, τις κρυφές έγνοιες
διώχνει πάντα το φιλικό ποτό.

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(σιγανά στη Βιολέτα)
Ο Αλφρέντο πάντα εσάς σκέπτεται.

(Κάθονται έτσι που η Βιολέτα να βρεθεί ανάμεσα στον Αλφρέντο και τον Γκαστόνε. Απέναντί της είναι η Φλώρα, ανάμεσα στον Μαρκήσιο και τον Βαρόνο. Μια στιγμή σιωπής, όσο έρχονται τα πιάτα, μετά η Βιολέτα και ο Γκαστόνε μιλούν χαμηλόφωνα μεταξύ τους.)

VIOLETTA

Scherzate?

GASTONE

Egra foste,
E ogni dì con affanno
Qui volò, di voi chiese.

VIOLETTA

Cessate. Nulla son io per lui.

GASTONE

Non v'inganno.

VIOLETTA

6

Vero è dunque? Onde è ciò?
Nol comprendo.

ALFREDO

Sì egli è ver.

VIOLETTA

Le mie grazie vi rendo.
Voi Barone,
Feste altrettanto.

BARONE

Vi conosco da un anno soltanto.

VIOLETTA

Ed ei solo da qualche minuto.

FLORA

Meglio fora se aveste taciuto.

BARONE

Mi è increscioso quel giovin.

FLORA

Perché?
A me invece
Simpatico egli è.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αστειεύεστε;

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Ήσασταν άρρωστη
και κάθε μέρα με αγωνία
έτρεχε εδώ, για σας ρωτούσε.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Σωπάστε. Τίποτα δεν είμαι γι' αυτόν.

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Δεν λέω ψέματα...

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Αλφρέντο)

Είναι αλήθεια λοιπόν; Μα από πού;
Δεν καταλαβαίνω.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(αναστενάζοντας)

Ναι, είν' αλήθεια.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Αλφρέντο)

Σας ευχαριστώ πολύ.
Εσείς, Βαρόνε,
δεν κάνετε ποτέ κάτι τέτοιο.

ΒΑΡΟΝΟΣ

Σας γνωρίζω μόνο ένα χρόνο.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αυτός μερικά μόνο λεπτά.

ΦΛΩΡΑ

(σιγανά στον Βαρόνο)

Καλύτερα να μη μιλούσατε.

ΒΑΡΟΝΟΣ

(σιγανά στη Φλώρα)

Μου είναι αντιπαθής αυτός ο νέος.

ΦΛΩΡΑ

Γιατί;
Εμένα, αντιθέτως,
μου είναι συμπαθής.

GASTONE

E tu dunque non apri più bocca?

MARCHESE

È a madama che scuoterlo tocca...

VIOLETTA

Sarò l'Ebe che versa..

ALFREDO

E ch'io bramo immortal come quella!

TUTTI

Beviamo!

GASTONE

O barone, né un verso,

Né un viva troverete

In quest'ora giuliva?

Dunque a te...

TUTTI

Sì, sì, un brindisi.

ALFREDO

L'estro non m'arride...

GASTONE

E non se' tu maestro?

ALFREDO

Vi fia grato?

VIOLETTA

Sì.

ALFREDO

Sì? L'ho già in cor.

MARCHESE

Dunque attenti!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(στον Αλφρέντο)

Εσύ λοιπόν δε λες πια λέξη;

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(στη Βιολέτα)

Η κυρία πρέπει να τον συνεφέρει...

ΒΙΟΛΕΤΑ

(γυρίζει στον Αλφρέντο)

Θα είμαι η Ήβη που κερνά.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(ιηποτικά)

Και να είστε αθάνατη σαν κι εκείνη!

ΟΛΟΙ

Ας πιούμε!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Βαρόνε, ούτ' ένα στίχο,

ούτ' ένα εβίβα δε θα βρείτε

σ' αυτή τη χαρμόσυνη στιγμή;

(ο Βαρόνος γνέφει όχι)

Σ' εσένα λοιπόν!

(στον Αλφρέντο)

ΟΛΟΙ

Ναι, ναι, μια πρόποση.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Δεν έχω έμπνευση...

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Και δεν είσαι εσύ μάεστρος;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(στη Βιολέτα)

Θα σας άρεσε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ναι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(σηκώνεται)

Ναι, Το έχω κιόλας στην καρδιά.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Λοιπόν, προσοχή!

TUTTI

Sì, attenti al cantor!

ALFREDO

Libiam ne' lieti calici
Che la bellezza infiora,
E la fuggevol ora
S'inebri a voluttà.
Libiam ne' dolci fremiti
Che suscita l'amore,
Poiché quell'occhio al core

Onnipotente va.

Libiamo,

Amor fra i calici

Più caldi baci avrà.

TUTTI

Libiamo,

Amor fra i calici

Più caldi baci avrà.

VIOLETTA

Tra voi saprò dividere
Il tempo mio giocondo;
Tutto è follia nel mondo
Ciò che non è piacer.
Godiam, fugace e rapido
È il gaudio dell'amore;
È un fior
Che nasce e muore,
Né più si può goder.
Godiam - c'invita un fervido
Accento lusinghier.

TUTTI

Godiam -

La tazza e il cantico

La notte abbellà

E il riso;

In questo paradiso

Ne scopra il nuovo dì.

VIOLETTA

La vita è nel tripudio.

ΟΛΟΙ

Ναι, προσοχή στον τραγουδιστή!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ας πιούμε στα ευφρόσυνα ποτήρια
που η ομορφιά στολίζει
και η φευγαλέα στιγμή
ας μεθύσει από ηδονή.
Ας πιούμε στις γλυκές ανατριχίλες
που προκαλεί ο έρωτας,
αφού το βλέμμα στην καρδιά
(δείχνοντας τη Βιολέτα)
παντοδύναμο πηγαίνει.
Ας πιούμε,
ο έρωτας στα ποτήρια ανάμεσα
θερμότερα φιλιά θα έχει.

ΟΛΟΙ

Ας πιούμε,

ο έρωτας στα ποτήρια ανάμεσα

θερμότερα φιλιά θα έχει.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(σηκώνεται)

Ανάμεσά σας θα μοιράζω
τον χαρούμενο καιρό μου.
Το καθετί στον κόσμο είναι τρέλα,
όταν δεν είναι ευχαρίστηση.
Ας χαρούμε, φευγαλέα και γρήγορη
είναι η ηδονή του έρωτα.
Είναι ένα λουλούδι
που γεννιέται και πεθαίνει
και πια δεν μπορείς να το χαρείς.
Ας χαρούμε - μας καλεί μια ζεστή
πλάνα φωνή.

ΟΛΟΙ

Ας χαρούμε -

η κούπα και το τραγούδι

τις νύχτες ομορφαίνουν

και το χαμόγελο.

Σ' αυτόν τον παράδεισο

ξημερώνει η καινούργια μέρα.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Αλφρέντο)

Η ζωή είναι το ξεφάντωμα.

ALFREDO

Quando non s'ami ancora.

VIOLETTA

Nol dite
A chi l'ignora.

ALFREDO

È il mio destin così...

TUTTI

Godiam -
La tazza e il cantico
La notte abbella
E il riso;
In questo paradiso
Ne scopra il nuovo dì.

— Che è ciò?

VIOLETTA

Non gradireste ora le danze?

TUTTI

Oh, il gentil pensier!
Tutti accettiamo.

VIOLETTA

Usciamo dunque...

Ohimé!

TUTTI

Che avete?

VIOLETTA

Nulla, nulla...

TUTTI

Che mai v'arresta?

VIOLETTA

Usciamo...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(στη Βιολέτα)

Εάν δεν αγαπήθηκες ακόμα.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Αλφρέντο)

Μην το λέτε
σε κάποια που το αγνοεί.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(στη Βιολέτα)

Είναι το πεπρωμένο μου έτσι...

ΟΛΟΙ

Ας χαρούμε -
η κούπα και το τραγούδι
τις νύχτες ομορφαίνουν
και το χαμόγελο.
Σ' αυτόν τον παράδεισο
ξημερώνει η καινούργια μέρα.
(ακούγεται μουσική από την άλλη αίθουσα)
Τι είν' αυτό;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν θα θέλατε τώρα να χορέψετε;

ΟΛΟΙ

Ω, τι ευγενική σκέψη!
Δεχόμαστε όλοι.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ας βγούμε λοιπόν!
*(κατευθύνονται προς την κεντρική πόρτα, αλλά η Βιολέτα ξαφνικά
χλομιάζει)*
Ωιμέ!

ΟΛΟΙ

Τι έχετε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Τίποτα, τίποτα...

ΟΛΟΙ

Τι σας συμβαίνει;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ας βγούμε...
*(κάνει μερικά βήματα, αλλά αναγκάζεται και πάλι να σταματήσει και να
καθίσει)*

Oh Dio!

TUTTI

Ancora!

ALFREDO

Voi soffrite?

TUTTI

O ciel! Ch'è questo?

VIOLETTA

Un tremito che provo...

Or là passate...

10

Tra poco anch'io sarò...

TUTTI

Come bramate.

SCENA III

VIOLETTA

Oh qual pallor!

Voi qui!

ALFREDO

Cessata è l'ansia

Che vi turbò?

VIOLETTA

Sto meglio.

ALFREDO

Ah, in cotal guisa

V'ucciderete...

Aver v'è d'uopo cura

Dell'esser vostro...

VIOLETTA

E lo potrei?

ALFREDO

Se mia foste,

Custode io veglierei

Ω, Θεέ!

ΟΛΟΙ!

Πάλι!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Υποφέρετε;

ΟΛΟΙ

Ω, ουρανέ! Τι είν' αυτό;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αισθάνομαι ένα ρίγος...

Τώρα περάστε εκεί...

(δείχνει την άλλη αίθουσα)

σε λίγο θά 'ρθω κι εγώ.

ΟΛΟΙ

Όπως θέλετε.

ΣΚΗΝΗ III

(Όλοι περνούν στην άλλη αίθουσα, εκτός απ' τον Αλφρέντο.)

ΒΙΟΛΕΤΑ

(κοιτάζοντας στον καθρέφτη)

Ω, τι χλομάδα!

(γυρίζοντας, αντιλαμβάνεται τον Αλφρέντο)

Εσείς εδώ!

Βιολέτα, Αλφρέντο και μετά Γκαστόνε.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Πέρασε η ταραχή

που σας αναστάστωσε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Είμαι καλύτερα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Α, μ' αυτόν τον τρόπο

αυτοκτονείτε...

Πρέπει να φροντίσετε

τον εαυτό σας

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μα θα μπορούσα;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Αν ήσαστε δική μου,

φρουρός θα αγρυπνούσα

Pe' vostri soavi dī.

VIOLETTA

Che dite? Ha forse alcuno
Cura di me?

ALFREDO

Perché nessuno al mondo
V'ama...

VIOLETTA

Nessun?

ALFREDO

Tranne sol io.

VIOLETTA

Gli è vero!
Sì grande
Amor dimenticato avea...

ALFREDO

Ridete? E in voi v'ha un core?

VIOLETTA

Un cor? Sì, forse...
E a che lo richiedete?

ALFREDO

Oh, se ciò fosse,
Non potreste allora celiar.

VIOLETTA

Dite davvero?

ALFREDO

Io non v'inganno.

VIOLETTA

Da molto è che mi amate?

ALFREDO

Ah sì, da un anno.
Un dī, felice, eterea,
Mi balenaste innante,
E da quel dī tremante
Vissi d'ignoto amor.
Dī quell'amor ch'è palpito

στις ολόγλυκες μέρες σας.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Τι λέτε; Κανείς λοιπόν
δεν με φροντίζει;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Γιατί κανείς στον κόσμο
δεν σας αγαπά...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Κανείς;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Εκτός από μένα.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(γελώντας)
Αυτό είν' αλήθεια!
Είχα ξεχάσει
αυτόν τον τόσο μεγάλο έρωτα...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Γελάτε; Μα έχετε μέσα σας καρδιά;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Καρδιά; Ναι ίσως...
Και γιατί το ρωτάτε;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Α, αν είχατε,
δε θα μπορούσατε ν' αστειευτείτε.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Λέτε αλήθεια;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Μιλώ ειλικρινά.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μ' αγαπάτε από πολύ καιρό;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Α, ναι, ένα χρόνο.
Μια μέρα ευτυχισμένη, αιθέρια,
αστράψατε μπροστά μου
κι από κείνη την ημέρα τρέμοντας
έζησα πρωτόγνωρο έρωτα.
Έναν έρωτα που είναι παλμός

Dell'universo intero,
Misterioso, altero,
Croce e delizia al cor.

VIOLETTA

Ah, se ciò è ver, fuggitemi,
Solo amistade io v'offro:
Amar non so,
Né soffro
Un così eroico amor.
Io sono franca, ingenua;
Altra cercar dovete;
Non arduo troverete
Dimenticarmi allor.

GASTONE

Ebben? Che diavol fate?

VIOLETTA

Si foleggiava.

GASTONE

Ah! Ah! Sta ben restate.

VIOLETTA

Amor dunque non più.
Vi garba il patto?

ALFREDO

Io v'obbedisco. Parto...

VIOLETTA

A tal giungeste?

Prendete questo fiore.

ALFREDO

Perché?

VIOLETTA

Per riportarlo...

ALFREDO

Quando?

ολόκληρης της υφηνλίου,
μυστηριώδης, αγέρωχος,
πόνος και τέρψη στην καρδιά.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α, αν είν' αλήθεια, φύγετε,
μόνο φιλία σας προσφέρω.
Δεν ξέρω ν' αγαπώ,
ούτε να υποφέρω
από μια τέτοια ηρωική αγάπη.
Είμαι ειλικρινής, αφελής,
άλλην αναζητείστε.
Δε θά 'ναι δύσκολο
τότε να με ξεχάσετε.

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(εμφανίζεται στην κεντρική πόρτα)
Λοιπόν; Τι διάβολο κάνετε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Κάνουμε τρέλες!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Χα, χα! Α, καλά! Συνεχίστε.
(ξαναμπαίνει μέσα)

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Αλφρέντο)
Όχι έρωτας πια.
Δέχεστε τη συμφωνία;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Σας υπακούω. Φεύγω...
(κάνει να φύγει)

ΒΙΟΛΕΤΑ

Εκεί φτάσατε;
(βγάζει ένα λουλούδι από το στήθος της)
Πάρτε αυτό το λουλούδι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Γιατί;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Για να το ξαναφέρετε...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Πότε;

VIOLETTA

Quando sarà appassito.

ALFREDO

O ciel! Domani!

VIOLETTA

Ebben, domani.

ALFREDO

Io son felice!

VIOLETTA

D'amarmi dite ancora?

ALFREDO

Oh, quanto v'amo!

VIOLETTA

Partite?

ALFREDO

Parto..

VIOLETTA

Addio.

ALFREDO

Di più non bramo.

SCENA IV

TUTTI

Si ridesta in ciel l'aurora,
E n'è forza di partir;
Merce' a voi, gentil signora,
Di sì splendido gioir.
La città di feste è piena,
Volge il tempo dei piacer;
Nel riposo ancor la lena
Si ritempri
Per goder...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Όταν θα μαραθεί.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ω, ουρανέ! Αύριο!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Λοιπόν, αύριο.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(παίρνει εκστατικός το λουλούδι)

Είμαι ευτυχισμένος!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Πως μ' αγαπάτε λέτε ακόμα;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(πηγαίνοντας να φύγει)

Ω, πόσο σας αγαπώ!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Φεύγετε;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(επιστρέφει για να της φιλήσει το χέρι)

Φεύγω.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αντίο.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Δεν ζητώ τίποτε παραπάνω.

(βγαίνει)

ΣΚΗΝΗ IV

ΟΛΟΙ

Ξυπνά στον ουρανό η αυγή
και πρέπει να φύγουμε.
Σας ευχαριστούμε, ευγενική κυρία,
για τη λαμπρή γιορτή.
Η πόλη είναι γεμάτη γιορτές,
κυλά ο χρόνος των απολαύσεων.
Με την ξεκούραση τώρα,
η ανάσα για νέα γλέντια
θα βρει πνοή...
(φεύγουν από δεξιά)

SCENA V

Η Βιολέτα μόνη.

VIOLETTA

È strano! È strano!
 In core
 Scolpiti ho quegli accenti!
 Saria per me sventura
 Un serio amore?
 Che risolti,
 O turbata anima mia?
 Null'uomo ancora
 T'accendeva...
 O gioia ch'io non conobbi,
 Essere amata amando!
 E sdegnarla
 Poss'io
 Per l'aride follie
 Del viver mio?
 Ah, fors'è lui
 Che l'anima
 Solinga ne' tumulti
 Godea sovente pingere
 De' suoi colori occulti!
 Lui che modesto e vigile,
 All'egre soglie ascese,
 E nuova febbre accese,
 Destandomi all'amor!
 A quell'amor ch'è palpito
 Dell'universo intero,
 Misterioso, altero,
 Croce e delizia al cor.

Follie! Follie! Delirio vano
 È questo!
 Povera donna,
 Sola, abbandonata
 In questo popoloso deserto
 Che appellano Parigi,
 Che spero or più?
 Che far degg'io!
 Gioire!
 Di voluttà nei vortici,
 Di voluttà perire.
 Gioir! Gioir!
 Sempre libera
 Degg'io folleggiar
 Di gioia in gioia.
 Vo' che scorra il viver mio

ΣΚΗΝΗ V

ΒΙΟΛΕΤΑ

Παράξενο! Παράξενο!
 Στην καρδιά μου
 χαραγμένα έμειναν τα λόγια!
 Θα ήταν για μένα συμφορά
 μια σοβαρή αγάπη;
 Τι αποφασίζεις
 ταραγμένη ψυχή μου;
 Κανένας άντρας ως τώρα
 δε σε φλόγισε...
 Ω, χαρά που δεν γνώρισα,
 ν' αγαπιέμαι αγαπώντας!
 Τάχα μπορώ
 να την περιφρονήσω
 για τις ανούσιες τρέλες
 της ζωής μου;
 Ίσως να είν' αυτός
 που η ψυχή μου,
 μονάχη μέσα στην αναταραχή,
 χαιρόταν συχνά να ζωγραφίζει
 με τ' απόκρυφά της χρώματα!
 Αυτός που, ταπεινός και άγρυπνος,
 ανέβηκε το άρρωστο κατώφλι
 και νέο πυρετό άναψε,
 ξυπνώντας με στον έρωτα!
 Σ' αυτόν τον έρωτα που είναι παλμός
 ολόκληρης της υψηλίου,
 μυστηριώδης, αγέρωχος,
 πόνος και τέρψη στην καρδιά.
(απομένει σκεπτική για μια στιγμή και μετά λέει)
 Τρέλες! Τρέλες! Άσκοπο παραλήρημα
 είν' αυτό!
 Καθμένη γυναίκα,
 μόνη, εγκαταλελειμμένη
 σ' αυτήν την πυκνοκατοικημένη έρημο
 που αποκαλούν Παρίσι...
 Τι ελπίζω πια;
 Τι πρέπει να κάνω;
 Να γλεντώ!
 Στης ηδονής τη δίνη,
 από ηδονή να χαθώ.
 Να γλεντώ, να γλεντώ!
 Πάντα ελεύθερη
 πρέπει να τριγυρνά
 από χαρά σε χαρά.
 Θέλω η ζωή μου να κυλά

Pei sentieri del piacer.
Nasca il giorno,
O il giorno muoia,
Sempre lieta ne' ritrovi.
A dilette sempre nuovi
Dee volare il mio pensier.

(Από το δρόμο ακούγεται ο Αλφρέντο.)

ALFREDO

Amor, amor è palpito
Dell'universo,
Dell'universo intero!

VIOLETTA

Oh amore!

ALFREDO

Misterioso,
Misterioso, altero,
Croce e, croce e delizia,
Croce e delizia al cor!

VIOLETTA

Follie! Follie!
Gioir, gioir!
Sempre libera
Degg'io folleggiar
Di gioia in gioia.
Vo' che scorra il viver mio
Pei sentieri del piacer.
Nasca il giorno,
O il giorno muoia,
Sempre lieta ne' ritrovi
A dilette sempre nuovi
Dee volare il mio pensier.

ALFREDO

Amor è palpito
Dell'universo...
Amor è palpito
Dell'universo...

στα μονοπάτια του γλεντιού.
Να γεννιέται
ή να πεθαίνει η μέρα
πάντα ευφρόσυνη μέσα σε κόσμο.
Σε νέες πάντα απολαύσεις
πρέπει να πετά η σκέψη μου.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Έρωτας... που είναι σφυγμός
του σύμπαντος,
ολόκληρου του κόσμου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αχ, έρωτα!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Μυστηριώδης...
μυστηριώδης, αγέρωχος...
πόνος... πόνος και τέρψη...
πόνος και τέρψη μες στην καρδιά.

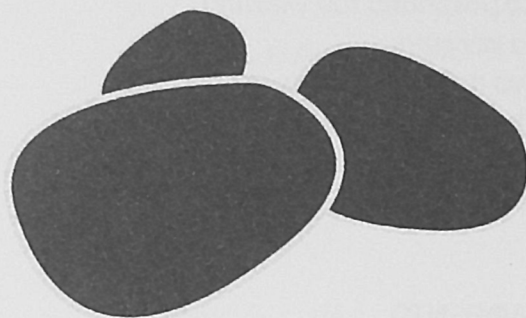
ΒΙΟΛΕΤΑ

Τρέλες! Τρέλες!
Να χαρώ, να χαρώ!
Πάντα ελεύθερη
πρέπει να τριγυρνά
από χαρά σε χαρά.
Θέλω η ζωή μου να κυλά
στα μονοπάτια του γλεντιού.
Να γεννιέται
ή να πεθαίνει η μέρα
πάντα ευφρόσυνη μέσα σε κόσμο.
Σε νέες πάντα απολαύσεις
πρέπει να πετά η σκέψη μου.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Έρωτας που είναι σφυγμός
ολόκληρου του σύμπαντος...
Έρωτας που είναι σφυγμός
ολόκληρου του σύμπαντος...

(Η Βιολέτα φεύγει από αριστερά.)

ATTO SECONDO

16

SCENA I

Αγροικία κοντά στο Παρίσι. Το σαλόνι στο ισόγειο. Απέναντι από τους θεατές είναι ένα τζάκι με έναν καθρέφτη και ένα ρολόι από πάνω, ανάμεσα σε δυο τζαμόπορτες που βγάζουν στον κήπο. Σε πρώτο πλάνο, δυο άλλες πόρτες, η μια απέναντι απ'την άλλη. Καρέκλες, τραπεζάκι, μερικά βιβλία, σύνεργα γραφής.

ALFREDO

Lunge da lei per me
Non v'ha diletto!
Volaron già tre lune
Dacché la mia Violetta
Agi per me lasciò,
Dovizie, onori,
E le pompose feste
Ove, agli omaggi avvezza,
Vedea schiavo ciascun
Di sua bellezza.
Ed or contenta
In questi ameni luoghi,
Tutto scorda per me.
Qui presso a lei
Io rinascere mi sento,
E dal soffio
D'amor rigenerato
Scordo ne' gaudi
Suoi tutto il passato.
De' miei bollenti spiriti
Il giovanile ardore
Ella temprò
Col placido sorriso
Dell'amore!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ I

ALFREDO

(αφήνοντας το τουφέκι)

Μακριά της για μένα
δεν υπάρχει χαρά!
Πέρασαν ήδη τρία φεγγάρια
από τότε που η Βιολέτα μου
άφησε για μένα ανέσεις,
πλούτη, τιμές
και τις μεγαλόπρεπες γιορτές
όπου, συνηθισμένη στις φιλοφρονήσεις,
έβλεπε τον καθένα σκλάβο
της ομορφιάς της.
Και τώρα, ευχαριστημένη
σ' αυτόν τον γαλήνιο τόπο,
όλα τα ξεχνάει για μένα.
Εδώ κοντά της
νιώθω να ξαναγεννιέμαι
και, αναγεννημένος
από την ερωτική πνοή,
ξεχνώ μέσα στην ευτυχία
όλο το παρελθόν.
Το πνεύμα μου που βράζει,
το νεανικό μου πάθος
εκείνη καταπράυνε
με το γαλήνιο χαμόγελο
του έρωτά της!

Dal dì che disse:
Vivere io voglio a te fedel,
Dell'universo immemore
Io vivo quasi in ciel.
Dal dì che disse:
Vivere io voglio
A te fedel, sì, sì,
Dell'universo immemore
Io vivo, io vivo,
Io vivo quasi in ciel,
Io vivo quasi in ciel.

SCENA II

Η Αννίνα με ρούχα ταξιδιού.

ALFREDO

Annina, donde vieni?

ANNINA

Da Parigi.

ALFREDO

Chi tel commise?

ANNINA

Fu la mia signora.

ALFREDO

Perché?

ANNINA

Per alienar cavalli, cocchi,
E quanto ancor possiede.

ALFREDO

Che mai sento!

ANNINA

Lo spendio è grande
A viver qui solinghi.

ALFREDO

E tacevi?

ANNINA

Mi fu il silenzio imposto.

ALFREDO

Imposto! Or v'abbisogna?

Από την ημέρα που είπε:
"Να ζήσω θέλω πιστή σε σένα",
Ξέχασα το σύμπαν
και ζω σχεδόν στον ουρανό.
Από την ημέρα που είπε:
"Να ζήσω θέλω
πιστή σε σένα, ναι, ναι",
Ξέχασα το σύμπαν
και ζω, ζω...
ζω σχεδόν στον ουρανό!
Ζω σχεδόν στον ουρανό!

ΣΚΗΝΗ II

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Αννίνα, από πού έρχεσαι;

ANNINA

Απ' το Παρίσι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ποιος σου έδωσε εντολή;

ANNINA

Η κυρία μου.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Γιατί;

ANNINA

Για να ξεπουλήσει άλογα, άμαξες
και ό,τι άλλο της ανήκει.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τι ακούω!

ANNINA

Τα έξοδα είναι μεγάλα
για να ζείτε εδώ μονάχοι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Και σιωπούσες;

ANNINA

Με ανάγκασε να σωπάσω.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Σε ανάγκασε!... Και πόσα χρειάζονται;

ANNINA

Mille luigi.

ALFREDO

Or vanne,

Andrò a Parigi.

Questo colloquio

Ignori la signora.

Il tutto valgo a riparare ancora.

Va! Va!

(Η Αννίνα φεύγει.)

SCENA III

Μπαίνει η Βιολέτα με μερικά χαρτιά, μιλώντας με την Αννίνα.

18

VIOLETTA

Alfredo?

ANNINA

Per Parigi or partiva.

VIOLETTA

E tornerà?

ANNINA

Pria che tramonti il giorno.

Dirvel m'impose.

VIOLETTA

È strano!...

ANNINA

Per voi...

VIOLETTA

Sta bene. In breve giungerà

Un uom d'affari, entri all'istante.

(Η Αννίνα φεύγει.)

SCENA IV

Βιολέτα και μετά ο κύριος Ζερμόν, μαζί με τον Τζουζέπε που φέρνει μπροστά δυο καρέκλες και ξαναφεύγει.

VIOLETTA

Ah, ah, scopriva Flora

Il mio ritirol!

E m'invita a danzar

ANNINA

Χίλια λουδοβίκια.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τώρα πήγαινε,

θα πάω στο Παρίσι.

Τα όσα είπαμε

να μην τα μάθει η κυρία.

Πρέπει να διορθώσω τα πάντα.

Πήγαινε, πήγαινε!

ΣΚΗΝΗ III

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ο Αλφρέντο;

ANNINA

Τώρα έφυγε για το Παρίσι.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Και θα γυρίσει;

ANNINA

Πριν τελειώσει η μέρα.

Μου έδωσε εντολή να σας το πω.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Παράξενο!...

ANNINA

(δίνοντάς της ένα γράμμα)

Για σας!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(το παίρνει)

Καλά. Σε λίγο θά 'ρθει

ένας επιχειρηματίας. Να μπει αμέσως.

ΣΚΗΝΗ IV

ΒΙΟΛΕΤΑ

(διαβάζει το γράμμα)

Αχ, αχ, ανακάλυψε η Φλώρα

το κρησφύγετό μου!

Και με καλεί να χορέψω

Per questa sera!
Invan m'aspetterà...

ANNINA

È qui un signore...

VIOLETTA

Ah! Sarà lui che attendo.

GERMONT

Madamigella Valéry?

VIOLETTA

Son io.

GERMONT

D'Alfredo il padre
In me vedete!

VIOLETTA

Voi!

GERMONT

Sì, dell'incauto,
Che a ruina corre,
Ammaliato da voi.

VIOLETTA

Donna son io, signore,
Ed in mia casa;
Ch'io vi lasci assentite,
Più per voi che per me.

GERMONT

Pure...

VIOLETTA

Tratto in error voi foste.

GERMONT

De' suoi beni
Dono vuol farvi.

απόψε!

Του κάκου θα με περιμένει...

(Πετάει το χαρτί στο τραπεζάκι και κάθεται)

ANNINA

Ήρθε ένας κύριος.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α! Θα είν' αυτός που περιμένω.

ZERMON

Η δεσποινίς Βαλερύ;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Εγώ είμαι.

ZERMON

Του Αλφρέντο τον πατέρα
έχετε μπροστά σας.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(έκπληκτη, του κάνει νόημα να καθίσει)

Εσείς!

ZERMON

(ενώ κάθεται)

Ναι, του άμυαλου
που στην καταστροφή οδεύει,
μαγεμένος από σας.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(σηκώνεται θιγμένη)

Είμαι γυναίκα, κύριε,
και βρίσκομαι στο σπίτι μου.
Επιτρέψτε μου να σας αφήσω,
πιο πολύ για σας παρά για μένα.
(κάνει να φύγει)

ZERMON

(Τι τρόποι!) Κι όμως...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Κάνετε λάθος.

(ξανακάθεται)

ZERMON

Την περιουσία του
θέλει να σας χαρίσει.

VIOLETTA

Non l'osò finora,
Rifiuterei.

GERMONT

Pur tanto lusso...

VIOLETTA

A tutti
È mistero quest'atto,
A voi nol sia.

GERMONT

Ciel! Che discopro!
D'ogni vostro avere
Or volete spogliarvi?
Ah, il passato perché,
Perché v'accusa?

VIOLETTA

Più non esiste
Or amo Alfredo, e Dio
Lo cancellò col pentimento mio.

GERMONT

Nobili sensi invero!

VIOLETTA

Oh, come dolce
Mi suona il vostro accento!

GERMONT

Ed a tai sensi
Un sacrificio chieggo...

VIOLETTA

Ah no, tacete!
Terribil cosa
Chiedereste certo!
Il previdi... v'attesi...
Era felice...troppo...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν το τόλμησε μέχρι τώρα,
Θ' αρνιόμουν.

ZERMON

(κοιτάζοντας γύρω του)
Κι όμως, τόση πολυτέλεια...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Για όλους
είναι κρυφή αυτή η πράξη,
μα όχι για σας.
(του δίνει τα χαρτιά)

ZERMON

(αφού τα διαβάξει βιαστικά)
Ουρανέ! Τι μαθαίνω!
Απ' όλη την περιουσία σας
θέλετε ν' απαλλαγείτε;
Α, το παρελθόν γιατί,
γιατί σας βαραίνει;

ΒΙΟΛΕΤΑ

(με πάθος)
Δεν υπάρχει πια-
τώρα αγαπώ τον Αλφρέντο... και ο Θεός
το έσβησε με τη μετάνοιά μου.

ZERMON

Ευγενικά συναισθήματα, στ' αλήθεια!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ω, πόσο γλυκά
ηχεί η φωνή σας!

ZERMON

(ενώ σηκώνεται)
Και απ' αυτά τα αισθήματα
ζητώ μία θυσία.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(ενώ σηκώνεται)
Α όχι, πάψτε!
Κάτι τρομερό
θα μου ζητούσατε, βέβαια!
Το προαισθανόμουν, σας περίμενα!
Ήταν πάρα πολλή η τόση ευτυχία...

GERMONT

D'Alfredo il padre la sorte,
L'avvenir domanda or qui
De' suoi due figli.

VIOLETTA

Di due figli!

GERMONT

Sì.
Pura siccome un angelo
Iddio mi die' una figlia;
Se Alfredo nega riedere
In seno alla famiglia,
L'amato
E amante giovane,
Cui sposa andar dovea,
Or si ricusa al vincolo
Che lieti ne rendea...
Deh, non mutate in triboli...
Ah, non mutate in triboli
Le rose dell'amor.
Ai preghi miei resistere
Non voglia il vostro cor.

VIOLETTA

Ah, comprendo.
Dovrò per alcun tempo
Da Alfredo allontanarmi...
Doloroso fora per me... pur...

GERMONT

Non è ciò che chiedo.

VIOLETTA

Cielo, che più cercate?
Offersi assai!

GERMONT

Pur non basta...

VIOLETTA

Volete che per sempre
A lui rinunzi?

GERMONT

È d'uopo!

ZERMON

Του Αλφρέντο ο πατέρας
τύχη και το μέλλον ζητά τώρα
για τα δύο παιδιά του.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Για τα δύο παιδιά!

ZERMON

Ναι.
Αγνή σαν άγγελο
ο Θεός μου έδωσε μια κόρη.
Κι αν ο Αλφρέντο αρνηθεί να γυρίσει
στην αγκαλιά της οικογένειας,
ο νέος που αγαπά
και που την αγαπάει
και θα την παντρευόταν,
τώρα αρνείται το δεσμό
που τους έκανε ευτυχισμένους.
Ω, μη μετατρέπετε σε δυστυχία...
Α, μη μετατρέπετε σε δυστυχία
τα ρόδα του έρωτα.
Στις παρακλήσεις μου
ας μην αντισταθεί η καρδιά σας.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α, καταλαβαίνω.
Θα πρέπει για κάποιο διάστημα
ν' απομακρυνθώ από τον Αλφρέντο.
Θα είναι οδυνηρό για μένα, όμως...

ZERMON

Δεν ζητώ αυτό.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ουρανέ, τι παραπάνω;
Προσέφερα αρκετά!

ZERMON

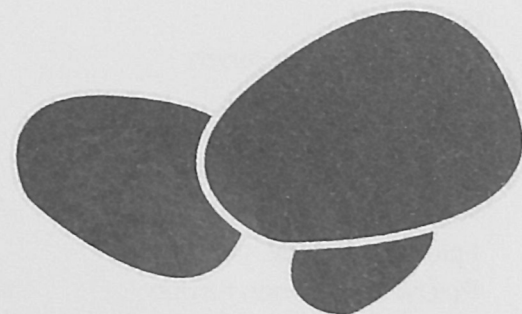
Κι όμως δε φτάνει.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Θέλετε για πάντα
να τον απαρνηθώ;

ZERMON

Πρέπει!

VIOLETTA

Ah, no... giammai!
 Non sapete quale affetto
 Vivo, immenso m'arda in petto?
 Che né amici, né parenti
 Io non conto tra i viventi?
 E che Alfredo
 M'ha giurato
 Che in lui tutto io troverò?
 Non sapete che colpita
 D'altro morbo
 È la mia vita?
 Che già presso il fin ne vedo?
 Ότι Ch'io mi separi da Alfredo?
 Ah, il supplizio è sì spietato,
 Che morir preferirò.
 Sì, morir preferirò...
 Preferiro...
 Ah, morir preferiro!

GERMONT

È grave il sacrificio,
 Ma pur tranquilla udite.
 Bella voi siete e giovane...
 Col tempo...

VIOLETTA

Ah, più non dite!
 V'intendo... m'è impossibile
 Lui solo amar vogl'io!

GERMONT

Sia pure... ma volubile
 Sovente è l'uom...

VIOLETTA

Gran Dio!

GERMONT

Un dì, quando le veneri
 Il tempo avrà fuggite,
 Fia presto il tedio a sorgere.
 Che sarà allor? Pensate!
 Per voi non avran balsamo
 I più soavi affetti!
 Poiché dal ciel non furono
 Tai nodi benedetti.

ΒΙΟΛΕΤΑ

A, όχι! Ποτέ!
 Ξέρετε τι στοργή δυνατή,
 απέραντη καίει το στήθος μου;
 Ότι μήτε φίλους, μήτε συγγενείς
 δεν έχω ζωντανούς;
 Και ότι ο Αλφρέντο
 μού ορκίστηκε
 ότι σ' αυτόν θα βρω τα πάντα;
 Ξέρετε ότι χτυπημένη
 από ολέθρια αρρώστια
 είναι η ζωή μου;
 Ότι βλέπω να σιμώνει το τέλος της;
 Να χωρίσω από τον Αλφρέντο;
 Α, το μαρτύριο είναι τόσο σκληρό
 που προτιμώ να πεθάνω.
 Ναι, προτιμώ να πεθάνω...
 το προτιμώ...
 Να πεθάνω προτιμώ!

ZERMON

Είναι βαριά η θυσία
 κι όμως, ήσυχη, ακούστε με.
 Όμορφη είστε και νέα...
 Με τον καιρό...

ΒΙΟΛΕΤΑ

A, μη λέτε άλλα!
 Σας καταλαβαίνω! Μου είναι αδύνατο.
 Αυτόν μόνο θέλω ν' αγαπώ!

ZERMON

Ίσως, αλλά άστατοι
 είναι συχνά οι άντρες...

ΒΙΟΛΕΤΑ

(συντετριμμένη)
 Μεγαλοδύναμη!

ZERMON

Μια μέρα, όταν τα κάλλη
 ο χρόνος θά 'χει φθείρει,
 γρήγορα θα γεννηθεί η ανία...
 Τι θα συμβεί τότε; Σκεφτείτε!
 Καμιά παρηγοριά δε θα σας δίνουν
 τα γλυκά αισθήματα!
 Γιατί δεν θά 'ναι από τον Θεό
 ευλογημένος ένας τέτοιος δεσμός.

VIOLETTA

È vero! È vero!

GERMONT

Ah, dunque sperdasi
Tal sogno seduttore...
Siate di mia famiglia
L'angiol consolatore...
Violetta, deh, pensateci,
Ne siete in tempo ancor.
È Dio che ispira,
O giovine,
È Dio che ispira,
Tai detti a un genitor.

VIOLETTA

[Così alla misera -
Ch'è un dì caduta,
Di più risorgere -
Speranza è muta!
Se pur beneficio -
Le indulga Iddio,
L'uomo implacabile -
Per lei sarà].

GERMONT

Siate di mia famiglia
L'angiol consolatore...
Ah siate di mia famiglia
L'angiol consolatore!

VIOLETTA

Dite alla giovine -
Sì bella e pura
Ch'avvi una vittima -
Della sventura,
Cui resta un unico -
Raggio di bene...
Che a lei il sacrifica -
E che morrà!

GERMONT

Sì, piangi, o misera -
Supremo, il veggo,
È il sacrificio ch'ora io ti chieggo.
Sento nell'anima -
Già le tue pene,

BIOLETA

Εἶν' ἀλήθεια! Εἶν' ἀλήθεια!

ZERMON

Α, λοιπόν ας χαθεί
αυτό το πλάνο όνειρο!
Γίνετε της οικογένειάς μου
ο παρηγορητής άγγελος...
Βιολέτα, αχ, σκεφτείτε το!
Έχετε ακόμα χρόνο.
Εἶν' ο θεός που εμπνέει,
νεαρή μου...
Εἶν' ο θεός που εμπνέει
αυτά τα λόγια σ' ένα γονιό.

BIOLETA

(με ασυγκράτητο πόνο)

[Εται στη δύστυχη,
που ξέπεσε μια μέρα,
να ξαναγεννηθεί
δεν υπάρχει ελπίδα!
Και ακόμα κι αν ο Πανάγαθος θεός
σταθεί επιεικής,
ο άνθρωπος απέναντί της
θα είναι αμείλικτος!]

ZERMON

Γίνετε της οικογένειάς μου
ο παρηγορητής άγγελος...
Γίνετε της οικογένειάς μου
ο παρηγορητής άγγελος!

BIOLETA

(στον Ζερμόν, κλαίγοντας)

Πείτε στη νέα,
την τόσο όμορφη κι αγνή,
ότι υπάρχει ένα θύμα
της δυστυχίας,
στο οποίο μένει μια μοναδική
αχτίδα ευτυχίας...
που τη θυσιάζει για χάρη της -
και θα πεθάνει!

ZERMON

Ναι, κλάψε, ω δυστυχισμένη...
πάρα πολύ μεγάλη
είναι η θυσία που τώρα σου ζητώ.
Αισθάνομαι ήδη στην ψυχή μου
τα βάσανά σου!

Coraggio...
E il nobile cor vincerà.

VIOLETTA

Dite alla giovine -
Sì bella e pura
Ch'avvi una vittima -
Della sventura,
Cui resta un unico -
Raggio di bene...
Che a lei il sacrifica -
E che morrà!...

GERMONT

Ah supremo il veggo,
Sì, supremo il veggo,
E il sacrificio che ora ti chieggo.
Sento nel l'anima
Già le tue pene...
Corraggio...
E il nobile cor vincerà.
Piangi, piangi o misera!
Corraggio...
E il nobile cor vincerà.
Ah sì, il nobil cor vincerà.

VIOLETTA

Or imponete.

GERMONT

Non amarlo ditegli.

VIOLETTA

Nol crederà.

GERMONT

Partite.

VIOLETTA

Seguirammi.

GERMONT

Allor...

VIOLETTA

Qual figlia m'abbracciate...
Forte così sarò.

Tra breve ei vi fia reso,

Κουράγιο...
και η ευγενική καρδιά θα νικήσει.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Πείτε στη νέα -
την τόσο όμορφη κι αγνή,
ότι υπάρχει ένα θύμα
της δυστυχίας,
στο οποίο μένει μια μοναδική
αχτίδα ευτυχίας...
που τη θυσιάζει για χάρη της -
και θα πεθάνει!

ZERMON

Πάρα πολύ μεγάλη,
ναι, πάρα πολύ μεγάλη
είναι η θυσία που τώρα σου ζητώ.
Αισθάνομαι ήδη στην ψυχή μου
τα βάσανά σου!
Κουράγιο...
και η ευγενική καρδιά θα νικήσει.
Κλάψε, ω δυστυχισμένη!
Κουράγιο...
και η ευγενική καρδιά θα νικήσει.
Ναι, η ευγενική καρδιά θα νικήσει.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δώστε μου οδηγίες.

ZERMON

Πείτε του πως δεν τον αγαπάτε.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν θα το πιστέψει.

ZERMON

Φύγετε.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Θα μ' ακολουθήσει.

ZERMON

Λοιπόν...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Σαν κόρη σας αγκαλιάστε με.
Έτσι θα είμαι δυνατή.
(αγκαλιάζονται)
Σε λίγο θα είναι κοντά σας,

Ma afflito oltre ogni dire.
A suo conforto
Di colà volerete.

GERMONT

Che pensate?

VIOLETTA

Sapendol,
V'opporreste al pensier mio.

GERMONT

Generosa!
E per voi che far poss'io?
O generosa!

VIOLETTA

Morrò! La mia memoria
Non fia ch'ei maledica.
Se le mie pene orribili
Vi sia chi almen gli dica.

GERMONT

No, generosa, vivere,
E lieta voi dovrete,
Merce' di queste lagrime
Dal cielo un giorno avrete.

VIOLETTA

Conosca il sacrificio
Ch'io consumai d'amor,
Che sarà suo fin l'ultimo
Sospiro del mio cor.

GERMONT

Premiato il sacrificio
Sarà del vostro amor;
D'un opra così nobile
Sarete fiera allor, sì, sì, sì.

VIOLETTA

Conosca il sacrificio
Ch'io consumai d'amor,
Che sarà suo fin l'ultimo
Sospiro del mio cor.

μα ανείπωτα θλιμμένος.
Να τον παρηγορήσετε
τρέξτε.
(δείχνοντάς του τον κήπο, κάθεται να γράψει)

ZERMON

Τι σκέπτεστε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αν το ξέρατε,
θα εναντιωνόσασταν στη σκέψη μου.

ZERMON

Γενναιόδωρη!
Και για σας τι μπορώ να κάνω;
Μεγαλόψυχη!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(γυρίζοντας προς το μέρος του)
Θα πεθάνω. Τη μνήμη μου
ας μην καταραστεί.
Τα τρομερά μου βάσανα
τουλάχιστον κάποιος ας του πει.

ZERMON

Όχι, γενναιόδωρη, θα ζήσετε...
και ευτυχισμένη πρέπει νά 'στε.
Χάρη γι' αυτά τα δάκρυα
μια μέρα θα έχετε από τον ουρανό.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ας μάθει τη θυσία
που έκανα για την αγάπη
κι ότι θα είμαι δική του ως την τελευταία
πνοή της καρδιάς μου.

ZERMON

Θα βραβευθεί η θυσία
της αγάπης σας.
Για μια πράξη τόσο ευγενική,
θα είστε υπερήφανη τότε.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ας μάθει τη θυσία
που έκανα για την αγάπη
κι ότι θα είμαι δική του ως την τελευταία
πνοή της καρδιάς μου.

GERMONT

Sarete fierà allor.
 D'un opra così nobile
 Sarete fierà allor.
 Premiato il sacrificio,
 Premiato il sacrificio
 Sarà del vostro cor.
 Ah sì, d'un opra così nobile,
 D'un opra così nobile
 Sarete fierà allor.

VIOLETTA

Che sarà suo fin l'ultimo
 Sospiro del mio cor.
 Che sarà suo fin l'ultimo
 Sospiro del mio cor.
 Qui giunge alcun: partite!

GERMONT

Ah, grato
 V'è il cor mio!

VIOLETTA

Non ci vedrem più forse.

A DUE

Siate felice! Addio!

VIOLETTA

Addio!

GERMONT

Addio!

VIOLETTA

Conosca il sacrificio
 Che consumain d'amore...

GERMONT

Sì!

VIOLETTA

Che sarà suo fin l'ultimo...
 Addio!

GERMONT

Addio!

ZERMON

Θα είστε υπερήφανη τότε.
 Για μια πράξη τόσο ευγενική,
 θα είστε υπερήφανη τότε.
 Θα επιβραβεωθεί η θυσία.
 Θα επιβραβεωθεί η θυσία
 της καρδιάς σας.
 Α, ναι! Για μια τόσο ευγενική πράξη,
 για μια τόσο ευγενική πράξη,
 θα είστε τότε υπερήφανη.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Θα είμαι δική του ως την τελευταία
 πνοή της καρδιάς μου.
 Θα είμαι δική του ως την τελευταία
 πνοή της καρδιάς μου.
 Κάποιος έρχεται! Φύγετε!

ZERMON

Α, υποχρεωμένη
 σάς είναι η καρδιά μου!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ίσως δεν ξαναϊδωθούμε.
 (αγκαλιάζονται)

MAZI

Νά 'στε ευτυχής! Αντίο!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αντίο!

ZERMON

Αντίο!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ας μάθει τη θυσία...
 που έκανα για την αγάπη...

ZERMON

Ναι!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Κι ότι θα είμαι δική του...
 Αντίο!

ZERMON

Αντίο!

A DUE

Felice siate! Addio!

(Ο Ζερμόν φεύγει από την πόρτα του κήπου.)

SCENA V**VIOLETTA**

Dammi tu forza, o cielo!

ANNINA

Mi richiedeste?

VIOLETTA

Sì, reca tu stessa
Questo foglio.

Silenzio và all'istante.

Ed ora si scriva a lui...

Che gli dirò?

Chi men darà il coraggio?

ALFREDO

Che fai?

VIOLETTA

Nulla.

ALFREDO

Scrivervi?

VIOLETTA

Sì... no.

ALFREDO

Qual turbamento!
A chi scrivervi?

VIOLETTA

A te.

ALFREDO

Dammi quel foglio.

MAZI

Νά 'στε ευτυχής! Αντίο!

ΣΚΗΝΗ V

Βιολέτα, μετά Αννίνα, μετά Αλφρέντο.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δώσ' μου δύναμη εσύ, ουρανέ!

(κάθεται, γράφει και μετά χτυπάει το καμπανάκι)

ANNINA

Με ζητήσατε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ναι, πήγαινε εσύ η ίδια
αυτό το γράμμα.

(η Αννίνα κοιτάζει τη διεύθυνση και μένει έκπληκτη)

Σιωπή, πήγαινε αμέσως.

(η Αννίνα φεύγει)

Και τώρα ας γράψω σ' εκείνον...

Τι να του πω;

Ποιος θα μου δώσει κουράγιο;

(γράφει και σφραγίζει το γράμμα)

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(μπαίνοντας)

Τι κάνεις;

ΒΙΟΛΕΤΑ

(κρύβοντας το γράμμα)

Τίποτα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Έγραφες;

ΒΙΟΛΕΤΑ

(μπερδεμένη)

Ναι... όχι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τι ταραχή!

Σε ποιον έγραφες;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Σε σένα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Δώσε μου αυτό το γράμμα.

VIOLETTA

No, per ora...

ALFREDO

Mi perdona son io preoccupato.

VIOLETTA

Che fu?

ALFREDO

Giunse mio padre.

VIOLETTA

Lo vedesti?

ALFREDO

Ah no:

Severo scritto mi lasciava.

Però l'attendo,

T'amerà in vederti.

VIOLETTA

Ch'ei qui non mi sorprenda

Lascia che m'allontani...

Tu lo calma...

Ai piedi suoi mi getterò.

Divisi ei più non ne vorrà...

Sarem felici...

Perché tu m'ami,

Tu m'ami, Alfredo,

Tu m'ami, non è vero?

ALFREDO

O, quanto...

Perché piangi?

VIOLETTA

Di lagrime avea d'uopo...

Or son tranquilla,

Lo vedi? Ti sorrido...

Sarò là, tra quei fior

Presso a te sempre.

Amami, Alfredo,

Quant'io t'amo...

Amami, Alfredo,

ΒΙΟΛΕΤΑ

Όχι, για την ώρα...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Συχώρα με, είμαι ανήσυχος.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(σηκώνεται)

Τι συνέβη;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ήρθε ο πατέρας μου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Τον είδες;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Α, όχι,

αυστηρό γράμμα μου άφησε.

Πάντως τον περιμένω,

θα σ' αγαπήσει μόλις σε δει.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(πολύ ταραγμένη)

Να μη με βρει εδώ,

άσε ν' απομακρυνθώ.

Εσύ ηρέμησέ τον...

(μετά βίας συγκρατεί τα δάκρυά της)

στα πόδια του θα πέσω.

Να μας χωρίσει δε θα θελήσει.

Θα είμαστε ευτυχισμένοι...

γιατί μ' αγαπάς,

μ' αγαπάς Αλφρέντο,

μ' αγαπάς, δεν είναι αλήθεια;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ω, πόσο...

Γιατί κλαις;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Από δάκρυα είχα ανάγκη...

Τώρα είμαι ήσυχη.

(με κόπο)

Το βλέπεις; Σου χαμογελώ...

Θα είμαι εκεί ανάμεσα στα λουλούδια...

κοντά σου πάντα.

Αγάπα με, Αλφρέντο,

όσο σ' αγαπώ εγώ...

Αγάπα με, Αλφρέντο,

Quant'io t'amo...
Quant'io t'amo...
Addio!

SCENA VI

Αλφρέντο, μετά ένας αγγελιαφόρος.

ALFREDO

Ah, vive sol quel core
All'amor mio!

È tardi: ed oggi forse
Più non verrà mio padre.

(Εμφανίζεται ένας αγγελιαφόρος.)

COMMISSIONARIO

Il signor Germont?

ALFREDO

Son io.

COMMISSIONARIO

Una dama da un cocchio, per voi,
Di qua non lunge,
Mi diede questo scritto...

(Δίνει ένα γράμμα στον Αλφρέντο, παίρνει κάποιο φιλοδώρημα και φεύγει.)

SCENA VII

Αλφρέντο και μετά Ζερμόν που μπαίνει απ' τον κήπο.

ALFREDO

Di Violetta! Perché son io commosso!
A raggiungerla forse ella m'invita...
Io tremo! Oh ciel! Coraggio!

"Alfredo, al giungervi
di questo foglio»

Ah!

Padre mio!

GERMONT

Mio figlio!
Oh, quanto soffrì!
Tergi, ah, tergi il pianto

όσο σ' αγαπώ εγώ...
όσο σ' αγαπώ εγώ...
Αντίο!
(τρέχει στον κήπο)

ΣΚΗΝΗ VI

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

A, η καρδιά αυτή ζει
για τον έρωτά μου!

(κάθεται, πιάνει ένα βιβλίο στην τύχη, διαβάζει λίγο, μετά σηκώνεται και κοιτάει την ώρα στο ρολόι πάνω απ' το τζάκι)

Είν' αργά και ίσως σήμερα
να μην έρθει ο πατέρας μου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

(στην πόρτα)

Ο κύριος Ζερμόν;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Εγώ είμαι.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Μια κυρία, από μια άμαξα, για σας,
όχι μακριά από δω,
μου έδωσε αυτό το γράμμα...

ΣΚΗΝΗ VII

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Της Βιολέτας! Γιατί είμαι ταραγμένος!
Ίσως με καλεί να τη συναντήσω.

Τρέμω! Ω, ουρανέ! Κουράγιο!

(ανοίγει και διαβάζει)

"Αλφρέντο, μόλις λάβεις
αυτό το γράμμα..."

(φωνάζει κεραυνόπληκτος)

Α!

(γυρίζοντας αντικρίζει τον πατέρα του και πέφτει στην αγκαλιά του)

Πατέρα μου!

ΖΕΡΜΟΝ

Γιε μου!

Ω, πόσο υποφέρεις!

Σκούπισε τα δάκρυά σου...

Ritorna di tuo padre
Orgoglio e vanto.

Di Provenza il mar, il suol -
Chi dal cor ti cancello?
Chi dal cor ti cancello?
Di Provenza il mar, il suol?
Al natio fulgente sol -
Qual destino ti furò?
Qual destino ti furò?
Al natio fulgente sol ?
Oh, rammenta pur nel duol -
Ch'ivi gioia a te brillò;
E che pace colà sol -
E che pace colà sol
Su te splendere ancor può.
Dio mi guidò! Dio mi guidò!
Dio mi guidò!
Ah! Il tuo vecchio genitor -
Tu non sai quanto soffrì!
Tu non sai quanto soffrì
Il tuo vecchio genitor!
Te lontano, di squallor
Il suo tetto si coprì.
Il suo tetto si coprì te lontano,
Di squallor!
Ma se alfin ti trovo ancor, -
Se in me speme non fallì,
Se la voce dell'onor -
In te appien non ammutì,
Ma se alfin ti trovo ancor, -
Se in me speme non fallì,
Dio m'esaudì!
Dio m'esaudì!

Né rispondi d'un padre all'affetto?

ALFREDO

Mille serpi divoranmi il petto...

Mi lasciate!

GERMONT

Lasciarti!

ALFREDO

(Oh vendetta!)

Ξαναγίνε του πατέρα σου
υπερηφάνεια και καύχημα.

(ο Αλφρέντο κάθεται απελπισμένος κοντά στο τραπεζάκι και κρύβει το πρόσωπο στα χέρια του)

Της Προβηγκίας τη θάλασσα, τη γη,
ποιος σου έσβησε από την καρδιά;
Ποιος σου έσβησε από την καρδιά
της Προβηγκίας τη θάλασσα, τη γη;
Από τη λαμπρή γενέθλια γη,
ποιο πεπρωμένο σε απομάκρυνε;
Ποιο πεπρωμένο σε απομάκρυνε
από τη λαμπρή γενέθλια γη;
Ω, θυμήσου, ακόμα και στον πόνο,
ότι εκεί ανέτειλε η χαρά για σένα
και ότι η γαλήνη μόνο εκεί,-
και ότι η γαλήνη μόνον εκεί
μπορεί να λάμψει επάνω σου.
Ο Θεός με οδήγησε! Ο Θεός με οδήγησε!
Ο Θεός με οδήγησε!
Ω! Ο γέρος σου πατέρας
δεν ξέρεις πόσο υπέφερε!
Δεν ξέρεις πόσο υπέφερε
ο γέρος σου πατέρας!
Με σένα μακριά, από ερημιά
σκεπάστηκε το σπίτι.
Σκεπάστηκε το σπίτι, με σένα μακριά,
από ερημιά!
Αλλ' αν στο τέλος σε ξαναβρίσκω,
αν η ελπίδα δεν χάθηκε,
αν η φωνή της τιμής
δεν σιώπησε εντελώς για σένα,
αλλ' αν στο τέλος σε ξαναβρίσκω,
αν η ελπίδα δεν χάθηκε,
ο Θεός με εισάκουσε!
Ο Θεός με εισάκουσε!
(τον αγκαλιάζει)
Δεν απαντάς σ' ενός πατέρα τη στοργή;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Χίλια φίδια μου σπαράζουν το στήθος...

(απωθεί τον πατέρα του)

Αφήστε με!

ΖΕΡΜΟΝ

Να σ' αφήσω!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(αποφασιστικά)

(Ω, εκδίκηση!)

GERMONT

Non più indugi; partiamo t'affretta...

ALFREDO

(Ah, fu Douphol!)

GERMONT

M'ascolti tu?

ALFREDO

No..

GERMONT

Dunque invano trovato t'avrò!
No, non udrai rimproveri;
Copriam d'oblio il passato;
L'amor che m'ha guidato,
Sa tutto perdonar.
Vieni, i tuoi cari in giubilo
Con me rivedi ancora:
A chi penò finora
Tal gioia non negar.
Un padre ed una suora
T'affretta a consolar.
Un padre ed una suora
T'affretta a consolar.

ALFREDO

Ah! Ell'è alla festa!
Volisi l'offesa
A vendicar.

GERMONT

Che dici? Ah, ferma!

SCENA VIII

Αίθουσα στο αρχοντικό της Φλώρας, στολισμένη και κατάφωτη. Μια πόρτα στο βάθος και δύο στα πλάγια. Δεξιά μπροστά, ένα τραπέζι με τ' απαραίτητα για το χαρτοπαίγνιο, αριστερά τραπέζι με λουλούδια και αναψυκτικά, διάφορα καθίσματα και ένας καναπές. Φλώρα, Μαρκήσιος, γιατρός και άλλοι καλεσμένοι μπαίνουν από τ' αριστερά συζητώντας.

FLORA

Avrem lieta di maschere
La notte:
N'è duce il viscontino.
Violetta ed Alfredo

ZERMON

Μην αργείς άλλο, ας φύγουμε, βιάσου!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(Α, ήταν ο Ντουφόλ!)

ZERMON

Μ' ακούς;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όχι.

ZERMON

Όστε άδικα σε ξαναβρήκα!
Όχι, δεν θ' ακούσεις κατηγορίες,
ας ρίξουμε το παρελθόν στη λήθη.
Η αγάπη που μ' έφερε εδώ,
ξέρει να συγχωρεί τα πάντα.
Έλα, θα δεις τους δικούς σου
να χαίρονται μαζί με μένα.
Σε εκείνον που υπέφερε ως τώρα,
μην αρνείσαι αυτή τη χαρά.
Έναν πατέρα και μια αδερφή
βιάσου να παρηγορήσεις.
Έναν πατέρα και μια αδερφή
βιάσου να παρηγορήσεις.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(συνέρχεται, ρίχνει το βλέμμα στο τραπέζι, βλέπει το γράμμα της Φλώρας και φωνάζει)
Α! Έχει πάει στη γιορτή!
Θα τρέξω να πάρω εκδίκηση
για την προσβολή.
(φεύγει βιαστικός)

ZERMON

Τι λες, Α, στάσου!
(τον ακολουθεί)

ΣΚΗΝΗ VIII**ΦΛΩΡΑ**

Θά 'χουμε χαρούμενους μασκαράδες
απόψε:
Αρχηγός είναι ο υποκόμης!
Τη Βιολέτα και τον Αλφρέντο

Anco invitai.

MARCHESE

La novità ignorate?
Violetta e Germont sono disgiunti.

DOTTORE e FLORA

Fia vero?

MARCHESE

Ella verrà qui col barone.

DOTTORE

Li vidi ieri ancor...
Parean felici...

FLORA

Silenzio... udite?

TUTTI

Giungono gli amici.

SCENA IX

Οι ανωτέρω και πολλές γυναίκες μεταμφιεσμένες σε τσιγγάνες που μπαίνουν από τα δεξιά.

ZINGARE

Noi siamo zingarelle
Venute da lontano;
D'ognuno sulla mano
Leggiamo l'avvenir.
Se consultiam le stelle
Null'avvi a noi d'oscuro,
E i casi del futuro
Possiamo altrui predir.
Se consultiam le stelle
Null'avvi a noi d'oscuro,
E i casi del futuro
Possiamo altrui predir.
E i casi del futuro,
Possiamo altrui...
Possiamo altrui predir.

ZINGARE I

Vediamo! Voi, signora,

Rivali alquante avete.

κάλεσα επίσης.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Αγνοείτε το νέο;
Η Βιολέτα και ο Ζερμόν χώρισαν.

ΓΙΑΤΡΟΣ και ΦΛΩΡΑ

Είναι αλήθεια;

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Εκείνη θά 'ρθει με τον Βαρόνο.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ακόμα χθες τους είδα...
Φαίνονταν ευτυχισμένοι...

ΦΛΩΡΑ

Σιωπή... ακούτε;

ΟΛΟΙ

(πηγαίνουν προς τα δεξιά)
Φτάνουν οι φίλοι.

ΣΚΗΝΗ IX

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ

Είμαστε τσιγγάνες
που ήρθαν από μακριά!
Στου καθενός το χέρι
διαβάζουμε το μέλλον.
Όταν συμβουλευόμαστε τα άστρα,
τίποτα δεν μένει για μας σκοτεινό
και τα μελλούμενα
μπορούμε να προλέγουμε στον κόσμο.
Όταν συμβουλευόμαστε τα άστρα,
τίποτα δεν μένει για μας σκοτεινό
και τα μελλούμενα
μπορούμε να προλέγουμε στον κόσμο.
Και τα μελλούμενα
μπορούμε να προλέγουμε...
μπορούμε να προλέγουμε στον κόσμο.

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ I

Να δούμε! Εσείς, κυρία,
(πιάνουν το χέρι της Φλώρας και το μελετούν)
έχετε πολλές αντίζηλες.
(κάνουν το ίδιο και στον Μαρκήσιο)

ZINGARE II

Marchese, voi non siete
Model di fedeltà.

FLORA

Fate il galante ancora?
Ben, vo' me la paghiate!

MARCHESE

Che dianci vi pensate?
L'accusa è falsità.

FLORA

La volpe lascia il pelo,
Non abbandona il vizio..
Marchese mio, giudizio...
O vi farò pentir.

TUTTI

Su via, si stenda un velo
Sui fatti del passato;
Già quel ch'è stato è stato,
Badate/badiamo all'avvenir.
Su via, si stenda un velo
Sui fatti del passato;
Già quel ch'è stato è stato,
Badate/badiamo all'avvenir...

(Η Φλώρα και ο Μαρκήσιος σφίγγουν τα χέρια.)

SCENA X

Οι προηγούμενοι, ο Γκαστόνε και άλλοι μασκαρεμένοι ταυρομάχοι και πικαδόρες Ισπανοί, που μπαίνουν ζωηρά από δεξιά.

GASTONE e MATTADORI

Di Madride noi siam mattadori,
Siamo i prodi del circo de' tori,
Testé giunti a godere del chiasso
Che a Parigi si fa pel bue grasso;
E una storia, se udire vorrete,
Quali amanti noi siamo saprete.

GLI ALTRI

Sì, sì, bravi: narrate, narrate:
Con piacere l'udremo!

GASTONE e MATTADORI

Ascoltate.
È Piquillo un bel gagliardo

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ II

Μαρκήσιε, δεν είστε
υπόδειγμα πίστης.

ΦΛΩΡΑ

(στον Μαρκήσιο)
Κάνετε ακόμα τον γόη;
Καλά, θα μου το πληρώσετε!

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(στη Φλώρα)
Τι διάολο σκέφτεστε;
Η κατηγορία είναι ψευδής.

ΦΛΩΡΑ

Ο λύκος αλλάζει το μαλλί,
μα δεν αλλάζει κεφαλή!
Μαρκήσιέ μου, βάλτε μυαλό...
αλλιώς θα σας κάνω να το μετανιώσετε.

ΟΛΟΙ

Εμπρός, ας απλωθεί ένα πέπλο
στα περασμένα!
Ό,τι έγινε, έγινε ήδη,
ας προσέξετε/ξουμε το μέλλον.
Εμπρός, ας απλωθεί ένα πέπλο
στα περασμένα!
Ό,τι έγινε, έγινε ήδη,
ας προσέξετε/ξουμε το μέλλον...

ΣΚΗΝΗ X

ΓΚΑΣΤΟΝΕ και ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Της Μαδρίτης είμαστε οι ταυρομάχοι,
τα παλικάρια της αρένας των τούρων!
Ήρθαμε εδώ να χαρούμε το γλεντοκόπι
που στο Παρίσι γίνεται την αποκριά.
Μια ιστορία αν θέλετε ν' ακούσετε,
θα μάθετε τι εραστές είμαστε.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ναι, ναι, μπράβο, διηγηθείτε, διηγηθείτε!
Μ' ευχαρίστηση θα την ακούσουμε!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ και ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Ακούστε:
Είν' ο Πικίλλο ένας τολμηρός,

Biscaglino mattador:
 Forte il braccio,
 Fiero il guardo,
 Delle giostre egli è signor.
 D'andalusia giovinetta
 Follemente innamorò;
 Ma la bella ritrosetta
 Così al giovane parlò:
 Cinque tori in un sol giorno
 Vò vederti ad atterrar;
 E, se vinci, al tuo ritorno
 Mano e cor ti vò donar.
 Sì, gli disse, e il mattadore,
 Alle giostre mosse il piè';
 Cinque tori, vincitore
 Sull'arena egli stendé.
 Cinque tori, vincitore
 Sull'arena egli stendé.

GLI ALTRI

Bravo, bravo il mattadore,
 Ben gagliardo si mostrò
 Se alla giovane l'amore
 In tal guisa egli provò.

GASTONE e MATTADORI

Poi, tra plausi, ritornato
 Alla bella del suo cor,
 Colse il premio desiato
 Tra le braccia dell'amor.

GLI ALTRI

Con tai prove i mattadori
 San le belle conquistar!

GASTONE e MATTADORI

Ma qui son più miti i cori;
 A noi basta folleggiar!

TUTTI

Sì, sì, allegri... Or pria tentiamo
 Della sorte il vario umor;
 La palestra dischiudiamo
 Agli audaci giuocator.
 La palestra dischiudiamo
 Agli audaci giuocator.
 Sì, sì, allegri... Or pria tentiamo
 Della sorte il vario umor;
 La palestra dischiudiamo
 Agli audaci giuocator.

ριψοκίνδυνος ταυρομάχος,
 δυνατός στα μπράτσα,
 περήφανος στο βλέμμα.
 Των αγώνων είναι ο άρχοντας.
 Μια Ανδαλουσιανή κόρη
 ερωτεύτηκε τρελά,
 αλλά η μικρή η ντροπαλούλα
 να πώς του μιλά:
 "Πέντε ταύρους σε μια μέρα
 να σε δω να ρίχνεις καταγής
 και μόνο τότε, άμα γυρίσεις,
 θα σου δώσω χέρι και καρδιά".
 Ναι, της είπε, κι ο ματαντόρ
 πήγε στους αγώνες.
 Πέντε ταύρους, νικητής,
 στην αρένα ξάπλωσε.
 Πέντε ταύρους, νικητής,
 στην αρένα ξάπλωσε.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Μπράβο, μπράβο, ο ταυρομάχος
 πολύ ανδρείος αποδείχθηκε,
 αν στη νέα τον έρωτά του
 μ' αυτόν τον τρόπο έδειξε!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ και ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Μέσα σ' επευφημίες, γύρισε
 στην εκλεκτή της καρδιάς του
 και πήρε το βραβείο που ποθούσε
 μέσα στα μπράτσα του έρωτα.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Με τέτοιες αποδείξεις, οι ταυρομάχοι
 ξέρουν να κατακτούν τις μορφονιές!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ και ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Μα εδώ οι καρδιές είναι πιο μαλακές,
 σ' εμάς αρκεί να διασκεδάζουμε!

ΟΛΟΙ

Ναι, ναι, εύθυμοι... τώρα ας δοκιμάσουμε
 της τύχης τα άστατα καπρίτσια.
 Ας ανοίξουμε τον στίβο
 στους τολμηρούς παίχτες!
 Ας ανοίξουμε τον στίβο
 στους τολμηρούς παίχτες.
 Ναι, ναι, εύθυμοι... τώρα ας δοκιμάσουμε
 της τύχης τα άστατα καπρίτσια.
 Ας ανοίξουμε τον στίβο
 στους τολμηρούς παίχτες!

SCENA XI

Οι ανωτέρω και ο Αλφρέντο, μετά η Βιολέτα και ο Βαρόνος. Ένας υπηρέτης. Οι άντρες βγάζουν τις μάσκες τους, άλλοι περιφέρονται, άλλοι κάθονται να παίξουν.

TUTTI

Alfredo! Voi!

ALFREDO

Sì, amici...

FLORA

Violetta?

ALFREDO

Non ne so.

TUTTI

Ben disinvolto! Bravo!

Or via, giuocar si può.

(Ο Γκαστόνε μοιράζει χαρτιά, ο Αλφρέντο και οι άλλοι ποντάρουν. Η Βιολέτα μπαίνει στο μηράτσο του Βαρόνου.)

FLORA

Qui desiata giungi.

VIOLETTA

Cessi al cortese invito.

FLORA

Grata vi son, barone,

D'averlo pur gradito.

BARONE

Germont è qui! Il vedete!

VIOLETTA

Ciel! Gli è vero.

(Il vedo.)

BARONE

Da voi non un sol detto si volga

A questo Alfredo.

VIOLETTA

(Ah, perché venni, incauta!

Pietà di me, gran Dio!)

ΣΚΗΝΗ XI

ΟΛΟΙ

Αλφρέντο! Εσείς!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ναι, φίλοι μου...

ΦΛΩΡΑ

Η Βιολέτα;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Δεν ξέρω.

ΟΛΟΙ

Πολύ ανέμελος! Μπράβο!

Τώρα πια, μπορούμε να παίξουμε.

ΦΛΩΡΑ

(πηγαίνοντας να την υποδεχτεί)

Έρχεσαι καλοδεχούμενη.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δέχτηκα την ευγενική πρόσκληση.

ΦΛΩΡΑ

Σας είμαι ευγνώμων, Βαρόνε...

που επίσης τη δεχθήκατε.

ΒΑΡΟΝΟΣ

(σιγά στη Βιολέτα)

Ο Ζερμόν είν' εδώ! Τον βλέπετε!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ουρανέ! Είν' αλήθεια αυτός.

(Τον βλέπω.)

ΒΑΡΟΝΟΣ

(βλοσυρός)

Ούτε μια λέξη σας

σ' αυτόν τον Αλφρέντο.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(Αχ, γιατί ήρθα, η απερίσκεπτη!

Λυπήσου με, μεγάλε Θεέ!)

FLORA

Meco t'assidi: narrami...
Quai novità vegg'io?

(Ο γιατρός τις πλησιάζει ενώ εκείνες συνομιλούν σιγανά. Ο Μαρκήσιος στέκεται παράμερα με τον Βαρόνο, ο Γκαστόνε μοιράζει, ο Αλφρέντο και οι άλλοι ποντάρουν, μερικοί περιφέρονται.)

ALFREDO

Un quattro!

GASTONE

Ancora hai vinto.

ALFREDO

Sfortuna nell'amore
Vale fortuna al giuoco!

TUTTI

È sempre vincitorel

ALFREDO

Oh, vincerò stasera;
E l'oro guadagnato
Poscia a goder tra' campi
Ritornero beato.

FLORA

Solo?

ALFREDO

No, no, con tale che vi fu meco ancor,
Poi mi sfuggia...

VIOLETTA

(Mio Dio!)

GASTONE

Pietà di lei!

BARONE

Signor!

VIOLETTA

Frenatevi, o vi lascio!

ΦΛΩΡΑ

(στη Βιολέτα, Βάζοντάς την να καθίσει δίπλα της στον καναπέ)
Κάθισε μαζί μου, διηγήσου μου...
Τι νέα βλέπω;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ένα τεσσάρι!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Κέρδισες πάλι!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(ποντάρει και κερδίζει)
Όποιος κερδίζει στα χαρτιά
χάνει στην αγάπη.

ΟΛΟΙ

Πάντα κερδισμένος!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ω, θα κερδίσω απόψε
και τα κερδισμένα χρήματα
ύστερα θα χαρώ στους αγρούς
όπου θα γυρίσω ευτυχισμένος.

ΦΛΩΡΑ

Μόνος;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όχι, όχι! Μ' εκείνη που ήταν μαζί μου
και ύστερα μου έφυγε!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(Θεέ μου!)

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(στον Αλφρέντο, δείχνοντάς του τη Βιολέτα)
Λυπήσου την!

ΒΑΡΟΝΟΣ

(στον Αλφρέντο, συγκρατώντας μετά βίας την οργή του)
Κύριε!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στον Βαρόνο)
Συγκρατηθείτε, αλλιώς σας αφήνω.

ALFREDO

Barone, m'appellaste?

BARONE

Siete in sì gran fortuna,
Che al giuoco mi tentaste.

ALFREDO

Sì? La disfida accetto.

VIOLETTA

(Che fia? Morir mi sento!)

BARONE

Cento luigi a destra.

ALFREDO

Ed alla manca cento.

GASTONE

Un asse... un fante... hai vinto!

BARONE

Il doppio?

ALFREDO

Il doppio sia.

GASTONE

Un quattro, un sette.

TUTTI

Ancora!

ALFREDO

Pur la vittoria è mia!

CORO

Bravo davvero!
La sorte è tutta per Alfredo!

FLORA

Del villeggiar la spesa
Farà il baron,
Già il vedo.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(αδιάφορα)

Βαρόνε, με καλέσατε;

ΒΑΡΟΝΟΣ

Έχετε τόση τύχη
που για παιχνίδι με βάζετε σε πειρασμό.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(ειρωνικά)

Ναι; Δέχομαι την πρόκληση.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(Τι συνέβη; Αισθάνομαι να πεθαίνω!)

ΒΑΡΟΝΟΣ

(ποντάροντας)

Εκατό λουδοβίκια δεξιά.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(ποντάροντας)

Και εκατό αριστερά.

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

Ένας άσος! Ένας βαλές! Κέρδισες!

ΒΑΡΟΝΟΣ

Τα διπλά;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ας είναι, τα διπλά!

ΓΚΑΣΤΟΝΕ

(κόβοντας)

Ένα τεσσάρι, ένα επτά.

ΟΛΟΙ

Πάλι!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

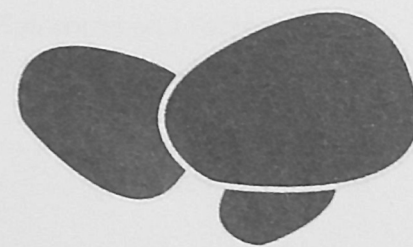
Τότε η νίκη είναι δική μου!

ΟΛΟΙ

Μπράβο, αλήθεια!
Η τύχη είναι όλη του Αλφρέντο!

ΦΛΩΡΑ

Μου φαίνεται ότι ο βαρόνος
θα πληρώσει την παραθέριση.
Το βλέπω.

ALFREDO

Seguite pur.

(Εμφανίζεται ένας υπηρέτης.)

SERVO

La cena è pronta.

CORO

Andiamo.

ALFREDO

Se continuar v'aggrada...

BARONE

Per ora nol possiamo:
Più tardi la rivincita.

ALFREDO

Al gioco che vorrete.

BARONE

Seguiam gli amici;
Poscia...

ALFREDO

Sarò qual bramerete.

(Όλοι μπαίνουν στην κεντρική πόρτα, η σκηνή μένει για μια στιγμή άδεια.)

SCENA XII

Η Βιολέτα επιστρέφει λαχανιασμένη, μετά ο Αλφρέντο.

VIOLETTA

Invitato a qui seguirmi,
Verrà desso? Vorrà udirmi?
Ei verrà, ché l'odio atroce
Puote in lui più di mia voce.

ALFREDO

Mi chiamaste? Che bramate?

VIOLETTA

Questi luoghi abbandonate...
Un periglio vi sovrasta!

ALFREDO

Ah, comprendo! Basta, basta...
E sì vile mi credete?

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(στον Βαρόνο)

Συνεχίστε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Το δείπνο είναι έτοιμο.

ΟΛΟΙ

(απομακρύνονται)

Πάμε.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(μεταξύ τους, παράμερα)

Εάν σας ευχαριστεί, να συνεχίσουμε...

ΒΑΡΟΝΟΣ

Για την ώρα δεν μπορούμε.
Αργότερα η ρεβάνς.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Στο παιχνίδι που επιθυμείτε.

ΒΑΡΟΝΟΣ

Ας ακολουθήσουμε τους φίλους!
Αργότερα...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Θα είμαι όποτε με θελήσετε.

ΣΚΗΝΗ XII**ΒΙΟΛΕΤΑ**

Τον κάλεσα να με ακολουθήσει,
θά 'ρθει; Θα θελήσει να μ' ακούσει;
θά 'ρθει, γιατί το τρομερό μίσος
μπορεί πιο πολλά από τη φωνή μου.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

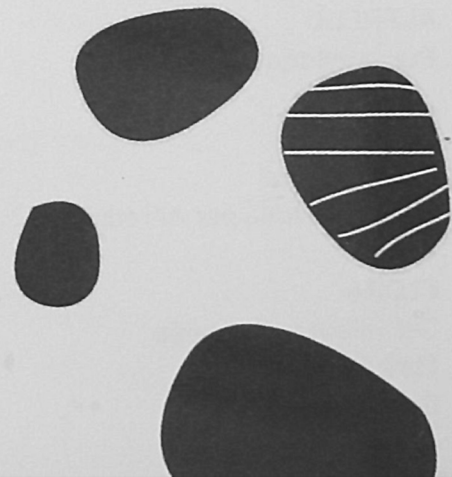
Με φωνάξατε; Τι επιθυμείτε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αυτό το μέρος εγκαταλείψτε...
ένας κίνδυνος караδοκεί!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Α, καταλαβαίνω! Φτάνει, φτάνει...
Με θεωρείτε τόσο δειλό;

VIOLETTA

Ah no, mai!

ALFREDO

Ma che temete?

VIOLETTA

Temo sempre del Barone...

ALFREDO

È tra noi mortal quistione;
S'ei cadrà per mano mia,
Un sol colpo vi torrà
Coll'amante il protettore...
V'atterrisce tal sciagura?

VIOLETTA

Ma s'ei fosse l'uccisore?
Ecco l'unica sventura
Ch'io pavento a me fatale!

ALFREDO

La mia mortel! Che ven cale?

VIOLETTA

Deh, partite, e sull'istante.

ALFREDO

Partirò, ma giura innante
Che dovunque seguirai
I miei passi...

VIOLETTA

Ah, no, giammai!

ALFREDO

No! Giammai!

VIOLETTA

Va', sciagurato.
Scorda un nome ch'è infamato.
Va'... mi lascia sul momento...
Di fuggirti
Un giuramento... sacro io feci...

ALFREDO

E chi potea?

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α, όχι, ποτέ!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Μα τι φοβάστε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Φοβάμαι τον Βαρόνο...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Και τώρα μεταξύ μας, θανάσιμο ερώτημα:
αν έπεφτε αυτός απ' το δικό μου χέρι,
ένα μόνο χτύπημα θα σας στερούσε
τον εραστή και τον προστάτη...
Σας τρομάζει τέτοια συμφορά;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Και αν ήταν εκείνος ο φονιάς;
Να η μόνη συμφορά
που φοβάμαι θά 'ναι μοιραία!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ο θάνατός μου! Τι σας νοιάζει;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αχ, φύγετε στη στιγμή.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Θα φύγω, αλλά ορκίσου πρώτα
ότι θ' ακολουθήσεις παντού
τα βήματά μου!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αχ, όχι, ποτέ!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όχι! Ποτέ!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Πήγαινε, κακότυχε.
Ξέχασε ένα όνομα που είν' ατιμασμένο.
Πήγαινε... άφησέ με στη στιγμή...
Να φύγω μακριά από σένα
όρκο... ιερό έχω κάνει...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Και ποιος μπορούσε;

VIOLETTA

Chi diritto pien ne aveva.

ALFREDO

Fu Douphol?

VIOLETTA

Sì.

ALFREDO

Dunque l'amì?

VIOLETTA

Ebben l'amò!

ALFREDO

Or tutti a me.

SCENA XIII

Οι ανωτέρω και όλοι οι προηγούμενοι που μπαίνουν σαστισμένοι.

TUTTI

Ne appellaste? Che volete?

ALFREDO

Questa donna conoscete?

TUTTI

Chi? Violetta?

ALFREDO

Che facesse non sapete?

VIOLETTA

Ah, taci...

TUTTI

No.

ALFREDO

Ogni suo aver tal femmina

Per amor mio sperdea.

Io cieco, vile, misero,

Tutto accettar potea,

Ma è tempo ancora!

Tergermi

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αυτός που είχε απόλυτο δικαίωμα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ήταν ο Ντουφόλ;

ΒΙΟΛΕΤΑ

(με μεγάλη δυσκολία)

Ναι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όστε τον αγαπάς;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ε, λοιπόν, τον αγαπώ!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(τρέχει μανιασμένος στην πόρτα και φωνάζει)

Όλοι εδώ κοντά μου!

ΣΚΗΝΗ XIII

ΟΛΟΙ

Φωνάξατε; Τι θέλετε;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(δείχνοντας τη Βιολέτα που, τσακισμένη, στηρίζεται στο τραπεζάκι)

Γνωρίζετε αυτή τη γυναίκα;

ΟΛΟΙ

Ποια; Τη Βιολέτα;

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τι έκανε δεν ξέρετε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α, σώπα...

ΟΛΟΙ

Όχι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όλη την περιουσία της αυτή η γυναίκα

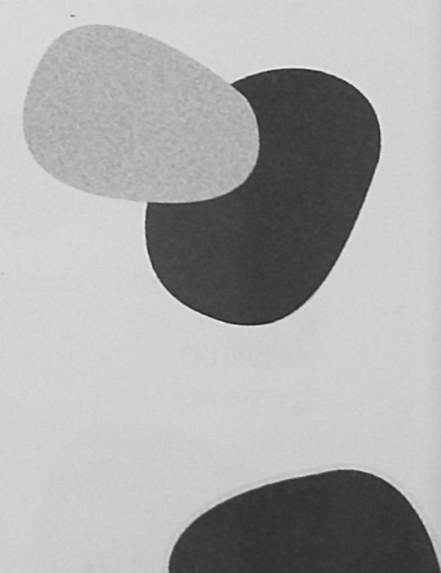
ξόδεψε για την αγάπη μου.

Εγώ τυφλός, δειλός, άθλιος,

όλα μπόρεσα να τα δεχτώ.

Μα είναι καιρός ακόμη:

να καθαριστώ

Da tanta macchia bramo...
Qui testimoni vi chiamo
Che qui pagata io l'ho.

(Πετάει με οργή και περιφρόνηση ένα πουγκί στα πόδια της Βιολέτας που λιποθυμάει στην αγκαλιά της Φλώρας και του γιατρού. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο πατέρας του.)

SCENA XIV

Οι ανωτέρω και ο κύριος Ζερμόν που μπαίνει στις τελευταίες λέξεις.

TUTTI

Oh, infamia orribile
Tu commettesti!
Un cor sensibile
Così uccidesti!
Di donne ignobile insultator,
Di qui allontanati,
Ne desti orror.
Di donne ignobile insultator,
Di qui allontanati,
Ne desti orror...
Ne desti orror...

GERMONT

Di sprezzo degno se stesso rende
Chi pur nell'ira
La donna offende.
Dov'è mio figlio? Più non lo vedo:
In te più Alfredo -
Trovar non so.
Dov'è mio figlio? Più non lo vedo:
In te più Alfredo - trovar, no,
più Alfredo - trovar non so.

ALFREDO

Ah sì che feci! Ne sento orrore.
Gelosa smania, deluso amore
Mi strazia l'alma...
Più non ragiono.
Da lei perdono - più non avrò.
Volea fuggirla
Non ho potuto!
Dall'ira spinto son qui venuto!
Or che lo sdegno ho disfogato,
Me sciagurato! - rimorso n'ho.

TUTTI

Ah, quanto peni!

απ' αυτόν τον σπίλο ζητώ...
Εδώ μάρτυρες σας καλώ
ότι την έχω ξεπληρώσει!

ΣΚΗΝΗ XIV

ΟΛΟΙ

Ω, ατιμία τρομερή
έκανες!
Μια ευαίσθητη καρδιά
έτσι σκότωσες!
Γυναικών χυδαίε υβριστή,
χάσου από δω,
Γεννάς τη φρίκη.
Γυναικών χυδαίε υβριστή,
χάσου από δω,
γεννάς τη φρίκη!
Γεννάς τη φρίκη...

ZERMON

(με οργή και αξιοπρέπεια)

Άξιο για καταφρόνια κάνει τον εαυτό του
αυτός που, και σε θυμό ακόμα πάνω,
προσβάλλει τη γυναίκα.
Πού είν' ο γιος μου; Δεν τον βλέπω πια.
Σε σένα πια, τον Αλφρέντο
δεν μπορώ ν' αναγνωρίσω.
Πού είν' ο γιος μου; Δεν τον βλέπω πια.
Σε σένα πια τον Αλφρέντο δεν μπορώ,
τον Αλφρέντο δεν μπορώ ν' αναγνωρίσω.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(μονολογεί)

Αχ, ναι, τι έκανα! Αισθάνομαι φρίκη.
Η ζήλεια κι η απογοήτευση
μού σκίζουν την ψυχή.
Δεν έχω πια λογική.
Απ' αυτήν συχώρεση δεν θα βρω.
Ήθελα να φύγω μακριά της,
δεν μπόρεσα!
Σπρωγμένος από την οργή, ήρθα εδώ!
Τώρα που ξεθύμανα τον θυμό μου,
είμαι δυστυχισμένος, έχω τύψεις.

ΟΛΟΙ

Ω, πόσο πονάς!

Ma pur fa core...
Qui soffre ognuno del tuo dolore;
Fra cari amici qui sei soltanto;
Rasciuga il pianto - che t'inondò.

GERMONT

(Io sol fra tanti so qual virtude
Di quella misera il sen racchiude...
Io so che l'ama, che gli è fedele,
Eppur, crudele, - tacer dovrò!)

VIOLETTA

Alfredo, Alfredo, di questo core
Non puoi comprendere
Tutto l'amore;
Tu non conosci che fino a prezzo
Del tuo disprezzo - provato io l'ho!
Ma verrà giorno in che il saprai...
Com'io t'amassi confesserai!
Dio dai rimorsi ti salvi allora;
Io spenta ancora - pur t'amerò.

BARONE

A questa donna l'atroce insulto
Qui tutti offese, ma non inulto.
Fia tanto oltraggio - provar vi voglio.
Che tanto orgolio - fiaccar saprò.

Κι όμως, κάνε κουράγιο...
Όλοι υποφέρουν για τον πόνο σου.
Μεταξύ αγαπητών φίλων είς' εδώ.
Στέγνωσε το κλάμα που σε πλημμύρισε.

ZERMON

(Μόνον εγώ ξέρω πόση αρετή
κρύβει στα στήθη αυτή η δύστυχη...
Ξέρω ότι τον αγαπά και του είναι πιστή,
κι όμως -τι σκληρό- πρέπει να σωπάσω!)

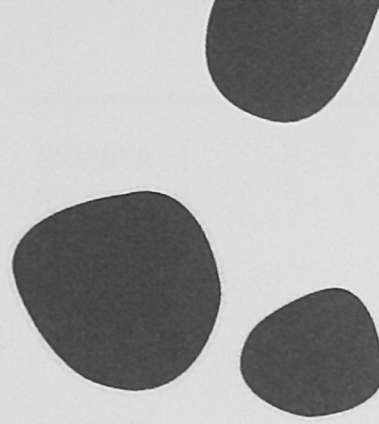
ΒΙΟΛΕΤΑ

(ενώ συνέρχεται)
Αλφρέντο, Αλφρέντο, αυτής της καρδιάς
δεν μπορείς να καταλάβεις
όλη την αγάπη.
Δεν ξέρεις ότι με τίμημα
την περιφρόνησή σου -την έχω αποδείξει!
Μα θά 'ρθει μέρα που θα το μάθεις...
θα παραδεχτείς πόσο σ' αγάπησα!
Ο θεός να σε σώσει τότε από τις τύψεις.
Εγώ, και νεκρή ακόμα, θα σ' αγαπώ.

ΒΑΡΟΝΟΣ

(σιγανά στον Αλφρέντο)
Η προσβολή σ' αυτή τη γυναίκα
έθιξε όλους μας - μα δεν θα περάσει έτσι
τέτοια συμπεριφορά - σας προκαλώ.
Αυτή την περηφάνια θα την τιμωρήσω.

(Ο Ζερμόν τραβά μαζί του το γιο του. Ο Βαρόνος τον ακολουθεί. Η Βιολέτα οδηγείται από το γιατρό και τη Φλώρα σε άλλο δωμάτιο.
Οι άλλοι διαλύονται.)

ATTO TERZO

SCENA I

Κρεβατοκάμαρα της Βιολέτας. Στο βάθος ένα κρεβάτι με μισόκλειστες κουρτίνες, ένα κλειστό παράθυρο με εσωτερικά παντζούρια, κοντά στο κρεβάτι ένα σκαμνί με ένα μπουκάλι με νερό, ένα κρυστάλλινο φλιτζάνι, διάφορα φάρμακα. Στο κέντρο της σκηνής, μια τουσαλέτα, κοντά ένας καναπές. Πιο πέρα ένα άλλο έπιπλο μ' ένα φως για τη νύχτα, πολυθρόνες και άλλα έπιπλα. Η πόρτα είναι στ' αριστερά. Στο βάθος ένα αναμμένο τζάκι. Η Βιολέτα κοιμάται στο κρεβάτι. Η Αννίνα έχει αποκοιμηθεί κι αυτή δίπλα στο τζάκι.

VIOLETTA

Annina?

ANNINA

Comandate?

VIOLETTA

Dormivi, poveretta?

ANNINA

Sì, perdonate.

VIOLETTA

Dammi d'acqua un sorso.

Osserva, è pieno il giorno?

ANNINA

Son sett'ore.

VIOLETTA

Dà accesso a un po' di luce...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ I

ΒΙΟΛΕΤΑ

(ξυπνώντας)

Αννίνα;

ANNINA

(ξυπνώντας ταραγμένη)

Διατάξτε!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Κοιμόσουν, καημενούλα;

ANNINA

Ναι, συγχωρήστε με.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δώσε μου μια γουλιά νερό.

(η Αννίνα υπακούει)

Κοίτα, ξημέρωσε;

ANNINA

Είναι επτά η ώρα.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Άφησε να μπει λίγο φως...

ANNINA

Il signor di Grenvill!

VIOLETTA

Oh, il vero amico!

Alzar mi vo'... m'aita.

Ανασηκώνεται αλλά ξαναπέφτει. Έπειτα, με τη βοήθεια της Αννίνας, πάει σιγά-σιγά προς τον καναπέ και ο γιατρός μπαίνει για να τη βοηθήσει να καθίσει. Η Αννίνα προσθέτει δυο μαξιλάρια.

SCENA II

Οι ανωτέρω και ο γιατρός.

VIOLETTA

Quanta bontà...

Pensaste a me per tempo!

DOTTORE

Or, come vi sentite?

VIOLETTA

Soffre il mio corpo,
ma tranquilla ho l'anima.

Mi confortò iersera

Un pio ministro.

Religione è sollievo

A' sofferenti.

DOTTORE

E questa notte?

VIOLETTA

Ebbi tranquillo il sonno.

DOTTORE

Coraggio adunque...

La convalescenza

Non è lontana...

VIOLETTA

Oh, la bugia pietosa

A' medici è concessa...

DOTTORE

Addio, a più tardi.

ANNINA

(ανοίγει τα παντζούρια και κοιτάει στον δρόμο)

Ο κύριος Γκρενβίλ!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ω, ο αληθινός φίλος!

Θέλω να σηκωθώ... Βοήθα με.

ΣΚΗΝΗ II

ΒΙΟΛΕΤΑ

Πόση καλοσύνη!

Με σκεφτήκατε νωρίς!

ΓΙΑΤΡΟΣ

(της παίρνει τον σφυγμό)

Πώς αισθάνεστε;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Υποφέρει το σώμα μου,

μα ήρεμη έχω την ψυχή.

Με παρηγόρησε χθες το βράδυ

ένας ευσεβής ιερέας.

Η θρησκεία είναι παρηγοριά

γι' αυτούς που υποφέρουν.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Και τη νύχτα;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Είχα ήρεμο ύπνο.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Κουράγιο λοιπόν...

η ανάρρωση

δεν είναι μακριά...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ω, το σπλαχνικό ψέμα

επιτρέπεται στους γιατρούς!

ΓΙΑΤΡΟΣ

(σφίγγοντάς της το χέρι)

Αντίο, θα ιδωθούμε αργότερα.

VIOLETTA

Non mi scordate.

ANNINA

Come va, signore?

DOTTORE

La tisi non le accorda
Che poche ore.

SCENA III

Βιολέτα και Αννίνα.

ANNINA

Or fate cor.

VIOLETTA

Giorno di festa è questo?

ANNINA

Tutta Parigi impazza...
È carnevale...

VIOLETTA

Ah, nel comun tripudio,
Sallo il cielo
Quanti infelici soffron!...
Quale somma
V'ha in quello stipo?

ANNINA

Venti luigi.

VIOLETTA

Dieci ne reca
Ai poveri tu stessa.

ANNINA

Poco rimanvi allora...

VIOLETTA

Oh, mi sarà bastante,
Cerca poscia mie lettere.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μη με ξεχνάτε.

ANNINA

(σιγανά, ενώ συνοδεύει τον γιατρό)
Πώς πάει, κύριε;

ΓΙΑΤΡΟΣ

(σιγανά και εμπιστευτικά)
Η φθίση δεν της χαρίζει
παρά λίγες ώρες.
(βγαίνει)

ΣΚΗΝΗ III

ANNINA

Τώρα κουράγιο.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μέρα γιορτής είναι σήμερα;

ANNINA

Όλο το Παρίσι τρελάθηκε,
είναι καρναβάλι.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Α, στο κοινό ξεφάντωμα,
μόνον ο ουρανός ξέρει
πόσοι δυστυχισμένοι υποφέρουν!
Τι ποσό
βρίσκεται στο ντουλάπι;
(δείχνοντάς το)

ANNINA

(ανοίγει και μετράει)
Είκοσι λουδοβίκια.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δέκα πήγαινε
στους φτωχούς εσύ η ίδια.

ANNINA

Μα τότε θα σας μείνουν λίγα...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ω, θα μου είναι αρκετά!
Βρες ύστερα τα γράμματά μου.

ANNINA

Ma voi?...

VIOLETTA

Nulla occorrà...

Sollecita, se puoi!

(Η Αννίνα βγαίνει.)

SCENA IV

VIOLETTA

"Teneste la promessa...

La disfida ebbe luogo!

Il barone

Fu ferito, però migliora...

Alfredo

È in stranio suolo;

Il vostro sacrificio

lo stesso gli ho svelato;

Egli a voi tornerà

Pel suo perdono;

Io pur verrò...

Curatevi...

Meritate un avvenir migliore.

Giorgio Germont"

È tardi!

Attendo, attendo,

Né a me giungon mai!...

Oh, come son mutata!

Ma il dottore a sperar

Pure m'esorta!

Ah, con tal morbo

Ogni speranza è morta.

Addio, del passato

Bei sogni ridenti,

Le rose del volto

Già son pallenti;

L'amore d'Alfredo

Pur esso mi manca,

Conforto, sostegno

Dell'anima stanca...

Ah, della traviata

Sorridi al desio;

A lei, deh, perdona,

ANNINA

Ma esείς;...

BIOΛΕΤΑ

Δε θα χρειαστώ τίποτα,

Βιάσου αν μπορείς!

ΣΚΗΝΗ IV

BIOΛΕΤΑ

(Βγάζει από τον κόρφο της ένα γράμμα)

"Κρατήσατε την υπόσχεσή σας,

η μονομαχία έγινε!

Ο Βαρόνος πληγώθηκε,

αλλά αναρρώνει...

Ο Αλφρέντο

βρίσκεται στο εξωτερικό.

Τη θυσία σας

εγώ ο ίδιος του φανέρωσα.

Θα γυρίσει σε σας

για τη συγγνώμη σας.

Θά 'ρθω κι εγώ.

Προσέξτε την υγεία σας...

Αξίζετε ένα καλύτερο μέλλον.

Γεώργιος Ζερμόν"

(απελπισμένη)

Είν' αργά!

(σηκώνεται)

Περιμένω, περιμένω

και δεν έρχονται ποτέ...

(κοιτάζεται στον καθρέφτη)

Ω, πόσο έχω αλλάξει!

Μα ο γιατρός να ελπίζω

μ' ενθαρρύνει!

Αχ, με τέτοια αρρώστια

κάθε ελπίδα έχει πεθάνει.

Αντίο του παρελθόντος

ωραία γελαστά όνειρα.

Τα ρόδα της όψης

έχουν πια μαραθεί.

Η αγάπη του Αλφρέντο,

ως κι αυτή μου λείπει.

Παρηγοριά, στήριγμα

της κουρασμένης ψυχής.

Στης παραστρατημένης

χαμογέλασε την επιθυμία.

Συγχώρα την.

Tu accoglila, o Dio,
Or tutto tutto finì,
Or tutto, tutto finì.

CORO DI MASCHERE

Largo al quadrupede
Sir della festa,
Di fiori e pampini
Cinto la testa...
Largo al più docile
D'ogni cornuto,
Di corni e pifferi
Abbia il saluto.
Parigini, date passo
Al trionfo
Del Bue grasso.
L'Asia, nè l'Africa
Vide il più bello,
Vanto ed orgoglio
D'ogni macello!
Allegre maschere,
Pazzi garzoni,
Tutti plauditelo
Con canti e suoni!
Parigini, date passo
Al trionfo
Del Bue grasso.

SCENA V

ANNINA

Signora!

VIOLETTA

Che t'accade?

ANNINA

Quest'oggi, è vero?
Vi sentite meglio?

VIOLETTA

Sì, perché?

ANNINA

D'esser calma promettete?

Δέξου την, ω Θεέ!
Τώρα όλα, όλα τέλειωσαν.
Τώρα όλα, όλα τέλειωσαν.
(κάθεται)

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

(απ' έξω)

Ανοίξτε δρόμο στον τετράποδο
αφέντη της γιορτής.
Έχει στολίσει το κεφάλι του
με λουλούδια και στεφάνια...
Ανοίξτε δρόμο στον πιο γλυκό
από τους κερατάδες.
Με κόρνα και φλάουτα
ας τον χαιρετήσουμε.
Παριζιάνοι, μεριάστε
για τον θρίαμβο
του βοϊδοκαρνάβαλου.
Ούτε η Ασία ούτε η Αφρική
είδαν καλύτερο!
Υπερηφάνεια και καμάρι
για κάθε σφαγείο!
Εύθυμοι μασκαράδες,
τρελά αγόρια,
όλοι επευφημείστε τον
με τραγούδια και μουσικές!
Παριζιάνοι, μεριάστε
για τον θρίαμβο
του βοϊδοκαρνάβαλου.

ΣΚΗΝΗ V

Βιολέτα και Αννίνα που επιστρέφει βιαστικά.

ANNINA

(διστακτικά)

Κυρία!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Τι σου συμβαίνει;

ANNINA

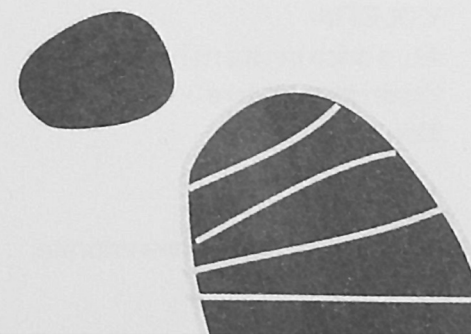
Σήμερα, είν' αλήθεια;
Αισθάνεστε καλύτερα;

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ναι, γιατί;

ANNINA

Μου υπόσχεστε να είστε ήρεμη;

VIOLETTA

Sì, che vuoi dirmi?

ANNINA

Prevenir vi volli...

Una gioia improvvisa...

VIOLETTA

Una gioia!... Dicesti?

ANNINA

Sì, o signora...

VIOLETTA

Alfredo! Ah, tu il vedesti?;

Ei vien! L'affretta.

48

(Η Αννίνα γνέφει ναι και πάει ν' ανοίξει την πόρτα.)

SCENA VI

Βιολέτα, Αλφρέντο και Αννίνα.

VIOLETTA

Alfredo!

Amato Alfredo!

ALFREDO

Mia Violetta!

Colpevol sono... so tutto,

O cara.

VIOLETTA

Io so che alfine reso mi sei!

ALFREDO

Da questo palpito

S'io t'ami imparo,

Senza te esistere

Più non potrei.

VIOLETTA

Ah, s'anco in vita m'hai ritrovata,

Credi che uccidere

Non può il dolor.

ALFREDO

Scorda l'affanno, donna adorata,

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ναι, τι θέλεις να μου πεις;

ANNINA

ήθελα να σας αναγγείλω...

μια απροσδόκητη χαρά...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μια χαρά, είπες;

ANNINA

Ναι, κυρία...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ο Αλφρέντο! Α, τον είδες;

Έρχεται! Να βιαστεί!

ΣΚΗΝΗ VI

ΒΙΟΛΕΤΑ

(Πηγαίνοντας προς την πόρτα)

Αλφρέντο!

(Ο Αλφρέντο εμφανίζεται χλομός από συγκίνηση και ρίχνονται ο ένας στην αγκαλιά του άλλου αναφωνώντας.)

Αγαπημένε Αλφρέντο!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα μου!

Είμαι φταίχτης... τα ξέρω όλα,

αγαπημένη.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Εγώ ξέρω ότι μου ξαναγύρισες!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Απ' τους χτύπους αυτής της καρδιάς

μάθε αν σ' αγαπώ!

Χωρίς εσένα

δεν θα μπορούσα να υπάρχω.

ΒΙΟΛΕΤΑ

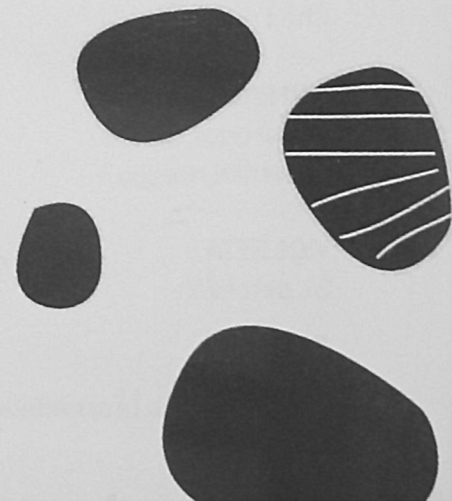
Α, αφού με βρήκες ακόμα στη ζωή,

Πίστεψε ότι ο πόνος

δεν μπορεί να σκοτώσει.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ξέχνα τη λύπη, λατρεμένη γυναίκα,

A me perdona e al genitor.

VIOLETTA

Ch'io ti perdoni? La rea son io.,
Ma solo amore tal mi rendè.

A DUE

Null'uomo o demone,
Angelo mio,
Mai più staccarti
Potrà da me.

ALFREDO

Parigi, o cara,
Noi lasceremo,
La vita uniti trascorreremo:
De' corsi affanni
Compenso avrai,
La tua salute rifiorirà.
Sospiro e luce tu mi sarai,
Tutto il futuro ne arriderà.

VIOLETTA

Parigi, o caro, noi lasceremo,
La vita uniti trascorreremo:
De' corsi affanni
Compenso avrai,
La mia salute rifiorirà.

A DUE

Sospiro e luce tu mi sarai,
Tutto il futuro ne arriderà.

ALFREDO

Parigi, o cara, noi lasceremo,
La vita uniti trascorreremo,
De' corsi affanni...
Compenso avrai...

VIOLETTA

De' corsi affanni
Compenso avrai,
Tutto il creato ne arriderà...
Ah, non più, a un tempio...
Alfredo, andiamo,
Del tuo ritorno
Grazie rendiamo...

συχώρα και μένα και τον πατέρα μου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Να σε συγχωρήσω; Η ένοχη είμ' εγώ,
μα μόνο ο έρωτας μ' έκανε έτσι.

ΜΑΖΙ

Κανείς άνθρωπος ή δαίμονας,
άγγελέ μου,
δεν μπορεί πια
να σ' αρπάξει από μένα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Το Παρίσι, αγαπημένη,
θ' αφήσουμε.
Τη ζωή θα περνάμε ενωμένοι.
Για τις λύπες που πέρασαν
θ' ανταμειφθείς,
η υγεία σου θα ξανανθίσει.
Αναπνοή και φως θα είσαι για μένα,
όλο το μέλλον θα κρυφογελά.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Το Παρίσι, αγαπημένε, θ' αφήσουμε.
Τη ζωή θα περνάμε ενωμένοι.
Για τις λύπες που πέρασαν
θ' ανταμειφθείς,
η υγεία μου θα ξανανθίσει.

ΜΑΖΙ

Αναπνοή και φως θα είσαι για μένα,
όλο το μέλλον θα κρυφογελά.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Το Παρίσι, αγαπημένη, θ' αφήσουμε.
Τη ζωή θα περνάμε ενωμένοι.
Για τις λύπες που πέρασαν
θ' ανταμειφθείς...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Για τις λύπες που πέρασαν
θ' ανταμειφθείς...
Όλη η πλάση θα χαμογελά...
Α, όχι άλλο, σ' ένα ναό...
Αλφρέντο, ας πάμε...
για το γυρισμό σου
να ευχαριστήσουμε.
(παραπατάει)

ALFREDO

Tu impallidisci...

VIOLETTA

È nulla, sai!

Gioia improvvisa

Non entra mai

Senza turbarlo in mesto core...

ALFREDO

Gran Dio! Violetta!

VIOLETTA

È il mio malore...

Fu debolezza!

Ora son forte...

Vedi? Sorrido...

ALFREDO

(Ahi, cruda sorte!)

VIOLETTA

Fu nulla... Annina,

Dammi a vestire.

ALFREDO

Adesso?... Attendi...

VIOLETTA

No... voglio uscire.

Gran Dio! Non posso!

ALFREDO

(Cielo! Che vedo!)

Va pel dottor...

VIOLETTA

Digli che Alfredo

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Χλομιάζεις...

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν είναι τίποτα, ξέρεις!

Η απροσδόκητη χαρά

δεν μπαίνει ποτέ

χωρίς να ταραξεί τη θλιμμένη καρδιά.

(αφήνεται εξαντλημένη σε μια καρέκλα με το κεφάλι γερμένο προς τα πίσω)

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(στηρίζοντάς την έντρομος)

Θεέ μου! Βιολέτα!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(με κόπο)

Είναι η αδιαθεσία μου...

ήταν αδυναμία!

Τώρα είμαι δυνατή...

(με κόπο)

Βλέπεις; Χαμογελώ...

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(απελπισμένος)

(Α, σκληρή τύχη!)

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν ήταν τίποτα... Αννίνα,

δώσ' μου να ντυθώ.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τώρα;... Περίμενε!...

ΒΙΟΛΕΤΑ

(σηκώνεται)

Όχι, θέλω να βγω.

(η Αννίνα της δίνει ένα φόρεμα που εκείνη προσπαθεί να φορέσει, αλλά δεν έχει τις δυνάμεις και αναφωνεί)

Θεέ μου! Δεν μπορώ!

(πετάει το φόρεμα και ξανασωριάζεται στο κάθισμα)

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

(Ουρανέ, τι βλέπω!)

(στην Αννίνα)

Πήγαινε για τον γιατρό...

ΒΙΟΛΕΤΑ

(στην Αννίνα)

Πες του ότι ο Αλφρέντο

È ritornato all'amor mio...
Digli che vivere ancor vogl'io...

Ma se tornando
Non m'hai salvato,
A niuno in terra
Salvarmi è dato.

Ah, Gran Dio! Morir sì giovane,
Io che penato ho tanto!
Morir sì presso a tergere
Il mio sì lungo pianto!
Ah, dunque fu delirio
La cruda mia speranza,
Invano di costanza
Armato avrò il mio cor!

ALFREDO

Oh mio sospiro,
E palpito,
Ditetto del cor mio!
Le mie colle tue lagrime
Confondere degg'io...
Ma più che mai, deh, credilo,
M'è d'uopo di costanza.
Ah! Tutto alla speranza
Non chiudere il tuo cor.

VIOLETTA

Alfredo! Oh, il crudo termine
Serbato al nostro amor!

ALFREDO

Violetta mia, deh, calmati.
M'uccide il tuo dolor.

VIOLETTA

Alfredo! Oh, il crudo termine
Serbato al nostro amor!...

ALFREDO

Violetta mia, deh, calmati.
M'uccide il tuo dolor....

VIOLETTA

Ah, Gran Dio! Morir sì giovane,
Io che penato ho tanto!
Morir sì presso a tergere

Ξαναγύρισε στην αγάπη μου...
Πες του ότι θέλω να ζήσω ακόμη...
(η Αννίνα φεύγει)
(στον Αλφρέντο)

Μα αν γυρίζοντας
δε μ' έσωσες,
κανείς στη γη
δε θα μπορέσει να με σώσει.
(σηκώνεται ορμητικά)
Μεγαλοδύναμε! Να πεθάνω τόσο νέα,
εγώ που πόνεσα τόσο!
Να πεθάνω τώρα που στεγνώνουν
αυτά τα ατέλειωτα δάκρυα!
Α, ώστε ήταν παραλήρημα...
η σκληρή ελπίδα!
Του κάκου με επιμονή
θα οπλίσω την καρδιά μου!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Ω, αναπνοή μου
και χτύπε της καρδιάς μου,
χαρά της ψυχής μου!
Τα δάκρυά μου με τα δικά σου
πρέπει να ενώσω...
Μα πιο πολύ από ποτέ, α, πίστεψέ το,
χρειαζόμαστε επιμονή.
Αχ! Μην κλείνεις ολότελα
την καρδιά σου στην ελπίδα.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αλφρέντο! Σκληρό τέλος
περιμένει τον έρωτά μας.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα μου, ηρέμησε.
Με σκοτώνει ο πόνος σου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αλφρέντο! Σκληρό τέλος
περιμένει τον έρωτά μας.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα μου, ηρέμησε.
Με σκοτώνει ο πόνος σου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Μεγαλοδύναμε! Να πεθάνω τόσο νέα,
εγώ που πόνεσα τόσο!
Να πεθάνω τώρα που στεγνώνουν

Il mio sì lungo pianto!
Ah, dunque fu delirio
La cruda mia speranza;
Invano di costanza
Armato avrò il mio cor!

ALFREDO

Violetta mia, deh, calmati.
M'uccide il tuo dolor...

VIOLETTA

Alfredo mio!
Il crudo termine
Serbato al nostro amor!...

ALFREDO

Oh mia Violetta, deh, calmati.
M'uccide il tuo dolor...

(*Η Βιολέτα σωριάζεται στον καναπέ.*)

SCENA ULTIMA

Οι ανωτέρω, η Αννίνα, ο κύριος Ζερμόν και ο γιατρός.

GERMONT

Ah, Violetta!

VIOLETTA

Voi, Signor!

ALFREDO

Mio padre!

VIOLETTA

Non mi scordaste?

GERMONT

La promessa adempio...
A stringervi qual figlia
Vengo al seno,
O generosa...

VIOLETTA

Ah! mé, tardi giungeste!
Pure,
Grata ven sono...
Grenvil, vedete?
Tra le braccia io spiro
Di quanti ho cari
Al mondo...

αυτά τα ατέλειωτα δάκρυα!
Α, ώστε ήταν παραλήρημα...
η σκληρή ελπίδα!
Του κάκου με επιμονή
θα οπλίσω την καρδιά μου!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα μου, ηρέμησε.
Με σκοτώνει ο πόνος σου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

Αλφρέντο!
Σκληρό τέλος
περιμένει τον έρωτά μας!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα μου, ηρέμησε.
Με σκοτώνει ο πόνος σου.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΖΕΡΜΟΝ

Α, Βιολέτα!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Εσείς, κύριε!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Πατέρα!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Δεν με ξεχάσατε;

ΖΕΡΜΟΝ

Πραγματοποιώ την υπόσχεσή μου...
να σας σφίξω σαν κόρη
στο στήθος μου,
ω, γενναιόδωρη!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Ωιμέ, ήρθατε αργά!
Παρ' όλα αυτά,
σας είμαι ευγνώμων.
Γκρενβίλ, βλέπετε;
Μέσα στην αγκαλιά, ξεψυχώ,
των πιο αγαπημένων μου
στον κόσμο.

GERMONT

Che mai dite!

(Oh cielo... è ver!)

ALFREDO

La vedi, padre mio?

GERMONT

Di più non lacerarmi...

Troppo rimorso

L'alma mi divora...

Quasi fulmin

M'atterra ogni suo detto

Oh, malcauto vegliardo!

Ah, tutto il mal ch'io feci

Ora sol vedo!

VIOLETTA

Più a me t'appressa... ascolta,

Amato Alfredo.

Prendi: quest'è l'immagine

De' miei passati giorni;

A rammentar ti torni

Colei che sì t'amò.

Se una pudica vergine

Degli anni suoi nel fiore

A te donasse il core...

Sposa ti sia... lo vo'.

Le porgi questa effigie

Dille che dono ell'è

Di chi nel ciel

Tra gli angeli,

Prega per lei, per te.

ALFREDO

No, non morrai, non dirmelo!

Dei viver, amor mio...

A strazio sì terribile...

Qui non mi trasse Iddio.

GERMONT

Cara, sublime vittima

D'un disperato amore,

Perdonami lo strazio

Recato al tuo

Bel core.

ZERMON

Τι λέτε!

(κοιτάζοντας τη Βιολέτα)

(Ω, ουρανέ... είν' αλήθεια!)

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τη βλέπεις, πατέρα;

ZERMON

Φτάνει, μη με κομματιάσεις...

Βαριές τύψεις

σπαράζουν την ψυχή μου...

Κάθε λέξη της

με κατακεραυνώνει...

Ω, άμυαλε γέρο!

Α, όλο το κακό που έκανα,

μόνο τώρα το βλέπω!

ΒΙΟΛΕΤΑ

(που έχει ανοίξει με κόπο μια θήκη της τουαλέτας της και έχει βγάλει ένα μενταγιόν)

Πλησίασε και άκου,

αγαπημένε Αλφρέντο.

Πάρε, αυτή είναι η εικόνα

των περασμένων ημερών μου,

να σου θυμίζει αυτήν

που τόσο πολύ σ' αγάπησε.

Εάν μια ντροπαλή κόρη,

στο άνθος των χρόνων της,

σου δώσει την καρδιά της...

να γίνει γυναίκα σου... το θέλω.

Να της δείξεις αυτήν την εικόνα.

Πες της πως είναι δώρο

εκείνης που, στον ουρανό,

ανάμεσα σ' αγγέλους,

προσεύχεται για κείνη και για σένα.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Όχι, δεν θα πεθάνεις, μην το λες!

Πρέπει να ζήσεις, αγάπη μου...

Σ' ένα τόσο φριχτό μαρτύριο

δεν μπορεί να με τάξει ο Θεός.

ZERMON

Αγαπητή, υπέροχο θύμα

ενός απελπισμένου έρωτα!

Συγχώρα μου το μαρτύριο

που προξένησα

στην ωραία σου καρδιά.

GERMONT, DOTTORE e ANNINA

Finchè avrà il ciglio lacrime
lo piangerò per te.
Vola à beati spiriti;
Iddio ti chiama a sé.

ALFREDO

Sì presto, ah no,
Dividerti morte non può da me.
Ah, vivi, o un solo feretro
M'accoglierà con te.

VIOLETTA

È strano!

TUTTI

Che!

VIOLETTA

Cessarono
Gli spasmi del dolore.
In me rinasce... m'agita
Insolito vigore!
Ah! lo ritorno a vivere...

Oh gioia!

TUTTI

O cielo! Muor!

ALFREDO

Violetta!

ANNINA e GERMONT

Oh Dio, soccorrasì...

DOTTORE

È spenta!

TUTTI

Oh mio dolor!

ZERMON, ΓΙΑΤΡΟΣ και ANNINA

Όσο τα μάτια θα έχουν δάκρυα,
θα κλαίω για σένα.
Πέτα κοντά σε μακάρια πνεύματα!
Ο Θεός σε φωνάζει κοντά του.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Τόσο σύντομα δεν μπορεί
να σε χωρίσει ο Χάρος από μένα.
Αχ, ζήσε, ή ένα μόνο φέρετρο
θα με δεχτεί μαζί σου.

ΒΙΟΛΕΤΑ

(σηκώνεται με περισσότερη ζωντάνια)
Παράξενο!

ΟΛΟΙ

Τι!

ΒΙΟΛΕΤΑ

Σταμάτησαν
οι σπασμοί του πόνου.
Μέσα μου γεννιέται... μ' αναζωογονεί
ασυνήθιστη δύναμη!
Α! Ξαναγυρίζω στη ζωή...
(παραπατάει)
Ω, αγαλλίαση!
(σωριάζεται στον καναπέ)

ΟΛΟΙ

Θεέ μου! Πεθαίνει!

ΑΛΦΡΕΝΤΟ

Βιολέτα!

ANNINA και ZERMON

Θεέ μου, βοήθα μας!...

ΓΙΑΤΡΟΣ

(πιάνοντάς της τον σφυγμό)
Ξεψύχησε!

ΟΛΟΙ

Ω, συμφορά μου!

ΤΕΛΟΣ

